

nguyễn đình thiều

tìm một Thiên đường

TÌM MỘT THIÊN ĐƯỜNG

NGUYỄN ĐÌNH THIẾU

Người đàn bà rất lên những tiếng gào man rợ như một con thú bị thương. Hai tay bà ta cuồn cuộn bứt từng nắm cỏ lẫn đất cát nhét vào mồm. Hai chân đạp miết trên đất ruộng như muốn nhào người ra thoát cơn đau.

Dũng quát lớn bắt bọn lính răn ra xa bụi cây rậm.

Chàng hỏi người y tá của trung đội :

- Biết lo vụ này không ?

- Dạ không.... Thiếu úy biết đó... Túi quân y mất hồi nãy rồi ạ.

Dũng chửi thề một tiếng nhỏ trong miệng. Chàng vốn không ưa gã y tá này nhưng không nỡ tổng hấn đi khỏi trung đội mình. Cảnh lũ con gã neho nhóc trong căn nhà bản thủ ám ảnh chàng hoài, giữ chàng không quyết định nổi việc xin người thay thế gã y tá ba gai, làm biếng nhất hơn đàn bà. Bởi nếu tổng gã ra khỏi trung đội chàng chắc chắn gã sẽ bị đưa ra tiền đồn, và cả gia đình neho nhóc đó sẽ bị gã xách đi theo lên miền rừng xanh núi đỏ...

Người đàn bà tiếp tục kêu gào, cơn đau đẻ biến bà ta thành con thú điên cuồng.

Gã y tá thản nhiên đứng nhìn, mắt gã không lộ một vẻ thương xót, băn khoăn nào.

Dũng cúi hét :

- Ra kia để mặc tôi...

Chàng ngồi xuống cạnh người đàn bà nhà quê đang đau đẻ.

Quanh chàng bọn lính chia nhau ngồi đứng rải rác trong khu đồng ruộng lô nhô hàng trăm bụi cây rậm rạp, và những làng xóm tiều tụy, xơ xác hằn lên từng cụm phía chân trời.

Dũng giữ hai tay người đàn bà, không cho bà ta bút cỏ, cào đất nhét vào mồm.

Chàng cởi giải rút quần người đàn bà sắp đẻ rơi, hồi tưởng những kinh nghiệm, kiến thức đã thực tập ít lâu trong thời gian còn là sinh viên y khoa trước ngày nhập ngũ.

Hai tay chàng xoa nắn cái bụng phòng căng, chuyển động của người đàn bà chạy loạn, người sản bà mở mắt thấy Dũng, hai mắt bà ta tự động khép lại, rít lên :

- Mặc tôi. Mặc kệ tôi !

6 | Nguyễn Đình Thiều

Bàn tay bà ta xua xua, có đuôi Dững đi ra chỗ khác, đừng đụng tới thân thể mình.

Dững vỗ về :

- Nằm im đi... Tôi giúp cho...
- Mặc kệ tôi. Mặc kệ tôi.
- Bà đẻ tới nơi rồi...
- Thì mặc tôi !
- Không được... Dang chân ra...

Dững cởi quần người đàn bà, lúc đầu người đàn bà co hai chân lại phản kháng, nhưng rồi cơn đau đẻ làm bà ta không còn biết giữ gìn gì nữa.

Chiếc quần đen vải dày thô được tụt ra, Dững đỏ mặt vì hình ảnh nửa người trần truồng của người đàn bà sắp đẻ.

Chưa bao giờ chàng đỡ đẻ trong trường hợp thô thảm thế này.

Nhất là trong tay chàng không có một thứ y cụ nào cho người sản phụ và đứa hài nhi sắp ra đời.

Người đàn bà chuyển bụng. Hai tay Dũng run run. Chàng sinh viên y khoa luống cuống, ngại ngùng trong những phút đầu tiên vì đã bỏ rơi công việc quá lâu rồi.

Phút sinh nở tới, cái bọc vỡ ra, đầu đứa bé xuất hiện ở cửa mình người đàn bà đầm máu và nước nhờn.

Dũng đổ vội nước trong bi đông ra rửa tay. Chàng quỳ hai chân, cố gắng đỡ đứa nhỏ ra đời.

Đúng lúc đó tiếng súng nổ từ phía ngôi làng cách cánh quân chàng ba trăm thước.

Người lính mang máy truyền tin chạy tới gần bụi rậm có Dũng và người sản phụ.

Anh ta nói :

- Tụi du kích bắn ra Thiếu úy. Đại Bàng gọi Thiếu úy.

Dũng nói như quát :

- Nghe đi. Nói với Đại Bàng tôi đang đỡ đẻ !

Người lính truyền tin báo cáo vào máy. Lệnh của Đại Bàng cho trung đội do Dũng chỉ huy tiến vào làng.

Dũng gọi Thượng sĩ nhất Chuẩn, bảo ông ta chỉ huy thay chàng.

Người Thượng sĩ già có mười lăm tuổi lính đứng nhìn cấp chỉ huy bằng đôi mắt cảm phục lẫn buồn.

Dũng vừa nói vừa đem đứa bé ra ngoài cửa mình người mẹ đang rên xiết những tiếng càng lúc càng man rợ, bị thương :

- Ông để tôi với thằng Tán lại đây. Chắc trong làng chẳng có gì đáng ngại đâu.

- Vâng.

- Lát nữa tôi vào sau. Đại Bàng có gọi, ông thay tôi trả lời. Nhớ nói rõ cho Đại úy Tâm nghe rằng tôi mắc vụ này.

- Vâng.

Trung đội dàn hàng ngang, tiếp tục tiến vào ngôi làng đã im tiếng súng.

Binh nhì Tán chong súng đứng cách Dũng chừng mười thước. Ngó dáo dác xung quanh, gã có vẻ lo sợ vì trung đội mỗi lúc một xa dần.

Dũng không còn tâm trí nào để ý tới mọi việc xung quanh.

Chàng chăm chú đưa đứa bé ra đời. Cắt rốn cho nó bằng lưỡi lê đốt nóng khử trùng.

Xong việc Dũng bế đứa nhỏ tron tuột trên tay, đi tới khoảng nước đọng trong một hố bom nằm giữa cánh đồng.

Chàng thích thú tắm rửa cho đứa bé trong tiếng khóc chào đời oe oe của nó,

Khi đem đứa bé trở lại bụi rậm có người sản phụ nằm, bà ta mở mắt nhìn Dũng, tay cầm một gói bầy nhầy gói bằng cái khăn mặt bẩn.

Dũng hiểu ngay, chàng nói :

- Bà đưa tôi chôn cái đó cho.

Người đàn bà nhìn Dũng bằng đôi mắt cảm kích, nói nhỏ mệt nhọc :

- Ông đưa cháu cho... Ông làm ơn chôn sâu sâu giúp...

Dũng trao đứa bé cho người mẹ. Bà ta nhìn con, cặp mắt tràn đầy triu mến rồi vạch vú cho con bú.

Dũng không dám đứng nhìn cảnh tượng ấy lâu hơn.

Chàng đem gói nhau ra xa, dùng lưới lê đào một hố sâu theo đúng lời người đàn bà muốn để chôn cho kỹ.

Xong việc Dũng rửa tay rồi trở lại gần người đàn bà đang bế đứa nhỏ sơ sinh đã ngủ sau khi no sữa mẹ.

Dũng hỏi :

- Bà cứ ngồi đây để tôi...

Người sản phụ quē mùa bản thiu ngắt ngang lời Dũng:

- Cám ơn quan... Mẹ con cháu sắp đi...

Dũng nhìn một bên vú lép xẹp rồi khuôn mặt xanh tái, đầm mồ hôi và đất cát của người đàn bà.

Lòng chàng đầy ắp nỗi buồn thương ngậm ngùi xen lẫn với nỗi uất ức làm chàng muốn bắn một tròng súng hoặc đâm lút cán dao vào một động vật không phải con người.

Bình thì Tán xen vào hỏi người sản phụ đang ủ sát đứa con vào một bên vú lép lòng thông chảy dài xuống bụng :

- Bà đi đâu ?

- Thừa xếp mẹ con cháu về làng.

- Làng nào ?
- Thừa xếp làng kia ạ.
- Đang đánh nhau mà.
- Dạ không ạ. Các xếp tới là du kích họ rút đi cả.
- Rút đi đâu ?
- Thừa xếp họ xuống hầm bí mật...

Người đàn bà ngưng bật nửa chừng, mặt lộ rõ nét hồi hận thâm lẫn sợ hãi kinh hoàng.

Dũng biết bà ta trong phút cao hứng với đứa con đã lỡ lời tiết lộ một bí mật không ai dám nói ra.

Bình nhì Tấn mừng rỡ hỏi dồn :

- Tụi chúng nó trốn xuống hầm bí mật trong làng phải không ?

Người đàn bà vờ không nghe tiếng bình Tấn.

Bà ta chăm chú một cách cố ý ủ đứa con vào lòng chặt hơn, thiết tha hơn làm Dũng thêm mủi lòng.

Bình Tấn xà ngay xuống gần người sản phụ, gần giọng hỏi dồn :

- Thề nào ? Phải không bà này ? Tội nó trốn xuống hầm bí mật ở đâu ?

Người đàn bà im lặng sợ hãi, hồi hận.

Bình Tân quát :

- Nói đi. Không nói bắn bỏ hết ! Hèn gì bị chúng nó bắn xẻ hoại mà không vớ được thằng khốn nạn nào.

Mặt binh Tân đỏ gay sau câu nói. Mắt gã hằn lên những hận thù và tức giận.

Nửa tháng trước, cũng trong cuộc hành quân táo thanh ngôi làng này, người anh ruột Tân bị du kích trong làng bắn vỡ óc chết ngay, người chết bỏ lại một vợ sáu đứa con thơ nheo nhóc như đàn súc vật.

Toán lính đi hành quân đã bao vây ngôi làng thật chặt, xục xạo tìm kiếm bọn du kích để trả thù cho đồng đội nhưng không tìm được một cửa hầm nào.

Bữa đó binh Tân đòi bắn chết hết toán dân làng trốn núp trong các căn hầm đào sẵn giữa nhà, Dũng phải tước súng binh Tân giao cho người khác giữ.

Bình Tân nổi lửa đốt làng trả thù cho anh, Dũng phải cho người trói gô hấn lại khiêng về hậu cứ.

Bây giờ, khuôn mặt binh Tán hằn lên những nét hờn căm giống hệt nửa tháng trước đây.

Nét mặt gã làm người đàn bà sợ run lên và làm cho chính Dũng cũng cảm thấy tim chàng đập thành thịch trong lồng ngực.

Dũng tới gần gã binh nhì đang sôi máu phục thù. Chàng thành tình giựt lấy khẩu súng trong tay thuộc hạ.

Binh Tán trừng mắt nhìn Dũng :

- Thiếu úy !

- Người ta mới đẻ xong. Đừng nóng !

Binh Tán hung hăng :

- Thiếu úy cho tôi khai thác con mẹ này. Nó chắc hẳn biết cửa hầm bí mật trong làng. Thiếu úy đừng che chở bọn khốn nạn này làm chi nữa.

Người đàn bà sợ hãi bế đứa con đứng vội lên, bước đến gần Dũng, như cầu xin sự che chở của chàng trước vẻ hung hăng như muốn giết người của người lính hùng hực hận thù trong ánh mắt.

Binh Tán kêu lên :

- Thiếu úy để anh tôi chịu chết oan ức thế được sao ?
Thiếu úy !

Dũng bối rối chưa biết nên xử trí cách nào.

Bình Tấn lồng lộn nói :

- Thiếu úy cho tôi khai thác con mẹ này bắt nó phải
chỉ cửa hầm.. Thiếu úy làm ơn...

Dũng cố tình xử dụng uy thế cấp bậc sĩ quan của
chàng để quát :

- Khai thác cái gì... Anh vừa thấy đó. Bà ta mới đẻ
xong mà.

- Thiếu úy...

Bình Tấn gằn giọng, mắt trợn trừng nhìn vào cây
súng vừa bị Dũng cướp từ tay gã :

- Thiếu úy tính che chở cho Việt Cộng sao ? Thiếu
úy mà không cho tôi làm, tôi thề danh dự là tôi đi kiện
Thiếu úy tới ông Tổng Thống !

Dũng cười ngạo mạn khinh rẻ lời bình Tấn nói, nhưng
trong thâm tâm chàng quả tình bối rối vô cùng.

Chàng bị đặt trước bốn phận của cấp chỉ huy với lương tâm một người học làm Y sĩ.

Trên thực tế chàng không thể ngăn cản binh Tán tham vấn người đàn bà để truy lùng những nắp hầm bí mật trong làng.

Trong trường hợp này, ở vào tình trạng hiện nay, người đàn bà ăn nói hớ hênh đương nhiên bị ghép vào phía thù địch, và bà ta phải trả lời những câu hỏi ngay tức khắc, mặc dù mới sinh nở hay mới bị thương !

Dũng hiểu trong cảnh ngộ này, chàng không thể đưa ra bất cứ một điều luật nhân đạo hay lý luận kiểu chiến tranh chính trị của đài phát thanh nào cả. Mà chàng bị buộc chết vào một nhiệm vụ cứng ngắc đến tàn nhẫn là phải tìm địch, diệt địch hoặc bắt sống bọn chúng càng sớm càng hay, càng nhiều càng tốt.

Binh nhì Tán thấy thái độ im lặng của Dũng liền tưởng chàng e sợ câu gã đe dọa thừa kiện, trình báo lên các cấp chỉ huy của Dũng. Gã gần từng tiếng một :

- Thiếu úy đừng ép em phải làm ầu !

Dũng quắc mắt :

- Câm mồm ! Tôi chỉ huy ở đây !

- Nhưng thiếu úy không được quyền che chở cho Việt Cộng !

- Anh có quyền đi thưa với cấp trên... Mà có quyền kiện tao lên tới Tòng Thống. Làm đi.

Binh Tán hần học :

- Anh tui chết vì bọn du kích ở làng này. Thiếu úy phải cho tui trả thù cho anh.

- Mà đi tìm Việt Cộng mà trả thù !

Binh Tán chỉ thẳng cánh tay vào mặt người đàn bà :

- Việt Cộng đây chứ đâu mà tìm !

Dũng cau mặt khó chịu. Chàng biết binh Tán vốn ngang tàng, liều lĩnh. Bởi vậy hồi nãy chàng giữ hần ở lại đây bảo vệ cho mình, không ngờ sự có mặt của hần lại làm người đàn bà rơi vào cảnh ngộ bi thảm hiện nay.

Dũng cúi mặt xuống nhìn mũi giày lấm lem bùn đất. Chàng bắt buộc phải chọn lựa ngay một quyết định thức thời, hợp cảnh.

Chàng phải lựa tròn thế đứng của một quân nhân hoặc của một tấm lòng nhân đạo.

Chàng phải cư xử với người đàn bà này như một người tình nghi là Việt Cộng, một tù binh chiến trường hay như một sản phụ thuần túy được quyền nghỉ ngơi, an ủi, tiếp sức sau giờ sinh sản cho quốc gia thêm một công dân...

Dũng hoang mang khổ sở, chịu dần vật đau xót hồi lâu mà vẫn không thể chọn lựa dứt khoát được quyết định cấp thời.

Bình Tán nói :

- Thiếu úy trả súng tui. Tui vô làng !

Thoáng một quyết định tới trong óc Dũng như ánh chớp đêm giống mưa. Chàng ném súng cho Tán, gằn giọng nói, mặt quay về phía chân trời, không dám nhìn ngôi làng, không nhìn cả tới người sản phụ đứng bế con dưới trời nắng gắt.

- Anh vào bảo anh em vây chặt ngôi làng lại cho tôi. Tôi sẽ đưa bà này vào để lấy cung từ.

Đôi mắt binh Tán sáng lên tia nhìn man rợ làm Dũng vừa thương hại vừa kinh tởm gã.

Chàng nói với người đàn bà mới sanh :

- Bà đi theo tôi. Đi chậm chậm, đưa tôi bế đứa nhỏ cho. Bà vịn vai tôi đi cho đỡ mệt.

Người sản phụ bắt đầu khóc, những giọt nước mắt rơi xuống mặt đứa con đang bế trên tay.

Bà ta mê mẩn.

- Lạy quan... Quan cứu mẹ con con. Họ giết mẹ con con mất.

- Không ai giết bà đâu. Người ta hỏi bà vài câu thôi.

- Con đâu biết gì.

- Bà đừng nên dấu diếm chúng tôi.

Người đàn bà òa lên khóc, đứa bé giựt mình khóc theo.

Dũng tự nhiên cúi kính gắt lớn :

- Tại sao bà không theo người ta về trại tị nạn mà ở lại cái xóm này làm gì cho khổ thế này !

- Lạy quan... Con mà đi nơi khác thì chết đói.

Dũng tự nhiên nói câu mỉa mai cay độc như chị đàn bà chua ngoa :

- Phải mà... Bà đi thì thằng chồng du kích của bà ai nuôi. Đi !

- Lạ quan. Quan tha cho con đi nơi khác ngay bây giờ.

- Đừng nói lời thôi. Đi theo tôi vào làng. Tôi khuyên bà nên khai hết ra. Lính quốc gia không giết tù binh đâu. Nếu có chồng bà trong đám du kích bị bắt, tôi sẽ bảo lính họ đưa về giam ở tỉnh. Nhờ vậy mà chồng bà khỏi chết oan.

- Lạ quan... Anh ấy không chịu ra hồi chánh.

- Bị bắt là may cho chồng bà đấy. Bị tù còn có ngày về, chứ bị bắn chết là toi mạng vô ích. Đợi đó mà tố quốc ghi ơn chồng bà đấy. Hùm ! Mẹ kiếp ! Tô

quốc ghi ơn...

Dững mím cười chua chát một mình. Giọng chàng dịu lại :

- Nói thẳng cho bà biết, tại tôi chẳng muốn giết đồng bào đâu. Bắt được Việt Cộng chúng tôi nhốt họ một nơi, đợi hòa bình thì thả họ về. Ai giữ làm gì cho tốn cơm chính phủ. Chồng bà bị bắt bữa nay là cái số còn may. Lát nữa nhớ gọi chồng bà lên hàng, bảo cho nó biết bà

để con rồi.

Người sản phụ khóc mếu thảm thiết.

- Họ không lên đâu quan... quan ơi...

- Được rồi. Tôi có cách bắt họ lên. Tôi không thả lựu đạn xuống đâu mà bà sợ.

Người đàn bà quê mùa có vẻ yên tâm sau khi nghe Dũng ăn nói ngọt ngào, dỗ dành tử tế, cắt nghĩa rõ ràng lợi hại về số phận người chồng du kích của bà ta.

Dũng đón đứa bé, bế trên tay, người đàn bà vịn vai chàng lê đi từng bước về làng.

Dũng nhìn thấy bóng lính trong trung đội chàng lộ nhô sau những hàng cây trụi lá vì thuốc khai quang từ miệt rừng núi tạt về.

Lòng chàng xót xa, trơ trụi như những cành cây không lá, khô nỏ, gầy guộc đứng kia.

Vừa đi thỉnh thoảng Dũng cúi nhìn đứa bé yên ngủ trong tay chàng. Hình ảnh đứa nhỏ mới sanh nổi trên màu áo trắng di lem bầm gây cho lòng Dũng nỗi buồn vui kỳ quặc lạ lùng...

Vô trong làng, Dũng tiếp tục dụ ngọt dỗ dành, khuyến khích người sản phụ hướng dẫn cho chàng tìm những nắp hầm bí mật.

Lòng Dũng không hề vương vấn ước mong lập chiến công, gây thành tích để được ân thưởng huy chương hay thăng cấp. Đối với chàng. - Một sĩ quan động viên - những thứ đó vô nghĩa, chẳng khi nào chàng nghĩ tới...

Dũng chỉ muốn tìm cho được ông chồng người sản phụ này, bắt hắn giải về đơn vị giao cho ty Công an tỉnh. Đã tham dự vào cuộc chiến mấy năm nay, đã nhìn thấy tận mắt những cái chết hèn mọn, vô ích của nhiều người lính. Dũng nghĩ rằng gã đàn ông có đứa bé mới ra đời do chính tay chàng săn sóc sẽ có nhiều hy vọng được sống sót trở về với vợ con hơn nếu bị giam giữ trong tù...

Chàng không muốn đứa hài nhi ra đời trên tay chàng giữa cánh đồng khô đỏ cháy nắng vĩnh viễn mồ côi...

Chàng không hiểu tại sao đứa bé hôm nay cất tiếng khóc vào đời chàng lại đặc biệt thương mến nó hơn tất cả những đứa trẻ sơ sinh từ trước, có lẽ chàng thương mến nó hơn cả lũ em chàng...

Phải chăng vì những năm sống mỗi mòn trong quân ngũ, Dũng vẫn thiếu thốn đủ thứ tình thương, và cho tới hôm nay chàng mới đích thân đem được nguồn vui cho người đàn bà quê mùa khốn khó này.

Nhưng người đàn bà nhất định giữ một giọng cung khai buống bình, tỷ tê lẫn với giọng nước mắt thấm thiết.

Câu nào bà ta cũng trả lời không hay, không biết. Rồi lạy lục xin tha.

Dũng phát bực mình vì thái độ ngoan cố ấy.

Chàng sẵn giọng gắt :

- Nói ngọt bà không nghe... Bộ bà muốn tôi giao bà cho bọn lính chúng nó lấy cung ư ?

- Bẩm lạy quan... Con quê mùa hủ lậu. Con đâu có biết gì...

- Nói thẳng cho bà biết, tôi muốn cứu chồng bà. Thà bị bắt làm tù binh quốc gia còn hơn làm lính Cộng Sản. Bà hiểu không ?

Đôi mắt người sản phụ nhìn Dũng đầy tính toán.

Trong đôi mắt đó, Dũng nhìn được ý tưởng so sánh lẫn hoang mang.

Chàng hiểu người đàn bà đang nghi ngờ chàng.

Thoáng trong chốc lát, cảnh tượng hàng loạt dân chúng bị hạ sát trong những vùng sôi động hiện ra thể thảm trước mắt chàng.

Dũng nói với người sản phụ đang ôm con run rẩy :

- Bà muốn chồng chết hay chồng sống ?

Người đàn bà ngơ ngác. Dũng tiếp :

- Bà nhìn đứa con của bà đây. Chính tôi giúp nó chào đời. Tôi không muốn thấy nó mồ côi. Bà nói đi. Chồng bà ở chỗ nào ở

- Ông lên núi.

Dũng quát :

- Nói láo ! Hàm đâu ?

Chàng vẫy tay gọi người lính :

- Tới đây. Đem con mẹ này đi nhận nước xem nó có khai không ?

Người lính xấn tới, anh ta chưa kịp chạm tay vào người sản phụ, bà ta đã tru tréo lên :

- Ôi giời ơi... Lạy các quan... Tôi nói... Con nói...

Dững cố dẫu nụ cười. Chàng dịu dàng nhưng cương quyết :

- Đưa bà này đi. Bảo anh em cẩn thận. Nhớ bắt hết bọn du kích dưới hầm lên. Coi chừng đừng chạm dân dưới đó.

Toán lính tản ra theo người đàn bà ẵm con.

Hình ảnh đó làm Dững nao nao buồn.

Chàng ngồi dưới mái hiên một căn nhà lá. Nền đất mát lạnh thấm vào mộng chàng.

Hơi lạnh truyền lên trí não, làm chàng nặng thêm nỗi chán chường và thiu thiu buồn ngủ.

Quanh chàng, bọn lính léo nhéo kêu gọi toán du kích dưới hầm bí mật lên hàng. Tiếng chửi tục tằn, tiếng súng bắn dọa vu vơ làm ngôi làng xôn xao lẫn hồi hộp.

Một người lính chạy tới gần Dững :

- Tụi tui tìm được cái hầm lớn trong bụi tre Thiếu úy. Con mẹ hồi nãy nói dưới đó có một thằng Sỹ quan chính quy.

Dũng chán ngán đứng lên. Tin đó không làm chàng kích động chút nào.

Chàng theo người lính tới gần một bụi tre gai lớn, rậm rịt.

Tre xung quanh bụi xanh mơn mớn, nhưng tre khoảng giữa thì ngả màu úa vàng.

Ba người lính chia nhau chõng súng đứng ba góc, cách đó năm mười thước là bán tiểu đội đứng chờ ứng phó.

Một trong ba người lính đang hò hét thô tục, dọa nạt, kêu gọi người dưới hầm lên hàng.

Dũng tới cạnh bụi tre gai, quát lớn :

- Lên hàng đi ! Không lên, tụi tao quăng lựu đạn xuống bây giờ !

Người đàn bà vừa sinh ráng lết tới gần Dũng :

- Lạ quan... có chồng con dưới đó...

Dũng nhìn thấy những giọt máu tươi chảy ròng ròng xuống bàn chân người sản phụ rồi loang ra đất.

Lòng chàng đầy ắp xót xa, ghen ngào. Dũng gắt :

- Bà vào kia ngồi nghỉ đi !

- Lạy quan... chồng con...

- Bà nhìn kia kìa ! Băng huyết chết bây giờ !

Người sản phụ nhìn xuống dòng máu chảy loang trên bàn chân mình. Mặt bà ta hơi tái đi, nhưng bình tĩnh lại ngay.

Dũng ngẩn ngơ, không thể hiểu tại sao người đàn bà có thể khỏe đến mức này - khỏe như một con vật !²²

Chàng quát :

- Tôi ra lệnh cho bà vào trong kia. Chúng nó ném lựu đạn lên chết hết bây giờ.

- Quan cho tôi gọi chồng tôi lên hàng.

Dũng lắc đầu :

- Không phải việc của bà. Đi vào !

Người đàn bà cúi thủi bế đứa con vào bóng mát.

Toán lính bao quanh bụi tre tiếp tục gọi toán du kích và gã cán bộ lên hàng.

Trong bụi tre không một tiếng trả lời.

Một người lính hét hơn :

- Không lên tui tao thụt M-79 vào thấy mẹ chúng mày !

Dũng bắt đầu sốt ruột vì bọn địch không chịu hàng.

Chàng ra lệnh cho toán lính tìm nắp hầm theo lời chỉ dẫn của người đàn bà.

Nắp xuống hầm cách đó chừng năm chục thước. Dũng biết rằng có hun khói xuống cùng vô ích. Chàng ra lệnh :

- Kêu gọi lần chót. Các anh không lên chúng tôi giết sạch hầm !

Một lát sau, vắng từ dưới hầm lên tiếng súng nổ ròn tan.

Dùng ra lệnh cho lính bố trí cẩn thận để đợi chờ.

Từ dưới miệng hầm bí mật, một người dơ cao khẩu súng lên hàng.

Dũng hát :

- Ném súng lên. Dơ hai tay khỏi đầu. Láng cháng tao bắn vỡ óc.

Người đàn ông phía dưới làm đúng lời Dũng quát bảo.

Theo sau ông ta là hai gã du kích mặc đồ rằn ri của lính dù Mỹ.

Lính của Dũng xô tới trói nghiền ba người lại.

Dũng hỏi :

- Thằng cán bộ đâu ?

Người đàn ông khúm núm, sợ hãi thưa.

- Nó không cho anh em tụi tui lên hàng. Tui bắn chết nó rồi.

- Tài liệu đâu cả ?

- Thằng ấy xé vụn cả rồi.

Người đàn bà mới đi từ xa xán tới gần toán tù binh.

Người đàn ông đưa mắt nhìn, thấy đứa bé mặt ông ta sáng lên mừng rỡ.

Dũng nói :

- Vợ anh mới đẻ !

- Cảm ơn các ông.

Một người lính tới nói nhỏ với Dũng về số phận toán tù binh.

Gã đã đề nghị bắn bỏ hết cho đỡ rắc rối.

Dũng lắc đầu, thở dài nói :

- Thôi. Chịu khó dẫn tụi nó về giao cho an ninh Sư đoàn !

- Thiếu úy biết mà...

- Tao biết. Phiền phức lắm. Tụi nó sẽ gọi tao đi tới đi lui hỏi đi hỏi lại về bọn hủi này. Mất thì giờ mà chẳng ăn cái giải gì.... Nhưng mày coi vợ con nó kìa. Ai mà nỡ...

- Thiếu úy giàu tình cảm quá |

Dũng bực mình gắt :

- Mặc mẹ tao ! Ăn nhậu gì tới mày. Mẹ kiếp 1

Đ. M. Nó hỏi tao sao không chào nó. Đ.M, thứ lính giấy mới lên lon đã làm tàng. Nó Thiều tá mặc mẹ nó chứ !

Dũng không ngờ người nữ sinh đẹp đẽ, dịu dàng ấy là tình nhân của người sĩ quan khùng.

Bởi thế khi nàng vào phòng hỏi Minh đâu, Dũng trả lời Minh đang đi dạo ngoài vườn, chàng nghĩ thầm nàng là em gái của Minh.

Thiếu nữ nhìn ra sân. Nàng có đôi mắt thật đẹp. Nàng nhìn đi thật xa. Khuôn mặt trong trắng, xinh đẹp như điện mạo của một thiên thần.

Dũng thấy thích cái nhìn xa xôi diệu vợi của người thiếu nữ đứng kế cửa sổ, giữa giường của chàng và Minh.

Bởi vậy khi nàng quay lại, nàng bắt gặp đúng lúc Dũng đang ngắm nhìn nàng bằng đôi mắt của gã tình si.

Thiếu nữ đỏ mặt ngồi ngay xuống giường Minh bỏ trống.

Nàng bối rối lẫn hờn giận đến đáng thương hại.

Dững vội khóa lấp thứ không khí nặng nề, chàng nói :

- Cô cần tôi đi gọi Minh không ạ ?

Nàng lắc đầu, mắt nhìn xuống quai guốc mộc :

- Dạ không. Tính anh ấy không thích gặp ai trong lúc đang đi đạo, Tôi chờ anh ấy vậy.

Nàng ngồi đó, im lặng cúi gằm mặt nhìn sàn nhà.

Dững không dám ngắm cô gái nữa.

Chàng lấy cuốn sách Tiến cho mượn, dở ra đọc.

Đọc được hơn một trang, Dững nghe có tiếng người nào đó lên giọng trong và cao vút như tiếng chim hoàng oanh hót buổi mai, tiếng gọi vang ngay phía ngoài khung cửa sổ :

- Kiều Liên ! Mi vô hồi mô rửa ?

Thiếu nữ ngồi im lìm, chịu đựng chờ đợi trên giường Minh vụt mừng rỡ, ngừng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ :

- Ngọc Quyên ! Trời ơi... Quyên về làm trong quân y viện này rồi đó hả ?

- Một tháng ni rồi !

- Coi Quyên trẻ đẹp, trắng hăn ra đây này.

- Thôi đi ! Mi kỳ chi lạ !

Dũng vụt yêu giọng nói của người thiếu nữ có tên gọi Ngọc Quyên.

Thứ tiếng nói thanh tao, sang trọng của một người Huế pha Bắc, phát thành những âm điệu uốn lượn kỳ thú, ngọt ngào, ve vuốt thật sâu, thật ngọt thính giác người nghe.

Dũng xoay người lại, chàng dùng cuốn sách che nửa mặt, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài có nửa người của một thiếu nữ hiện lên giữa khoảng trời xanh trong vút.

Nàng mặc chiếc áo nữ y tá trắng tươi, nhưng màu da nàng trắng và mịn hơn vải áo, mái tóc nàng đen mun, xõa dài xuống quá vai, khuôn mặt nàng là một tác phẩm điêu khắc tuyệt mỹ của Hóa công và đôi mắt nàng đúng hệt như một câu thơ «đôi mắt em mang bầu trời ảo diệu».

Thứ nhan sắc kiều diễm, dịu hiền của thiếu nữ mang tên Quyên làm Dũng bàng hoàng, lòng chàng xao xuyến mạnh, cơ thể nồng nàn, choáng váng như người nóng

rượu say.

Dững dùng cuốn sách che mặt, tiếp tục mê say ngắm trộm nàng.

Quyên không để ý tới Dững. Nàng nói chuyện với Liên. Dững đắm say nghe không sót một lời nào.

Ngôn ngữ của nàng uyển chuyển, quyến rũ như người đang ngâm một đoạn thơ hay, Dững chỉ chú ý nghe âm điệu chứ không để ý đến câu chuyện của nàng.

Thình lình đôi mắt huyền của Quyên nhìn vào hai mắt Dững.

Chàng trai rùng mình, vội lảng tránh cái nhìn của Quyên.

Nhưng từ phút ấy, người con gái mất hết vẻ tự nhiên, ríu rít lúc ban đầu.

Nàng ngượng ngùng trò chuyện với Liên.

Giọng nàng nhỏ bớt, gần như thầm thì. Dững tiếc ngẩn ngơ âm thanh ríu rít đã không còn... Chàng cảm thấy như mình mất mát một thứ quý báu, thân yêu nào đó...

Minh trở lại phòng bệnh. Anh chàng nói lớn :

- Vô đây cô... Vô đây ngồi nói chuyện cho vui.

Liên cười, giới thiệu Quyên với Minh. Anh chàng sĩ quan trẻ ôm choàng ngang hông người tình, hôn lên cổ, lên gáy Liên. Quyên tránh nhìn cảnh âu yếm của bạn bè, mắt nàng nhìn sang chỗ Dũng nằm. Khi gặp đôi mắt Dũng Quyên đỏ mặt, cúi xuống nhìn chân tường.

Liên gọi Quyên vào trong phòng. Minh mượn ghế của chiếc giường có Dũng cho Quyên ngồi. Liên ngồi trên mép giường, cạnh người yêu.

Minh nhìn sang giường Dũng, cười hỏi bạn :

- Không lúc nào thấy anh rời cuốn sách. Ly kỳ thật !

Dũng cười. Chàng thấy Minh tỉnh táo đáng mừng. Chàng chợt cười thèm địa vị may mắn của Minh.

Những ngày nằm trong quân y viện, Dũng mới thấy có người yêu thực tình thú vị. Thú hơn là gần gũi gia đình.

Chàng thêm buồn khi nghĩ về những người con gái đã qua trong đời mình. Đời chàng toàn những bất hạnh, những tan vỡ, những thiệt thòi. Đã hơn một lần Dũng cố gắng chụp bắt, giữ lại hạnh phúc, nhưng hạnh phúc

bay đi như một đàn chim. Bay mãi không về. Và Dũng bơ vơ với chuỗi ngày tháng thật dài chờ đợi và buồn rầu...

Bây giờ nằm đây nhìn tận mắt hạnh phúc của người khác. Dũng càng cảm thấy chua xót nỗi mất mát của đời mình. Chàng buồn muốn khóc.

Vừa lúc đó, Minh hỏi Dũng tiếp :

- Nằm bệnh viện có một mình, buồn quá bồ hả ? Đây này, có cô Quyên cũng đang phòng không chiếc bóng như bồ.

Nói xong Minh cười. Nụ cười điên.

Liên nói nhỏ với bạn, hình như nàng cho bạn gái biết bệnh trạng người tình, để Quyên đừng giận anh chàng

Minh choàng tay qua vai Liên, kéo nàng ngồi sát với anh ta.

Giọng Minh không còn tỉnh :

- Hai người yêu nhau đi. Yêu nhau như hai đứa bọn này này.

Liên cười sung sướng, ngượng ngùng. Quyên cúi mặt nhìn mũi dép, mặt đỏ bừng.

Minh nói tiếp :

- Qua đây Dũng. Qua đây nói chuyện cho có cặp, đi bò.

Liên dơ bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại, trắng muốt, những ngón tay tháp bút đẹp tuyệt vời bịt miệng người yêu.

Minh dơ tay ngoắt Dũng.

Dũng cười, lắc đầu.

Liên nói.

- Anh qua chơi cho vui.

Dũng buông cuốn sách xuống giường. Thực tâm chàng muốn qua, nhưng lòng chàng ngượng ngùng vì sợ Quyên không chịu tiếp mình vui vẻ, nồng nàn.

Dũng đành chối từ cho có lệ :

- Cảm ơn ông bà...

Minh ngoắc lia lịa :

- Qua đây. Qua đây cho có cặp, đi bò tị !

Dũng vuốt mái tóc xù, qua ngòai phía cuối mép giường.
Liên hỏi nhỏ :

- Anh chắc mới vào đây ?

- Vâng.

- Anh bị thương ạ ?

- Vâng.

Minh nói phăng phăng :

- Đánh lộn ! Du đang đẩy em !

Quyên ngược lên, nhìn Dũng thật nhanh.

Dũng mắc cỡ cười.

Chàng muốn hỏi chuyện Quyên. chàng ước ao được nghe lại giọng nói của nàng. Nhưng như vậy chàng sợ là đường đột, vội vàng quá.

Minh giới thiệu Dũng với Quyên :

- Đây là anh Dũng, thiếu úy, bạn tôi.

Liên nói :

- Đây là Ngọc Quyên, bạn học cũ của tôi anh Dũng ạ.

Dũng chào Quyên.

Nàng con gái Huế nói lại giọng Bắc gật đầu chào chàng trai trẻ.

Dũng thêm bạo dạn. Chàng hỏi Ngọc Quyên :

- Cô làm ở trại nào ạ ?

- Thưa tôi mới đổi về làm ở trại bệnh này.

Nàng nói tiếng Bắc, hoàn toàn tiếng Bắc, không còn pha một chút giọng Huế nào.

Dũng nghe như nuốt từng lời của người con gái đẹp.

Chàng hỏi tiếp những câu thường lệ để được nghe Quyên trả lời.

Dần dần hai người nói với nhau những câu chuyện thân mật, cởi mở hơn. Minh và Liên cùng góp chuyện. Bốn người truyện trò với nhau như những bạn thân...

Đừng thân mật quá với em. Em bé ấy đã nổi tiếng là người làm khổ đàn ông. Hình như đã có hai ba thằng tịch vì em. Em nổi danh là đưa sát chồng.

Dũng cười khi nghe Tiến nói về Ngọc Quyên.

Chàng vốn không tin dư luận. Dư luận bao giờ cũng hiểm ác như con rắn độc.

Tiến nhăn mặt vì nụ cười chế nhạo của Dũng. Anh chàng nói :

- Mà đừng coi thường. Mà biết tử vì đây chứ ? Bộ mà không tin đàn bà có số sát chồng sao ?

- Tao tin nhưng tao cóc sợ !

- Liều, hỗn thật.

Dũng đầy ly rượu cho Tiến :

- Uống đi mà. Uống đi. Chai rượu còn đây.

- Ngon đây chứ hả ?

- Hoàn toàn không.

- Cũng không tiểu thuyết ?

- Thực.

Dũng cười đùa :

- Kể đi.

- Khuya tao đi uống rượu về, tao định về phòng ngủ nhưng không hiểu tại sao tao rẽ qua trại bệnh. Hình như tao muốn nói chuyện với mày thì phải. Rồi tao thấy người lao công đẩy một cái băng ca vào phòng cấp cứu. Một anh lính với một lũ con lếch thích đi theo băng ca, khóc như ri. Tao đi theo, hỏi gã đẩy băng ca. Thằng ấy nói có một người đàn bà, vợ lính, mẹ của lũ trẻ con này bị đạn. Các bác sỹ đã xem vết thương, đã chê. Hắn đem băng ca để chở mẹ ta xuống nhà xác.

Người lính nghe tao là Bác sỹ, anh ta vừa khóc vừa lay tao tìm cách cứu vợ. Lũ nhỏ khóc theo bố. Có một đứa bắt chước bố năn nỉ tao cứu mẹ chúng nó... Tao nghe giọng trẻ thơ mà tự dưng tào khóc. Khóc như lũ con nít đi theo chiếc băng ca.

Tao vào phòng cấp cứu. Người đàn bà đã mê lịm đi. Máu đầy áo quần, chảy từng vũng quanh chỗ chị ta nằm. Mảnh đạn pháo kích đi vào ngực, vết thương không thể cứu chữa được nữa !

Nhưng không hiểu vì sao lúc đó tao quay bảo người chồng nạn nhân rằng tao sẽ cố gắng, tao sẽ mổ vợ anh

ta mười phần chỉ hy vọng một.

Người lính quỳ ngay xuống lạy tao. Lạy tao thật mảy hiểu không Dũng ? Mảy có tin không Dũng ?

Dũng gật. Địa vị chàng là người lính có một đàn con dại, chàng sẵn sàng lạy bất cứ Bác sĩ nào để cứu vợ mình khỏi chết.

Chàng nói với Tiến, giọng nồng nàn :

- Tao tin. Tin vô cùng. Mảy làm sao tiếp đi ?

Tiến nói thật hăng.

- Tao mô. Tao quên rằng tay tao run. Tao mô xuất hai tiếng đồng hồ. Tao không còn nhớ tao đã làm những gì nữa. Tao mò như người nằm mơ.

- Mảy cứu thoát được người vợ lính ?

Tiến cười, tiếng cười thông khoái, rạng rỡ vui sướng và kiêu hãnh :

- Mô xong tao vẫn chưa dám tin bà ấy sống. Tao thức suốt một đêm một ngày, tao quanh quẩn cạnh giường bà ấy như một con chó ngoan. Rồi sau hai mươi bốn tiếng liền quá mệt, tao ngủ, tao dựa lưng vào tường mà ngủ ngời. Tao không biết mình ngủ được bao lâu,

nhưng khi tao tỉnh dậy tại bác sĩ bạn tao cho biết người đàn bà thoát chết rồi. Người lính tới cạnh tao. Nó khóc như bố nó chết khi cảm ơn tao. Nó mừng đến nỗi chỉ biết khóc mà không nói được một lời nào. Tao về phòng riêng, tắm rồi ngủ nữa. Rồi tao nhận được chai rượu này. Người lính đem biểu tao cùng với những lời cảm ơn. Đúng ra tao phải cảm ơn vợ chồng hẳn, bởi vì....

Tiến dơ bàn tay lên trước mặt Dũng :

- Tay tao hết run rồi, tao mỗ như điên. Tao thêm được mỗ. Tiếc rằng mày không có gì để cho tao mỗ mày ra.

Tiến cười. Mày cười thật đẹp.

Dũng nắm tay bạn. Chàng bóp mạnh bàn Tiến.

Chàng cảm thấy bạn đáng yêu.

Chàng nói :

- Nếu tao là con gái, tao nhất định lấy mày. Khổ bao nhiêu cũng lấy mày.

Tiến cười sung sướng.

Giọng Tiến nồng nàn :

- Tao muốn đưa mày đi ăn mừng cái may mắn của

tao.

Dũng gật đầu, chàng nhận lời bạn, chàng nói :

- Cô Quyên đi cùng với tao được chứ ?

- Mà nhất định yêu em ?

- Đúng...

Giọng Dũng thoáng buồn :

- Nhưng Quyên chưa yêu tao đâu. Tao biết nàng mới coi tao như bạn.

- Tao long trọng báo cho mày biết. Muốn chiếm được em Quyên mày sẽ phải hắt văng khoảng năm sáu thằng quân y sĩ độc thân, may cho mày trong bọn đó đêch có tao. Tao tin tử vi. Tao tin tướng số. Thành ra tao tin em bé ấy có số sát chồng. Tao sợ.

Dũng cảm thấy những lời của bạn, như một bàn tay bóp nghẹt phổi chàng...

Cảm giác đó tan đi theo hớp rượu lớn Dũng uống vào bao tử. Dũng rót thêm rượu vào ly.

Chàng nhìn sang cái giường trống của chàng sĩ quan khùng.

Chàng tìm được nguồn an ủi lần khuyến khích.

Chàng tự nhủ :

«Đến như Minh nó còn có đào đẹp như thế nữa là mình !»

Nhưng rồi Dũng chưa chát biết rằng chàng không là Bác sĩ. Chàng chỉ là một thiếu úy nghèo, không thể lực không hy vọng sớm được về ngôi ở hậu phương... Với một người đàn ông như chàng, khi so sánh với những quân y sĩ độc thân, có người con gái nào chọn chàng không nhỉ ?

Dũng đâm ra buồn.

Chàng thoáng oán giận Tiến, nhưng cảm thấy mình vô lý, Dũng nói với Tiến, để trút đi khối nặng vô hình đè chũu trong tâm hồn chàng :

- Tao dễ mê lụy vì tình, nhưng còn may là tao cũng chóng quên.

- Phí cho cái tài của mày. Phải như mày đừng phá ngang, giờ này mày đã ra trường, đã thành y sĩ như ai...

Dũng nói như người tóm lấy cái phao trong cơn đuối sức trên giòng nước :

- Cái số !

- Ha ha. Hóa ra mày cũng tin có số đấy à ?

- Tao tin, nhưng tao đã nói với mày rằng tao không sợ.

- Thêm một thằng can đảm vì đàn bà. Chết vì đàn bà có hai loại đàn ông. Một là đàn ông hùng, hai là đàn ông hèn.

- Đồng ý.

Tiến nâng ly rượu uống.

Chợt Tiến đứng lên :

- Nàng đến với mày kìa. Tao phú lĩnh cho nàng tự nhiên, cho nàng còn dám tới với mày.

Tiến cầm theo ly rượu dở, để lại chai rượu và ly rượu của Dũng trên mặt ghế kê sát nệm giường.

Dũng hồi hộp nhìn ra sân.

Chàng thấy Quyên đi trong nắng. Áo nàng trắng chói mắt, nhưng tóc nàng đen lạ lùng.

Nàng đi vào mái hiên, mỗi bước chân Quyên là một nhịp đập trong lòng ngực Dũng.

Chàng mong nàng rẽ vào đây.

Chàng ước Quyên tới với chàng.

Thần kinh hệ của Dũng căng nở tới mức cuối cùng.

Chàng nhìn Quyên như đôi mắt chàng bị dán vào khuôn mặt nàng không bóc ra được nữa.

Dũng rơi vào nơi hành hạ chính mình.

Chàng thuôn há miệng gọi tên Quyên thật to.

Chàng ao ước được gào lớn mời Quyên đến thẳng với mình.

Và Dũng ngồi ngẩn tò te như vậy cho đến phút Quyên tới ngay cửa phòng bệnh có chàng ngơ ngẩn nhìn ra.

Nàng đứng lại. Nhưng Quyên không quay nhìn vô phòng Dũng.

Trên tay Quyên cầm hộp thuốc, túi áo y tá của nàng nặng trĩu xuống đáy hình dáng ống kim tiêm.

Quyên nhìn về cuối hành lang.

Nàng đứng nguyên chỗ đó.

Thời gian bị kéo căng, thật căng đối với Dũng.

Mỗi giây qua, đối với chàng là một phút «suýt păng» ngột thở !

Cuối cùng Dũng không chịu đựng được nữa.

Chàng gọi tên Quyên, nhưng tiếng nói loãng theo nước bọt, chìm lỉm giữa yết hầu.

Bên ngoài Quyên vừa mỉm cười.

Nụ cười đẹp nhưng không là của Dũng.

Nàng cười với một người nào đó ?!

Nàng nhìn vào một tên nào kia ?!

Rồi Quyên bước đi. Đi thẳng không nhìn vào chỗ Dũng ngồi.

Dũng cảm thấy cả cơ thể chàng như mềm oặt, như một trái bóng được bơm căng, thỉnh linh xì xẹp lép.

Dũng muốn đập vỡ tan chai rượu, Dũng muốn dốc cả ly rượu dở cho chảy từ đỉnh đầu xuống khắp người chàng.

Nhưng Dũng cố giằn lại ao ước kỳ quặc đó.

Chàng uống ực ly rượu dở dang. Rượu tràn qua hai mép, chảy xuống ướt ngực áo chàng.

Chàng nghĩ đến những người ức quá hộc máu ra.

Dũng nghĩ tới những gã cầm súng bắn cả băng đạn vào thân xác một người đàn bà.

Dũng nhớ lại câu Tiến nói về những gã Quân y sĩ độc thân đang bu quanh người con gái đó, giành giật nàng với chàng.

Tim Dũng như bị máu dồn, ép cho xẹp lại. Óc chàng như phồng lên.

Và Dũng chợt cảm thấy thèm đàn bà cùng với cơn khát nước như cháy cổ.

Khắp cơ thể chàng cháy phùng lên ngọn lửa ghen hờn mơ hồ mà phỏng rát tận cùng gan ruột... Ngọn lửa ấy lan ra mãi, nung đỏ cả tâm tư héo rũ của chàng...

Đám cháy bắt đầu sau trái đạn pháo kích thứ năm rơi vào xóm chợ.

Sau tiếng nổ rung khắp mặt đất đầm sương đêm, Quyên nghe tiếng nhiều người la «cháy ! cháy !!!...»

Nàng nằm dưới đất. Người run bắn theo tiếng la và tiếng đạn rít trên không, nơi nổ thật gần. Gần hết như nổ ngay sau mảnh sân gạch nhà nàng,

Quyên nghe tiếng mẹ hỏi cha :

- Cái bọc đâu ? Bọc đâu ông ?

Giọng cha nàng cũng run lên vì sợ :

- Bọc gì ?

- Tiến.

- À... À...

Hai tiếng nổ lớn rung đất và nhà.

Mẹ Quyên rú lên.

Quyên cảm thấy sợ đến nỗi mắt tiêu ghê gớm.

Cha nàng hỏi :

- Bà ! Cái gì thế bà ?

- Nổ gần quá ! Chết mất rồi ông ơi !

- Bò xuống hầm đi ! Bà bò đi ! Quyên...

Hai tiếng nổ nữa.

Lần này Quyên bớt sợ. Nàng đã tạm quên cảm giác muốn tiểu bừa ra nhà.

Nhưng nàng vẫn run khi nghe đầu đạn rít lên chuỗi thanh âm quỷ quái bay qua nóc nhà.

Mẹ Quyên nói :

- Tôi không bò nổi ông ơi...

- Ráng đi !

- Cái bọc đâu ?

- Trên giường...

Bà mẹ Quyên chồm về phía đầu giường, lấy bọc vải đựng tiền, giấy tờ và mỗi người một bộ đồ tốt nhất để chung trong đó xuống.

Bà cụp ôm bọc tư trang vào lòng :

- May quá !

Ba Quyên lắng nghe bên ngoài, nói :

- Cháy ! Chắc cháy đầu xóm mình !

- Ai mà chữa hả giòi ! Khổ thật là khổ !

Tiếng nói của mẹ Quyên mất hút trong tiếng đạn rít ngang mái nhà, rồi từng chùm tiếng nổ ầm ầm, sau mỗi tiếng nổ là một loạt những gào rú, kêu thét của những người bị nạn.

Quyên run bắn người vì những âm thanh quái dị, man rợ ấy.

Nàng cảm thấy quanh mình không còn là đời sống loài người nữa. Quanh nàng bây giờ là địa ngục, là đêm tận thế, và thình lình Quyên vụt cảm thấy nóng ran dọc bắp đùi ngay sau tiếng nổ gần đến nỗi những mảnh vụn của ngôi nhà trúng đạn, bay đập ầm ầm vào căn nhà của bố mẹ Quyên.

Bà mẹ Quyên rú lên khóc vì kinh hoàng.

Quyên co rúm cả người lại. Nàng không làm chủ được xác thân nàng nữa. Nàng đã tiểu đại ra quần vì kinh sợ tột cùng.

Ba Quyên gao lớn, ông cố át những tiếng gào rú từ khắp bốn phía òa lên :

- Xuống hầm đi ! Xuống mau lên ! Mau lên !

Ông chồm dậy, nhưng lại ngã bệt xuống.

Hai đầu gối ông cụp mềm oặt như không có đốt xương nào.

Ông bò bằng hai tay vào đôi gối đến bên con gái.

Quyên nghe rõ hai hàm răng nàng đập vào nhau vì cơn giá lạnh thành linh ướp buốt khắp người.

Nàng nghe tiếng nói của cha hỏi câu gì đó, nhưng lười Quyên lúu lại. không làm sao trả lời cha được.

Bỗng nhiên tiếng nổ im bặt.

Xung quanh Quyên chỉ còn những tiếng kêu gào, la rú mỗi lúc mỗi lan xa cùng với tiếng hô cháy cháy...

Ba Quyên nói :

- Lạy Trời ! Hết pháo kích rồi.

Ông đứng dậy, quờ quạng tìm chỗ để đèn dầu.

Tiếng la cháy lúc này oà lên mỗi phút một dồn.

Có tiếng còi hụ từ khắp bốn phía để dân tới xóm Quyên.

Bà mẹ Quyên vừa rên vừa nói :

- Chết hết thôi ! Cháy hết cả xóm rồi !

Ba Quyên bỏ phắt ý định đốt đèn, ông mở cửa, đứng nhìn về phía ngọn lửa, nói vọng vô nhà.

- Lạy Trời đừng đổi gió ! May quá bà ơi ! Gió tắt lửa về phía chợ !

Bà mẹ Quyên lật bệt đi ra đứng cạnh chồng, giọng bà cụ vui sướng đầy ích kỷ :

- Thật là may ! Trời còn thương đến nhà mình ! cháy về xóm chợ !

Quyên bò dậy. Hai ống quần ướt dính bết vào cặp đùi nàng.

Quyên vội vàng quơ chiếc quần đen trên xấp áo quần chưa ủi, ra nhà sau, cởi vội quần trong phòng tắm tối đen, xối nhanh những gáo nước tắm nửa người, mặc quần vô, lên nhà trên đã sáng ánh đèn.

Ba mẹ Quyên đang thu xếp áo quần, đồ vật quý báu vào mớ bao tải đã mua, giặt sẵn, phòng hờ cho những dịp không may.

Quyên phụ với ba mẹ, lòng nàng nặng chịu nỗi buồn.

Mẹ Quyên vừa xếp đồ đạc vào bao vừa nói với nàng :

- Thời này thật không biết sống chết lúc nào ! Con liệu lấy chồng đi con ạ ! Đám hỏi đằng bà Bản hôm nọ, liệu con có ưng không ?

Quyên im lặng phụ với mẹ.

Nàng nghĩ đến cảnh tượng kinh hoàng vừa trải qua. Phải như có chồng bên cạnh, chắc chắn Quyên không đến nỗi quá hãi hùng.

Nàng nghe mẹ hỏi :

- Thế nào con ? Đám ấy người ta là nhà đứng đắn !

Ba Quyên gắt khế :

- Cái bà này ! Để khi khác nói ! Soạn mau lên đi bà ! Lỡ gió đổi chiều còn chạy cho kịp chứ !

Ờ... Ngọn gió nào đã đưa bạn tới đây hả Dũng ?

Dũng mỉm cười sau câu hỏi cứ thích ra vẻ văn chương của người bạn ngày xưa, nay làm Biện lý tòa án tỉnh này.

Chàng bắt tay bạn, cười ròn nói :

- Gió nhà thương đã đưa mình tới gặp bồ.

Cương, ông biện lý nổi tiếng chịu chơi của tỉnh nhỏ cao nguyên choàng tay ôm vai Dũng :

- Trông cậu vẫn tươi mát như xưa... Hà hà.. Cố nhân ơi, nào có ai ngờ... Hì hì...

- Tươi mát thế này là nhờ nằm bệnh viện hơn tháng nay rồi.

Đôi mắt Cương mở lớn :

- Nằm bệnh viện ? Bị thương ư ?

- Gọi như thế cũng được.

- Cách đây gần một năm, tớ gặp thằng Nhon, tớ hỏi thăm về cậu, nó bảo cậu đang làm quan trọng cái gọi là bộ binh chiến đấu. Nó bảo nó gặp cậu rất ngắn ở tiền đồn, tinh thần cậu sa sút lắm...

- Đúng. Mình không còn phải đóng đồn nữa. Mình về với tiểu đoàn.

- Và bị thương ở đâu ?

- Ở cầu lạc bộ. Mà không. Phải gọi là hội quán P.H.

- Đánh lộn ?

- Ừ.

- Ghê nhỉ ? Hồi đi học cậu cao thượng lắm cơ mà... Hì hì..

- Thằng nào đã đi lính là hư... Hư hết !

- Thời này không hư cũng uổng. Phải không ? Ngồi đây. Ngồi đây đi Dũng...

- Mình tới giờ này hay phiền đấy nhỉ ? Tới đúng buổi trưa...

- Không. Không phiền tý nào...Tớ đâu có ngủ trưa.

Nói xong, Cương ngáp nhẹ.

Vẻ mặt Cương rõ bần khoản. Dũng nhìn bạn, thấy Cương gầy và xanh. Da tái xám như da những thương binh mất máu nhiều.

Chàng nghĩ tới câu nói của Tiến. Thằng Cương nó nghiệm. Dũng nói nhỏ với Cương :

- Tới giờ cậu cứ tự nhiên. Mình tới không ngoài mục đích cùng nằm với cậu.

Khuôn mặt Cương thoáng bối rối, nhưng Cương bình tĩnh lại ngay, anh chàng cười xòa :

- Biết hết. Không dấu được gì cả..... Nào lên gác với tớ đi.

Dũng theo bạn lên căn lầu gạch, nền đá hoa. Cương mở cửa một phòng riêng, hai người vào trong.

Phòng chỉ có độc một cái nệm mỏng, cỡ thước sáu, đặt nằm ngay ngắn giữa phòng, trên trái chiếu trúc của Tàu, giữa chiếu có một khay đèn chưa đốt, cạnh đèn một ông già Trung hoa nằm ngủ ngon lành. Hai cánh tay dài ngoằng, gầy ốm khẳng khiu.

Cương nói :

- Bồi píp của tớ đây. Hấn thật thà, kín miệng.

Cương tới đá vào chân ông già Tàu :

- Dậy đi bố Coong. Có khách.

Ông già Tào dậy, thắp đèn rồi đi rửa mặt.

Cương lấy gối cho Dũng, hai người chia nhau nằm cạnh đèn. Cương nhường cho bạn nằm trên.

Dũng nói thẳng vào việc chàng tới nhờ vả bạn :

- Mình có chuyện này cần nhờ tới cậu. Chắc chắn cậu giúp được mình.

- Đồng ý.

- Mình muốn nhờ Cương hỏi vợ giúp mình. Cương sẽ nhận là anh của mình. Được chứ ?

Cương cười lớn thích thú :

- Được... Nhưng mà này... Tớ hỏi thật, cậu vẫn độc thân đấy chứ ?

- Dĩ nhiên.

- Thật không cậu ?

- Thật mà.

Vậy thì xong. Bởi vì mấy tháng trước, tớ có một thằng bạn tới đóng quân ở tỉnh này. Nó mê một em con nhà lành. Cô cậu yêu nhau, mê nhau chí chạp. Nó nhờ tớ làm người mai mối. Tớ nhận nó là em. Dích thân đi gặp

bố mẹ cô gái làm một đường dạm ngõ. Nhà gái nhận lời vì tin ở địa vị của tở. Ai ngờ nửa tháng sau, tở khám phá ra thằng bạn đã có vợ con cả đàn, cả lũ ở Sài gòn. Vợ nó lên tận đây, tới bắt đền tở. Cậu bảo có bi không ? May mà cô cậu chưa lấy được nhau, chứ lỡ động phòng hoa chúc rồi, thì tở lấy cái gì đền cho vợ thằng cha bố lều...

Dũng cười nói :

- Vụ của mình cậu khỏi lo.

- Đồng ý. Mình biết tánh cậu mà. Nhưng lấy con gái nhà ai mới được chứ ?

- Bố cô gái đó có quen với cậu. Ông cụ làm việc ở tòa án tỉnh này.

- Ai ?

- Ông Toàn.

- À... Cô nàng Quyên. Hoa khôi xóm chợ.

- Đúng rồi...

- Làm sao cậu vô được em Quyên. Nghe nói em khó tánh khó nét lắm cơ mà ?

- Vô chưa được... Mình tính nhờ Cương đánh tiếng dùm, nếu Quyên bằng lòng mình sẽ lo đám cưới ngay. Nếu không....

Dững thở dài :

- Nếu Quyên từ chối, mình cũng biết đường mà tính. Kể ra nếu vậy, thú thực mình không biết làm gì... Có lẽ mình bỏ đi ngay...

- Ly kỳ nhỉ ? Thì ra cậu với em chưa hò hẹn gì à ?

- Xem bề ngoài, có lẽ Quyên không chê mình. Mình thì nhát, mình không đủ can đảm tỏ tình với em, đành nhờ Cương vậy.

Ông già Trung Hoa trở vào, nằm xuống cạnh đèn làm thuốc.

Cương hút một mạch rồi nằm gãi từng khoảng thịt da ngứa ngứa.

Anh chàng có vẻ suy nghĩ về chuyện Dững nhờ.

Rồi Cương nói :

- Tớ thấy có vẻ khó khăn. Ý anh già bố của nàng Quyên muốn con gái lấy chồng công chức. Ông già chê bọn nhà binh các cậu sống nay, chết mai, đời không ra

cái nghĩa lý gì...

Dững thở dài. Chàng thâm thía buồn. Những lời của bạn lại gọi lên trong lòng chàng những ý nghĩ cố muốn quên đi.

Trước khi Cương nói ra câu đó, Dững đã nghĩ về thân thể, sự nghiệp của mình. Chàng biết rằng so với các bạn, chàng kém họ xa. Bạn bè chàng cùng học ngày trước, phần lớn đều nên danh phận, người làm Bác sỹ, người chánh án, người biện lý, người chủ tịch công ty. Chỉ riêng chàng đưa vào quân ngũ. Bị sống quãng đời mà đối với mọi người, họ đều coi chàng như không còn nghề nào sống nên phải vào sống với nhà binh.

Điều đó cũng chứng tỏ rằng Dững không có chức vụ nào quan trọng đủ để giúp chàng được hoãn hay được miễn. Chàng cũng không tiền để chạy về ngôi bàn giấy, để đời sống được tạm coi như bền vững, đủ ăn hơn...

Với nghiệp binh, Dững chìm chìm vào đám đông bất hạnh, chàng đứng ở bậc thang thấp trong cộng đồng xã hội, cho dù thứ xã hội bị thương thời loạn lạc...

Dững hiểu địa vị mình nên chàng càng thiếu tự tin khi muốn tỏ tình với Quyên. Chàng đành liều tới bạn. Quyên bằng lòng thì nhất, mà nàng từ chối thì chàng

cũng đỡ tủi buồn. Chàng sẽ bỏ đi ngay, chàng tin rằng rồi sẽ quên được người con gái ấy.

Nhưng bây giờ nghe Cương nói, Dũng cảm thấy niềm hy vọng cuối cùng tan đi. Chàng càng thấy rõ chỗ đứng của mình trong xã hội. Một chỗ tối tăm, bất trắc, tầm thường và cả nghèo đói nữa...

Cương thấy bạn buồn nên vội an ủi :

- Nhưng biết đâu đây. Ông cụ chỉ là người phụ. Một khi Quyên đã bằng lòng thì gia đình cô bé phải ừ theo. Điều quan trọng là Quyên phải yêu cậu. Yêu thật là yêu.

Dũng thở dài ngao ngán :

- Đó là điều mình khao khát muốn biết. Nhưng làm sao biết được khi mình không dám ngỏ lời...

- Không sao... Tớ sẽ gặp Quyên, hỏi ý kiến cô nàng trước, rồi sau đó sẽ lo cho cậu... Bằng lòng chứ ?

- Được vậy thì hay quá... Mình trông mong cả vào Cương nhé.

Mày trông cậy cả vào thằng Cương hả ? Tao ngại nó sẽ không giúp mày tận tình. Bởi vì mới sáng nay tao biết một điều, biết hơi chậm nhưng chậm vẫn hơn không.

Dũng hỏi hộp hỏi Tiến :

- Mày biết cái gì ?

- Chính thằng Cương cũng nhờ người hỏi Quyên làm vợ.

Dũng ngẩn ngơ vì ngạc nhiên.

Chàng hỏi Tiến, giọng vừa buồn vừa ức :

- Thật không ? Tại sao thằng Cương không nói cho tao biết ?

Tiến cười :

- Thật trăm phần trăm. Cương nó nhờ một người đàn bà, vợ của một quân y sĩ bạn tao đánh tiếng dùm, bà ta tên là Bản.

- Kết quả ?

- Gia đình Quyên chưa trả lời dứt khoát.

Dũng thở dài.

- Cương nó không chịu nói cho tao biết tý gì...

- Chắc là nó ngượng.

- Nó còn nhận lời sẽ hỏi dùm tao... Bậy quá !

Tiến nheo nheo mắt :

- Tao không hiểu nổi thái độ thẳng Cương. Ly kỳ thiệt

- Kẹt !!!

- Dững này... Nếu không lấy được Quyên thì mày có khổ không ?

Dững gật đầu.

Tiến cười nhẹ :

- Tao hỏi như vậy kể ra hơi lảm cảm. Nhưng chỗ anh em, tao nói thật với mày một chuyện. Chuyện đó sẽ làm mày buồn.

Dững hồi hộp :

- Nói đại ra đi.

- Thấy mày yêu em Quyên quá tao thương, tao đánh tiếng dò ý Quyên hộ mày rồi. Cô nàng chê lính ! Vậy là mày hiểu rồi chứ ?

Dũng cảm thấy tim mình bị bóp nghẹt lại. Nỗi đau khổ thành linh ủa tới, dìm chàng xuống thứ xúc động tàn bạo như khi nghe tin một người thân thiết trong gia đình tử biệt.

Tiến nhìn Dũng, giọng buồn rầu :

- Mày bị xúc động mạnh. Bình tĩnh lại đi.

Giọng nói của Dũng run lên :

- Tao đang nóng ruột chờ nghe mày kể...

- Được... Thế này... Sáng nay tao gặp Quyên trong trại bệnh, tao đứng nói chuyện với cô nàng khá lâu. Trong câu chuyện tao có đề cập tới mày. Tao nói thẳng với Quyên rằng mày đang yêu và đang muốn cưới Quyên làm vợ.

- Quyên trả lời sao ?

- Cô nàng thờ dài nói với tao rằng cô ấy rất có cảm tình với mày. Nhưng cô ta đã quyết định không lấy chồng trong nhà binh. Cái nghề y tá của cô ta trong quân y viện đã cho cô ấy thấy quá nhiều tình cảnh bi thảm của những người đàn bà có chồng đi lính như...

- Như tao ?

- Đúng. Câu chuyện có vậy thôi. Lúc chia tay, tao liền hỏi đại một câu. Câu hỏi đó được Quyên trả lời rằng cô nàng sẽ chọn chồng trong đám giáo sư hoặc công chức. Với điều kiện tiên quyết là anh chàng đó phải là người miễn dịch suốt đời. Tao có một nhận xét, Quyên là người con gái không lãng mạn tí nào. Cô nàng thực tế. Với những người con gái sống theo bản cửu chương, hai với hai là bốn, dĩ nhiên chồng nhà binh bị cho de, kép nhà binh thì được...

Tiến nhún vai tỏ vẻ bất bình với loại thiếu nữ anh chàng vừa nói tới.

Rồi chàng nói không nữ quan sát Dũng.

- Mà có thể cứ là người tình của Quyên, nhưng chuyện hôn nhân thì đừng nên nghĩ tới. Có lẽ Quyên sẽ lấy chồng biện lý Cương. Nó là thằng được miễn dịch vĩnh viễn, nó có địa vị và còn độc thân.

Dũng định nói : Chẳng lẽ Quyên bằng lòng lấy một anh chồng nghiện hay sao ? Nhưng chàng nín bật. Chàng không muốn gây cho Tiến ý nghĩ chàng ghen với Cương.

Dũng ngồi im thật lâu. Trí não chàng hiện rõ hình ảnh của Cương. Thỉnh thoảng chàng nghĩ tới Quyên.

Rồi tất cả những hình ảnh đó nhòa đi, biến hết, còn lại nỗi buồn rầu, cay đắng, nó trải ra mông mênh trong tâm hồn chàng, như những ruộng nước biển bốc hơi, để lại toàn muối bột...

Cuối cùng Dũng nói với Tiến, giọng đầy khản khoản:

- Tao xin mày lo cho tao xuất viện.
- Mày muốn về đơn vị sao ? Về giữa lúc mặt trận nặng nề này sao ?
- Tao còn ở lại tỉnh này làm cái quái gì ?
- Mày tin rằng rời đây mày sẽ quên Quyên ?
- Tao hy vọng thế...

Dũng đã hy vọng đúng. Hình ảnh Quyên mờ dần cùng với thời gian. Chàng rời quân y viện, về với đơn vị được nửa năm thì nổi buồn vì cuộc tình một mặt với Quyên không làm Dũng buồn đến ngơ ngẩn nữa.

Chàng chỉ nghĩ và nhớ tới nàng trong những đêm mất ngủ, trần trọc tính toán lại đời mình.

Buổi sáng hôm sau, Dũng thường buồn cho tới lúc bắt tay vào công việc. Chàng quên được mối tình lãng mạn đó nhờ không khí nặng trĩu khăn trương trong vùng đang đóng quân.

Trung đội của Dũng đóng trong một vùng sỏi đậu. Nhiệm vụ của hơn hai mươi người lính dưới quyền chàng là bảo vệ quận đường, truy lùng du kích địch mỗi ngày một tăng gia hoạt động.

Bọn du kích địch lộng hành tới nổi giữa ban ngày, chúng cưỡi xe gắn máy, tung lựu đạn vào những quán ăn có lính lui tới, hoặc chia thành từng tổ ba người, ám sát những quân nhân về đồn muện hay lỡ di chuyển trên những con đường vắng khuất.

Ban ngày không lúc nào Dũng và lính của chàng dám rời cây súng. Ngồi uống cà phê hay ăn sáng, ăn trưa,

bao giờ Dũng cũng cảnh giác cao độ, súng đặt luôn luôn thật gần đạn lên nòng sẵn, thoáng có bóng người lạ là cả cơ thể Dũng phản ứng ngay theo phản xạ, thần kinh căng thẳng từng thớ thịt phòng lên chờ đợi nguy nan...

Mặc dầu Dũng cố gắng mở những cuộc hành quân lục soát xa gần, chàng vẫn chưa thể chấm dứt tình trạng bất an thường trực cho vùng trú quân.

Ông Quận-Trưởng lại thuộc vào loại sĩ quan chỉ muốn yên thân để làm giàu. Tuổi bốn mươi ngoài đã khiến ông ta không còn nhiệt huyết, chỉ còn lại ích kỷ, mưu mô, nịnh hót Tỉnh-Trưởng và làm sao để đừng bị khiển trách sau những cuộc thanh tra hành chánh.

Dũng đã nhiều lần thấy chương mắt vì đoàn hộ vệ ông Quận-Trưởng. Bọn chúng đông tới cả trung đội thành một bọn kiêu binh, tác oai tác quái trong quận nhỏ trù phú nhưng khôn khổ này.

Đã hơn ba lần Dũng nêu ra vấn đề an ninh lãnh thổ, tư cách quân nhân địa phương với ông Quận Trưởng nhưng cũng bấy nhiêu lần ông Quận chỉ cười trừ.

Nụ cười ản dẫu chế nhạo, bất cần đó làm Dũng thêm bức bối, rồi chàng rơi vào nỗi chán chường. Cùng tâm

trạng tinh thần với Dũng là Huy, một Phó quận hành chánh trên hai mươi tuổi, tốt nghiệp quốc gia hành chánh, được đưa về đây tập việc.

Hai người thanh niên có học thức, có nhiệt tâm sống giữa một rừng người thờ ơ, chán ngán đó đã trở thành đôi bạn chí thân.

Huy sống chung với Dũng một nhà. Hai chàng trò chuyện rất nhiều, nhưng cuối cùng đành chịu bất lực với tình trạng tòi tệ của lớp người chỉ huy quận nhỏ đáng thương này.

Một chiều Huy hẹn với Dũng đi uống cà phê. Quán cà phê duy nhất của quận nằm khá xa khu chợ. Chủ quán là một bà cụ già, bà cụ sống với người con dâu có chồng đi tập kết. Nhưng người con dâu đã bỏ ra ngoài tỉnh, thỉnh thoảng mới về thăm mẹ chồng.

Buổi chiều Dũng gặp Huy ở quán, người con dâu ấy từ tỉnh về thăm mẹ chồng. Bà cụ đau nằm trong phòng, người con dâu pha cà-phê bưng ra cho hai chàng thanh niên ngồi trong góc kín đáo nhất của quán hàng.

Quán buổi chiều vắng. Ngoài Dũng với Huy chỉ có hai người lính quận ngả nghiêng nhậu la-de.

Bọn lính quận không ưa gì Dũng, bởi chàng ưa can thiệp vào những vụ ức hiếp dân làng của chúng.

Bởi thế khi cà phê được đem ra cho Dũng với Huy, hai người lính quận bỏ quán về.

Dũng ngồi xoay mặt ra con đường nhựa dẫn qua quận đường cách đó hơn hai trăm thước.

Huy quay lưng ra đường, để ý cửa sau. Cả hai vừa nhăm nháp cà phê nóng, vừa nói chuyện, vừa để ý tới mức tới đa mọi người, mọi vật xung quanh.

Huy uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp câu chuyện dở dang :

- Tuần tới lão quận sẽ đem vợ con lên đây. Nghe nói biệt thự của lão ta cho bọn Mỹ thuê. Vợ và hai đứa con gái của lão mà lên đây sống thì lính quận này tha hồ mà hầu hạ...

Huy phác một cử chỉ tỏ ý ngao ngán, chán chường tiếp :

- Mình có tới ăn cơm ở nhà lão quận vài lần. Biệt thự ở tỉnh của lão ta lúc nào cũng đầy lính với vợ lính thay người làm. Vợ con lão hống hách với lính tới mức mình gai mắt.

Dũng cười buồn. Chàng đã gặp vợ và con gái vị quận trưởng vài lần tại quận đường. Cung cách sống của vợ con ông quận làm Dũng liên tưởng tới những gia đình quan cách phong kiến thời xưa.

Chàng nói với Huy :

- Chúng mình có chính nghĩa mà không thắng được địch phần lớn vì những cán bộ kiểu lão quận này.

Huy thở dài :

- Bọn trẻ có khí tiết và tâm huyết luôn luôn bị nhận chìm và lãng quên. Dần dần tuổi trẻ thành bất mãn, có người xoay qua bắt chước các đàn anh. Mình có vài thằng bạn cũng làm Phó quận hành chánh như mình, chúng nó giàu có cả rồi. Gặp bọn nó mình ngạc nhiên kinh khủng. Thằng nào cũng thành những con mọt. Không đứa nào còn là những con người thời sinh viên.

- Đời sống các quận đã làm họ thay đổi hết. Hổng hết!

Huy vẽ lên bàn hình trái tim từ một vùng nước đọng.

Môi Huy mấp máy định nói gì đó thì chợt ngưng bật. Dũng cũng rời mắt khỏi ngón tay Huy. Chàng đã thấy một bọn bốn người vào quán. Hai người còn trẻ, hai người đứng tuổi, tất cả đều mặc thứ quần áo của dân

chúng địa phương.

Bộ quần áo bà ba của cả bọn rộng thùng thình, dù họ có dấu súng trong người, Dũng không thể nào thấy được ngay.

Huy xoay lại nhìn bốn người rồi nhè nhẹ lắc đầu với Dũng. Cử chỉ của Huy có ý nói với bạn rằng họ không phải là dân sống gần quận đường, cũng không hề quen mặt...

Dũng nháy mắt ra hiệu cho Huy đề phòng tới mức tối đa.

Chàng quan sát cô con dâu bà chủ quán. Cô ta có vẻ sợ hãi, bối rối. Sau khi đem cà phê cho bọn khách lạ, cô nàng đứng khuất nửa người sau quầy hàng, như sẵn sàng lặn xuống đất núp sau quầy tránh đạn.

Dũng cảm thấy tim mình đập mạnh. Một tay chàng đã buông thõng xuống, những ngón tay chạm vào khẩu súng M-16, để hể có chuyện bất thường là chàng bắn được ngay.

Huy cũng đặt một bàn tay lên đùi, súng colt của Huy dắt trong quần, sau áo sơ-mi ngắn tay vải dày. Huy hơi nghiêng người ngồi xoay vai về phía bọn người lạ. Hai chàng đã bàn tính trước với nhau trường hợp bị ám

sát. Nếu nó thực xảy ra, lập tức Dũng sẽ bắn một tràng M.16. Huy nhào ngay xuống đất, lăn tới núp sau quầy, bắn cho Dũng rút lui vào góc quán có cái lu lớn đựng nước mưa.

Bọn bốn người khách lạ mặc đồ bà ba đen dường như cũng để ý tới hai chàng. Cả bọn có hai gã thì thầm nói chuyện, hai gã ngồi im, thỉnh thoảng liếc về bàn Dũng với Huy.

Cô con dâu bà chủ quán đã bỏ vô trong buồng bà cụ.

Một lát sau bà chủ quán từ trong phòng bước ra. Bà cụ tới đứng gần Dũng với Huy. Thân hình ốm nhom, run rẩy vì cơn đau đang hành hạ. Bà cụ nói nhỏ với hai chàng :

- Trời sắp chiều rồi. Hai thầy liệu về đi...

Giọng nói của bà cụ già thêm run vì lo và sợ :

- Đề tôi tính tiền cà phê cho hai thầy về...

Dũng ra hiệu cho Huy trả tiền.

Tay chàng đặt sẵn vào báng súng. Mắt chàng liếc sang bàn của bốn gã mặc bà ba đen. Chàng chờ đợi một cử động đáng ngờ nào đó của bọn chúng là lập tức nâng mũi súng lên. Ngón tay chàng nhẹ nhàng đặt sẵn vào cò

súng. Mồ hôi ứa ra trên trán, trên hai thái dương chàng. Thần kinh căng thẳng, nhịp tim chàng đập thình thịch liên hồi...

Đột nhiên một gã đàn ông, gã nhiều tuổi nhất, chững chạc nhất trong bọn bốn tên tăng hắng, lên tiếng nói :

- Trời sắp tối rồi.

Dũng lập tức nâng súng lên, ép sát khẩu súng vào sườn.

Huy ngừng lấy tiền, chàng rút phắt khẩu súng colt sau áo cầm tay.

Cả hai chàng cùng nghĩ đó là khẩu lệnh của gã đàn ông cho bọn chúng tấn công, hạ sát mình.

Hành động của Dũng với Huy làm cụ già chủ quán run rẩy lùi vào phía cửa sau.

Riêng bọn bốn gã mặc bà ba đen vẫn ngồi im, cả bốn tên cùng nhìn hai mũi súng chĩa vào mình.

Gã lớn tuổi nhứt trong bọn từ từ dơ bàn tay mặt lên cao, đặt ngửa lên tường đất.

Gã mỉm cười nói :

- Chúng tôi không đụng chạm gì tới hai ông...

Dũng đã lỡ phản ứng cùng với Huy.

Chàng không thể lùi lũi bỏ đi được nữa.

Chàng hướng mũi súng về phía bọn đàn ông khả nghi, ngón tay chàng đặt lên cò súng, bảo Huy :

- Xét tội nó đi Huy !

Huy vừa đứng lên thì người đàn ông lớn tuổi nhút của bọn người mặc đồ đen lên tiếng :

- Đừng ông bạn trẻ. Hai anh đừng ép chúng tôi phải bắn. Nói thiệt với hai anh tội tôi chính là Việt-cộng. Tội tôi tới đây chỉ để uống cà phê chứ không phải để ám sát hai anh. Nếu muốn giết hai anh thì từ nãy giờ hai anh đã bị bắn rồi. Anh ngó ra phía cửa sổ mà coi.

Dũng không quay nhìn lại. Chàng chăm chú quan sát bọn bốn người bảo Huy :

- Huy nhìn xem có gì.

Huy nhìn rồi nói bằng giọng hơi run :

- Có người... Hai người cũng đồ đen.

Dững hiểu ngay ra đó là hai tên Việt cộng từ này đã đứng sẵn phía ngoài, bảo vệ an ninh cho bọn ngồi trong quán.

Chuyện Việt Cộng chiều chiều kéo nhau về quận ở đây thực không lạ lùng, hiếm hoi gì. Quận nằm sát với mật khu lớn nhứt của đối phương. Lực lượng của quận chỉ đủ đề bảo đảm an ninh diện địa cho bình nguyên từ sáng tới chiều.

Nhiều đêm Việt cộng chuyển quân qua gần quận. Trong quận, trong đồn biết nhưng không có cách nào hơn là gọi máy yêu cầu trọng pháo, phi cơ truy kích địch. Hoặc bắn ra những tràng đạn thị uy.

Xâm tới, lính trong quận không người nào dám ra ngoài. Tình hình an ninh thật tồi tệ, nhưng vì quân số ít, quá ít so với quân của đối phương, không cách nào cải thiện tình hình chung cho nổi...

Dù vậy, Việt-cộng cũng không dám nghĩ tới việc công đồn, san bằng quận lỵ. Làm như vậy bọn chúng sẽ phải trả giá bằng rất nhiều sinh mạng của cán binh. Bọn chúng chưa muốn đánh ván bài tàn khốc. Quân hai phía cứ trong tình trạng ồm ờ như thế gườm nhau. Không phía nào đụng tới phía nào bằng những trận đại quy mô, ngoài những vụ khủng bố nhì nhằng, lẻ tẻ để tác động

tâm lý dân quê, dễ dễ thu thuế và kiểm soát...

Nhưng chiều nay, trời chưa tối mà bọn chúng đã kéo nhau về.

Điều này làm Dũng và Huy bị hố. Hai chàng hố nặng.

Và cả hai bị rơi vào tình trạng dở cười dở khóc hiện nay.

Huy nói tiếp, giọng run run :

- Hai thằng đang chĩa A.K. vào tao với... với mày...

Người đàn ông nhiều tuổi trong bọn bốn tên Việt Cộng mỉm cười nói theo Huy :

- Chúng tôi không muốn giết các anh. Tôi muốn các anh cũng đừng xuẩn động.

Dũng lạnh lùng :

- Không giết nhưng bắt tội tôi thì cũng thế ! Nói cho các anh hay. Hai thằng tôi mà chết, bốn anh cũng không còn.

- Tôi biết. Tôi biết chứ...

- Các anh động đây là tôi bắn. Dù người của các anh có bắn tội tôi trước, thì tôi cũng còn đủ sức hạ bốn anh

trong loại đạn đầu.

Tính chưa kịp trả lời thì cô con dâu bà chủ quán ập vào, sợ hãi nói nhanh :

- Lính quận đổ xuống dưới này các anh ạ.

Lời báo động của cô quán làm câu chuyện đứt ngang thành lình.

Tính đứng bật lên. Ba người đi với Tính cũng hành động theo hẵn.

Dũng và Huy cũng đứng lên.

Phút này không người nào tin tưởng được vào nhau.

Năm người đàn ông nhìn nhau gờm gờm. Chưa ai dám chạm vào khẩu súng, nhưng trong thâm tâm người nào cũng muốn có vũ khí phòng thân.

Bầu không khí thân mật, cởi mở tan biến hết. Lúc này năm người chia làm hai chiến tuyến. Như chỉ còn chờ một tiếng hí một cử động khả nghi của đối phương là lăn vào một cuộc giao tranh tàn khốc.

Dũng đứng gọn trong một góc quán.

Chỉ cần nhảy ba bước là chàng tới nơi để súng.

Về địa thế Dũng lợi hơn bọn người của Tính.

Miệng Dũng khô đắng. Chàng nhìn bọn Tính dăm dăm. Phản ứng của một quân nhân đã quen chiến đấu lúc này đã làm chủ thân thể chàng, chàng thủ thế như một dã thú mà thâm ngượng ngùng cho phút giây éo le này.

Huy lên tiếng trước tiên :

- Các anh lấy súng ra lối cửa sau lẹ đi !

Tính gật đầu, giọng miễn cưỡng

- Vâng ! chào hai bạn.

Hắn cười, những nụ cười còn dở thì hai gã cận vệ của Tính đã cầm được vũ khí.

Dũng không dám chậm, chàng cầm ngang khẩu súng, nhưng Dũng cố ý cho mũi súng chúc xuống đất, để gượng gạo chứng tỏ sự anh hùng, cao thượng của mình đối với bọn Tính.

Tính liếc nhìn thế cầm súng của Dũng rồi bảo hai đội viên cận vệ :

- Đi các đồng chí !

Ba người thoát ra cửa sau.

Dững đứng ngẩn người ngó theo.

Huy thở ra một hơi dài :

- Vậy là xong ! Hú vía !

Dững nhìn ra ngoài. Trời đã tối. Đèn dầu từ dãy phố quận vừa lên, ánh sáng hắt ra đường nhựa, thành những ô sáng lung linh.

Chàng cảm thấy khát khô cổ.

Huy cùng chung cảm giác với bạn.

Anh chàng nói với cô con dâu chủ quán :

- Cô cho hai ly đá lạnh. Ly lớn nghe cô !

Trong lúc hai chàng uống nước, toán lính quận xông đồ vào trong quán. Người thượng sĩ chỉ huy nói :

- Tụi tôi nghe tin ông bị Vẹm vây trong này !

- Ai báo với anh ạ ?

- Máy thằng lỏi tỳ ! Tôi vội vàng dẫn lính xuống tiếp ông.

Dũng cười :

- Cảm ơn anh. Cảm ơn các bạn. Mình nhậu nhé.

Toán lính cười nói vui vẻ.

Dũng gọi cô gái đem la de cho mọi người.

Chàng uống từng hớp bia lạnh, nghe người Thượng sĩ cắt bốn người lính chia nhau gác bốn hướng nhà.

Lòng Dũng bỗng tràn đầy nỗi buồn kỳ lạ. Nó khiến chàng thèm được uống thật say.

Sau vụ phục kích của Việt-cộng giết cả gia đình Ông Quận Trưởng, quận lỵ rơi vào nỗi hoang mang kinh hoàng. Áp lực địch gia tăng đến mức tối đa. Con đường từ tỉnh về quận kẻ như mất an ninh. Xe đồ liên tiếp bị chặn lại, bị đóng thuế, thanh niên khỏe mạnh bị bắt vào rừng. Mọi liên lạc lưu thông như tê liệt hẳn.

Huy - chàng Phó quận trẻ tuổi, nhiệt tâm được tạm thời nắm giữ chức vụ Quận-Trưởng thay người quá cố, chờ trung ương chỉ định người tới thay Huy.

Sự thay đổi đó làm Dũng mừng hơn Huy nhiều, chàng nói với Huy ngay về những kế hoạch của mình. Những kế hoạch đã được chàng thảo ra thật kỹ lưỡng, sát thực tế, ích lợi hiển nhiên cho dân quận, nhưng cứ bị ông Quận trước lờ tịt hẳn đi.

Huy cố thực hiện ngay. Trường tiểu học được mở rộng. Chợ được chia lô. Tình trạng kiêu binh bị dẹp. Bệnh xá được điều hành đứng đắn, tận tâm hơn hẳn trước...

Nhưng cả Huy lẫn Dũng đều hiểu rằng những cố gắng của họ sẽ vô ích, nếu không chấm dứt được tình trạng an ninh đã quá tồi tệ của quận này.

Dũng suy tính, họp bàn với một số anh em trong trung đội. Sau chót chàng bàn luận với Huy lần cuối. Hai chàng trẻ tuổi cùng đồng ý với nhau phải phục hồi sự giao thương cho quận lỵ, dân chúng có đủ những nhu yếu phẩm mới có thể góp sức được với chính quyền cải thiện đời sống của mình.

Kết luận là Dũng và trung đội của chàng phải làm thế nào để chấm dứt càng sớm càng hay những vụ chặn giữ xe đò, bảo đảm an ninh lộ trình cho xe cộ, cho các lái buôn đem hàng về quận buôn bán với dân chúng địa phương.

Dũng nghiền ngẫm, thảo ra một kế hoạch. Chàng thực hiện ngay.

Nhân số được cân nhắc, chọn lựa. Cuối cùng Dũng bằng lòng bốn người lính bảnh nhứt trong số quân hiện diện dưới cờ.

Hai người thuộc trung đội Dũng. Hai người lính quận, gồm một Địa-phương-quân, một tuyển trong đoàn Dân Vệ.

Bốn người tình nguyện cùng đi với Dũng là Vũ, Trương, Quang và Huân.

Vũ với Trương là hai trung sĩ tốt nghiệp từ trường hạ sĩ quan Đồng Đế.

Trương, hạ sĩ thuộc trung đội Địa phương quân của quận.

Và Huấn, thanh niên địa phương, thuộc đoàn Dân vệ.

Với bốn người ấy Dũng tạm yên lòng. Chàng mở ngay cuộc họp tại phòng mình. Công tác được trình bày, được phân định và thực hiện ngay tuần lễ tiếp theo với Dũng là Toán Trưởng, Vũ toán phó cùng sổ toán viên : Trương, Quang và Huấn.

Trương, Quang, Huân chia nhau ngồi rải rác phía sau xe đồ.

Vũ ngồi kê cửa ra vào.

Dũng chiếm chỗ ngồi sau lưng tài xế. Chiếc xe chở đây hành khách, hàng hóa khởi hành từ tỉnh về quận lỵ nổi tiếng bất an.

Hành khách rì rầm nói chuyện trong khi Dũng ngả đầu vào ghế ngủ say sưa.

Chàng tỉnh dậy khi xe bắt đầu nhảy chồm chồm trên đoạn đường đầy nhóc ở gà.

Cái áo sơ mi trắng của chàng đã bám đầy bụi đất. Nắng nung lòng xe hầm hập. Tiếng trò chuyện của hành khách bớt dần theo quãng đường càng lúc càng xa tỉnh.

Dũng quan sát hành khách trong xe. Phần lớn là những người già.

Gần chàng có hai cô gái. Nhìn cách ăn diện của họ, Dũng đoán chừng cả hai làm ăn ngoài tỉnh, đi xe đi về thăm quê hương. Người nào cũng ôm trên đùi hàng chục ổ bánh mỳ, đó là thứ quà tỉnh thành, rẻ tiền nhưng được dân quê ưa thích vì hiếm hoi.

Nhìn vào kính chiếu hậu, Dũng nhận thấy các toán viên của chàng chìm lẫn được với đám đông. Người nào cũng mặc áo quần dân sự, tùy dáng vẻ người họ lựa y phục anh thì có vẻ như thợ máy, chàng thì đúng điệu thầy giáo xứ quê...

Hành khách trên xe, không ai nghi ngờ bọn Dũng, chỉ có hai cô gái, thỉnh thoảng lại liếc Dũng, thì thầm trò chuyện với nhau.

Xe hàng qua cầu sắt, người tài xế bớt chân ga, cho xe chạy sát lề. Gã lơ xe nói oang oang từ phía cửa sau :

- Bà con vui lòng lấy giấy tờ ra. Xe qua đồn, mấy ông lính Cộng hòa xét giấy bà con...

Phía trước xe, ngôi đèn nằm mỗi một, cũ kỹ bên đường, trong hàng chục vòng rào thép gai phòng thủ,

Người tài xế ngừng xe theo lệnh anh lính gác. Ông ta lấy ra hai ba tờ báo cùng với tờ giấy hai trăm, im lặng đưa qua khung cửa kèm nụ cười mong mỗi được dễ dàng thông cảm.

Hành khách trong xe lục đục lấy giấy tờ tùy thân cầm sẵn trên tay. Từ trong ngôi đồn hai người lính cầm súng bước ra, họ lên xe hỏi giấy tờ tùy húng.

Dũng bị hỏi giấy sau một ông già. Chàng trình ra những thứ giấy Huy cấp cho mình và các toán viên.

Trong giấy, Dũng là giáo viên làng, được hoãn dịch hết hạn nghỉ phép ngoài tỉnh, nay trở về nhiệm sở.

Người lính trẻ mang trả lại giấy tờ cho Dũng, anh ta nói rõ vờ tài xế dăm câu, hỏi qua loa vài ba người nữa rồi xuống xe, nhận tiền và báo từ anh lính gác đem vào đồn.

Người lính gác phát tay, cho phép xe dò qua.

Ông tài xế vừa lái vừa thở ra nói :

- Vậy là xong. Bà con đừng cất giấy tờ nghe. Lỡ mấy ông ở ngoài có hỏi...

Ông ta bỏ lửng câu nói. Dũng và mọi người ai cũng hiểu tiếng mấy ông của bác tài dùng để nói ai.

Một ông già ngồi ghế cạnh tài xế hỏi bằng giọng lo lắng, băn khoăn :

- Mấy ông có hay chặn xe xét giấy tờ không bác ?

Người tài xế dùng mảnh khăn lông vắt ngang vai lau mặt, hạ thấp đôi kính đen đeo mắt, rồi quay nhìn ông già :

- Không chừng... Mà cụ khỏi lo. Già như cụ đâu có ai làm gì.

Nói xong, ông tài xế vụt nhớ trên chuyến xe mình có dăm ông khách trẻ, bác ta im lặng có vẻ sợ và lo.

Dững hỏi :

- Bộ mấy ông làm phiên thanh niên hả bác ?

Bác tài cười cười :

- Cái đó... Hi hi... Cái đó tôi đâu biết...

Một bà già buôn bán ngồi gần Dững lên tiếng :

- Cậu đừng có lo. Cậu dạy học chứ có đi lính đâu mà ngán mấy ông.

- Rủi ro mấy ông đem cháu đi thì...

Dững bỏ rơi câu nói nửa vời. Trong xe không ai nói gì thêm. Dường như người nào cũng cảm thấy tình hình bất an đè nặng nổi băn khoăn, sợ hãi trong lòng mình.

Chợt cô gái ngồi gần Dững hỏi nhỏ :

- Ông không ngán sao ?

Dũng cười :

- Mình có làm gì ác đâu mà sợ.

Cô gái gật đầu :

- Vâng. Ăn hiền ở lành...

Người thiếu nữ thứ hai hỏi một bà già ngồi kế cô ta :

- Đường về làng Tân Quý đạo này có yên không bác ?

- Cũng yên cô ạ.

- Máy ông có thường chặn xe lam không bác ?

- Ồi xào... Mình đàn bà con gái lo gì vụ đó.

- Con nghe nói mấy ông ngoài ưa tốp xe đó tìm bắt lính Cộng hòa phải không bác ?

- Vụ đó.... Vụ đó...

Người đàn bà ngập ngừng không muốn trả lời.

Bác tài xế lạnh miện nói vọt qua chuyện khác, giọng ông ta gượng vui pha trò :

- Chà. Khúc đường này dữ dằn. Bà con tha hồ mà lỏng gân, bong xương sống...

Có dăm tiếng cười của đám đông trong xe.

Khúc đường trước mặt thật xấu. Chiếc xe cô len lách giữa những ổ gà to bằng cái rổ, coi nong. Thành và bệ xe kêu kót két thảm hại. Đồ đạc ràng trên mui nhảy tung tung, đập xuống lớp tôn nóc một loạt âm thanh náo động.

Vài bà già buôn bán chu chéo gọi gã lơ xe :

- Coi chừng dùm chú Ba. Bữa trước rơi bẻ hết trơn mấy cái nôi đó !

Gã lơ xe cười lớn :

- Bà con an tâm mà. Tui ràng cả tấn giấy trên đó rồi mà !

Xe lắc lư xê dịch chậm rì. Dũng và hành khách liên tiếp bị nhồi dữ dội. Quãng đường quá xấu, quá dài làm bác tài ôm cứng tay lái, hý hục như vật nhau với chiếc xe cũ kỹ, liên tục đảo ngang, xoay ngược, chồm lên, hạ xuống qua những lỗ to, lỗ nhỏ đầy rẫy trên đường, cộng với những đoạn đường bị phá, được lấp vội vàng, những cái mô được san bằng cầu thả...

Cả giờ sau sau chiếc xe đồ mới qua được khúc đường khổ ải. Xe vào con lộ nằm hun hút giữa rừng cây bát

ngát hai bên.

Bụi đường bám vào những chiếc lá bên đường, làm cây nào cũng trắng như phủ bột. Nắng chói trên cỏ úa, trên đường xa. Nắng làm đám hành khách trong xe mệt lả, thay nhau dùng đủ mọi thứ quạt liên tay.

Bác tài uể oải kèm tay bánh. Rừng chậm chạp trôi xuôi ngoài cửa xe. Dũng cảm thấy hồi hộp lạ lùng. Đây là đoạn đường chàng nghi ngờ nhút. Chưa biết lúc nào, ở đoạn ngay kia hay đằng xa sẽ có người vẫy xe đò tấp lại, lúc đó hẳn nhiên bọn Dũng phải ra tay. Kết quả nào ai biết thế nào ?

Dũng vòng tay ra sau lưng, vờ gãi lưng, thực ra chàng kiểm soát lại khẩu colt nhét ở lưng quần. Dũng ăn cắp lối giấu súng đằng sau như trong một phim gián điệp chàng coi được trong những ngày nằm bệnh viện. Nhưng Dũng chưa có dịp rút súng ra, bắn thử xem sao.

Khẩu súng cộm sau lưng giúp Dũng yên tâm. Chàng nắn nhẹ vào túi vải đựng giữa hai chân mình. Khẩu súng dài chàng mang theo, được đặt giữa những khúc mía càng khiến Dũng bớt hẳn lo lắng, băn khoăn.

Chàng nhìn các toán viên. Anh nào cũng ở trong tình trạng tinh thần như Dũng. Đây là chuyến đi đầu tiên

của toán, người nào cũng hồi hộp đợi chờ phút xe đồ bị chặn giữa rừng. Nhiệm vụ của họ đã rõ ràng. Đụng địch dĩ nhiên phải bắn. Nếu không ra tay trước, bọn chúng chắc chắn sẽ khám xe và hạ họ cấp thời.

Dũng đưa tay vào túi, lấy điều thuốc ra hút. Tay chàng run trông rõ. Mỗi thuốc xong, Dũng hít một hơi dài, thở khói ra ngoài cửa xe.

Đúng lúc đó chàng chợt thấy bóng người thấp thoáng giữa những bụi cây bám dày bụi bên đường.

Dũng cảm thấy cơ thể chàng rợn mạnh như chạm vào giòng điện. Chàng quay phắt lại nhìn về phía trước xe. Bác tài xế đang dùng mảnh khăn lông lau mồ hôi trán đưa xe vào sát lề.

Hành khách sì sào lo sợ khi thấy một toán bốn người ăn mặc bát nháo, người nào cũng cầm súng dài, dắt lựu đạn quanh thắt lưng ngang bụng, đang ngoắc xe, ra lệnh xe ngừng.

Dũng lột cái mũ dân sự đội trên đầu xuống. Đó là thủ hiệu của chàng cho toán viên sửa soạn tấn công.

Ngay sau khi đó Dũng hạ tay xuống, luồn vào giữa túi vải gai, đặt ngón tay đúng vào cò súng để chỉ cần xoay ngang bó mía là chàng nhả đạn được liền.

Gã lơ xe đồ lên tiếng từ cửa sau :

- Máy ông đó bà con. Đông quá cỡ thế này !

Dũng cũng vừa nhận rõ bọn địch đông hơn chàng tính. Chúng trải quân dài theo hai bên lộ. Đầu người lớn nhỏ, ít nhứt cũng hơn hai mươi người.

Theo những tin tức từ trước tới giờ, chưa khi nào bọn địch huy động tới cả trung đội chặn xe đồ như hôm nay. Đây là một bất ngờ thiếu may mắn cho bọn Dũng, hay là một chiến thuật đã được giảng ra, chờ sẵn để hạ gục toán biệt kích trên xe ?

Ngay phút này Dũng phải tính toán cấp thời. Chàng đang cười cợt. Chàng đang rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười. Với ước tính từ nhà, Dũng và các toán viên vẫn định ninh bọn Việt cộng chỉ có chừng năm mười móng. Ai ngờ chúng nó đông đến mức này !

Dũng thoáng có ý định bắt tài xế rồ ga chạy luôn. Nhưng chàng vừa thấy một tên Việt cộng cầm tiểu liên bá đở đứng cách bọn vầy xe đồ chừng hai mươi thước. Thế này, rõ ràng bọn chúng sẵn sàng bắn tưới vào xe nếu tài xế đạp ga chạy thẳng.

Bị dồn vào thế kẹt, Dũng chỉ còn một cách là chờ...

Xe vừa ngừng, Dũng chưa kịp có một tác động nào thì một cô gái nửa quê nửa tỉnh đã đứng lên.

Cô bạn thiếu nữ cũng đứng lên theo. Bác tài nhìn vào gương chiếu hậu, mặt hần rở kinh hoảng bất ngờ.

Chính Dũng cũng không dè hai cô gái ngồi gần chàng đột ngột đứng lên, dơ tay vẫy chào toán Việt Cộng đón xe đó.

Dũng ngồi im. Mồ hôi rỉ ra dọc sống lưng chàng nhem nhếp lạnh tanh.

Dũng chưa dám cho lệnh toán viên khai hỏa. Chàng cố đợi đến phút sau cùng, phút bắt buộc phải bắn để sống còn.

Chàng lơ mờ hy vọng. Thử hy vọng thật mong manh rằng bọn địch không xét hỏi mọi người, đón xong hai thiếu nữ, chúng sẽ cho xe tiếp tục lộ trình.

Hai thiếu nữ theo nhau tới cửa xe. Mỗi người ôm một bó bánh mỳ dài ngoẵng cùng với sắc đưng đồ kéo khóa dây kín mít.

Một gã Việt Cộng trẻ măng trong toán vẫy xe ngừng, tới đỡ hành lý cho cô gái xuống trước.

Gã tươi cười :

- Em tưởng chị Năm khác đi nhiều. Ai dè vẫn vậy.

Một tên khác nói :

- Anh chờ chị mấy bữa nay. Được tin chị tới ai cũng mừng. Anh Năm là người mừng nhất hạng.

Thiếu nữ tươi cười vịn vai tên Việt Cộng trẻ xuống xe.

Trước cảnh tượng này Dũng đoán chừng cô gái phải là một nhân vật quan trọng của đối phương. Cô ta không cần dấu điểm đám hành khách xe đồ lý lịch của mình, hẳn nhiên là cô nàng vào hẳn trong khu, không xuất hiện lại thêm lần nào khác.

Dũng cũng theo rồi với tâm trạng vừa thích vừa lo. Thần kinh chàng căng lên vì chờ đợi, nhưng cũng đắm êm đầm thừ tình cảm lãng mạn, trữ tình.

Dũng thêm ngạc nhiên với chính mình. Chưa lần nào chàng sống những phút kỳ lạ như hôm nay. Cũng không một lượt nào trong đời, chàng có tâm trạng hoàn toàn khác lạ, gần như phi lý so sánh với bất cứ ai, ở trong địa vị và cảnh ngộ của chàng.

Đám hành khách trong xe theo nhau trở mắt nhìn những gì đang xảy ra trước mặt. Vũ ngồi kế cửa ra vào, gần bọn VC và hai cô gái nhút thì cố tỏ vẻ thờ ơ lẫn sợ hãi, nhưng cánh tay Vũ gác lên thành cửa xe, sẵn sàng chụp khẩu súng đặt nằm dưới chân mở sẵn chốt an toàn.

Trương, Quang và Huân, ba toán viên chia nhau ngồi rải rác với đám đông hành khách ngó bọn VC như không muốn để ý tới họ, nhưng khuôn mặt người nào cũng căng nét hồi hộp đợi chờ lệnh Dũng tấn công.

Riêng Dũng, chàng ngồi đó, chịu đựng cảm giác dần vật lầy mình. Quả là chàng không chịu đề phòng. Quả là chàng ngốc vì không thể, không một mảy may nào ngờ hai thiếu nữ thế kia, lại là hai người của địch.

Chàng tự nhủ thần rằng cũng may là bọn họ không ngờ vực gì chàng. Có lẽ hai thiếu nữ tin chàng là giáo viên thực sự. Hay là... - Dũng rùng mình nghĩ tiếp - họ đã biết rồi...

Chàng đành tiếp tục theo rồi đối phương. Hai thiếu nữ đã xuống xe. Một cô đang nói nhỏ gì đó với tên VC trẻ măng.

Bàn tay Dũng run lên, miết vào cò súng. Chàng đợi. Đợi một cử chỉ khả nghi của toán VC dưới kia là khai

hỏa. Dù thế nào chàng cũng bắn. Thà bị giết trong cuộc tàn sát, hơn là chịu bị bắt khi chưa hạ được tên nào.

Nhưng cùng với quyết định ấy, Dũng nòng nân ân hận vì đã cùng các toán viên thi hành nhiệm vụ này. Bởi chính lúc này đây, chàng mới nghĩ tới đám đông hành khách vô tội, vô tình bị vướng giữa hai lần đạn.

Khi phác kế hoạch và ra đi, Dũng với bạn bè yên chí rằng bọn chàng sẽ hạ gục bọn địch quân ngay lúc xe ngừng. Và như thế, hành khách sẽ không một người nào thiệt mạng vì đạn lạc.

Nhưng quả thực ra chàng đã quá lạc quan. Với sự chủ quan, khinh địch ấy, bây giờ Dũng thấy mình bị đè nặng trĩu nỗi lo, lo cho chính sinh mạng của mình và đồng đội kèm theo tính mệnh của đám dân lành ngồi chung chuyến xe đò định mạng hôm nay...

Lúc ấy, tên Việt-Cộng trẻ chột tiến lại, đứng ngay dưới cửa xe, yêu cầu Vũ xuất trình giấy tờ. Hai thiếu nữ đứng nhìn, bốn con mắt sắc đảo lia lịa trong xe rồi đổ dồn vào Vũ.

Vũ không còn dám liếc nhìn Dũng hỏi ý chàng. Mặt Vũ hơi nghiêng, rõ ràng đang chờ tiếng hô của Dũng.

Nhưng không nghe Dũng cho lệnh bắn, Vũ đành lấy giấy tờ đã được sửa soạn chu đáo từ quận lỵ. Giấy chứng nhận Vũ được miễn dịch vĩnh viễn vì không đủ sức khỏe tòng quân. Giấy chứng tỏ Vũ là một thợ sửa radio ở tỉnh, về quận lỵ thăm nhà.

Gã VC xem xét giấy tờ Vũ khá lâu.

Ba tên còn lại kèm súng chĩa vào xe. Bọn VC thấp thoáng hai vệ đường vẫn ở nguyên vị trí.

Dũng nảy thêm một nghi ngờ. Chàng nghĩ tới vụ phục kích gia đình ông Quận cũ. Phải chăng bọn VC kéo cả trung đội ra đây, không nhằm mục đích đón hai thiếu nữ, mà nhằm vào vụ diệt toán người của Dũng, hoặc sẵn sàng cho vụ phục kích nào đó trên khoảng đường này ???

Dũng không đủ thời giờ suy đoán, vì ngay lúc ấy gã VC ra hiệu cho Vũ xuống xe.

Vũ đứng lên, bỏ lại khẩu súng dài.

Anh ta quay lại nhìn Dũng khi chậm chậm len giữa hàng ghế thấp. Đôi mắt Vũ rõ ràng dục đã và thắc mắc. Dũng nhè nhẹ gật đầu kín đáo, tỏ cho Vũ biết cứ yên tâm.

Vũ ra tới cửa xe thì khựng lại.

Dững hiểu tâm trạng Vũ, nhưng chàng bối rối chưa biết quyết định thế nào.

Nếu khai hỏa bây giờ rồi buộc người tài xế phóng xe bỏ chạy, chắc chắn bọn Việt Cộng sẽ bắt đuổi theo, đám hành khách vô tội quanh chàng sẽ bị tử thương gần hết.

Nhà không hành động được gì, rồi Vũ và cả toán có thể sẽ rơi vào tay địch.

Đang hoang mang Dững chợt giật mình vì có tiếng thiếu nữ ngồi cạnh chàng khi nãy gọi :

- Anh kia nữa. Xuống đây !

Ngón tay nàng chỉ vào Dững.

Tên Việt Cộng hách dịch gọi to :

- Anh kia. Xuống mau !

Dững vờ không nghe tiếng.

Người tài xế nói với chàng, giọng ái ngại :

- Máy ông kêu thầy xuống kia...

- Dững đành phải xuống. Chàng đành bỏ lại khẩu súng dài nằm yên trong bó mía dưới sàn xe.

Nhưng óc Dững này ra một quyết định :

Chàng bớt lo khi lên giữa 2 hàng ghế xuống đường.

Sau Dững, số biệt kích dăm dăm chờ lệnh chàng.

Dững chỉ cần hô lên một tiếng, súng sẽ nổ ròn ngay.

Nhưng chàng không thể bỏ mặc những người dân vô tội cùng một chuyến xe đò.

Dững vừa đặt chân xuống đất, cô gái ra lệnh ngay cho gã VC cầm súng :

- Khám người anh ta coi !

Gã VC tới sát Dững. Chàng hơi hốt hoảng nhưng bình tĩnh ngay.

Chàng hy vọng tên địch không vòng tay ra sau lưng mình.

Quả nhiên tên VC không ngờ Dững dấu vũ khí sau lưng, gã nắn bụng, sờ nách, theo đúng cách khám xét học được trong thời gian thụ huấn.

Rồi hắn báo cáo với thiếu nữ :

- Không có súng

Thiếu nữ đảo cặp mắt sắc như dao vào người Dũng, giọng nàng lạnh lạnh :

- Cởi giày ra !

Dũng thót ruột vì cái lệnh tai quái đó.

Bởi đó là cách tìm biết dễ dàng nhất, chính xác nhất xem chàng có phải là lính hay không.

Vì đã là lính, chắc chắn Dũng hàng ngày phải đi bột-đờ-sô, thứ giày nhà binh ấy sẽ để lại những vết chai cứng trên hai chân chàng.

Cùng với cách khám hai chân, bọn VC còn nhìn vào mổ ác người chúng nghi ngờ, nếu ngay dưới mổ ác khoảng trên ngực có một quầng cháy đen hình tam giác ngược, người đó hẳn là lính trận, thường xuyên mặc trây-di dải dầu sương nắng, và nắng trời quái ác sẽ in dấu vết chiến binh không còn chổi cãi.

Ngoài những cách khám xét ấy, bọn VC còn có trò tập trung tất cả hành khách lại, rồi một tên thành lính hô khẩu hiệu «Nghiem». Nếu trong đám đông có lẫn vài anh lính, họ sẽ tự động chụm 2 chân vào nhau theo phản ứng tự nhiên. Lúc đó bọn VC sẽ tách những người lính

ra khỏi đám đông, để hoặc bắn chết ngay tại chỗ, hoặc bắt làm tù binh không hy vọng có ngày về.

Lúc này, thiếu nữ ra lệnh cho Dũng cởi giày không ngoài mục đích khám chân chàng. Như vậy rõ ràng nàng nghi ngờ Dũng là biệt kích quân đội lột anh thầy giáo cù lần.

Tới nước này, Dũng không thể chân chờ được nữa.

Chàng đứng thẳng người, cao giọng nói.

- Các đồng chí cho tôi gặp đồng chí chỉ huy !

Thiếu nữ hất đầu :

- Làm gì ?

- Tôi là người của Mặt Trận. Tôi đi lính nguy vì có nhiệm vụ riêng.

Đôi mắt thiếu nữ nhú lại.

Dũng cương quyết tỏ thêm để đánh bật nỗi nghi ngờ trong lòng bọn địch :

- Tôi có mang theo đầy đủ giấy tờ của Mặt Trận chứng minh công tác. Tôi chỉ xuất trình với đồng chí chỉ huy của các đồng chí, vì giấy tờ ở mức độ «tối mật».

Thiếu nữ nhìn đắm đắm vào mặt Dũng.

Nàng chưa hẳn tin chàng. Nhưng thấy vẻ hiên ngang, bình tĩnh của chàng trai không hề lộ nét sợ hãi bối rối, bíp bọm nào tỏ ra thành nỗi băn khoăn.

Dũng nói ngay :

- Tôi nói thật. Yêu cầu các đồng chí...

Thiếu nữ liếc Dũng, hai mắt sắc như dao, giọng nàng tàn nhẫn :

- Nếu anh nói láo, anh sẽ bị bắn chết ngay tại chỗ ! Anh cũng đừng hy vọng dở trò man trá, xung quang anh đang có cả trung đội Giải phóng quân.

Dũng gật đầu quả quyết :

- Nữ đồng chí thấy đó ! Tôi chỉ có hai bàn tay không.

Thiếu nữ gật, giọng cảnh cáo nghiêm khắc :

- Hiện giờ chúng tôi chưa biết anh là ai...

Dũng ngắt lời cô gái

- Lát nữa đồng chí sẽ biết tôi là ai, tôi làm gì. Vẫn với giọng quả quyết, nặng cung cách của một thượng cấp sai lĩnh dưới quyền, Dũng bảo gã VC cầm súng đứng

gần chàng nhất :

- Đồng chí đi mời cấp chỉ huy trực tiếp, có quân hàm cao cấp nhất tới đây cho tôi gặp.

Hai chữ quân hàm, nhờ thỉnh thoảng nghe đài phát thanh Hà-nội nên Dũng xử dụng thật đúng danh từ, nhờ đó gã VC trẻ tuổi đi ngay, nhưng thiếu nữ tai hại vẫn đứng nhìn Dũng bằng đôi mắt nặng những nghi ngờ.

Nàng bảo một gã VC khác cầm súng canh chừng, không cho Dũng thoát chạy, hoặc phát động bất cứ cử chỉ liều mạng nào vì đã lỡ rơi vào bước đường cùng khôn.

Dũng phẩy phẩy chờ đợi. Chàng đã có kế hoạch trong óc. Chàng chỉ còn chờ gã sĩ quan Việt Cộng tới nơi là thi hành ngay.

Hành khách trong xe hồi hộp theo dõi diễn biến đột ngột xảy ra dưới đất. Vũ đứng cạnh Dũng, im lìm, lì lợm, sẵn sàng đợi phút ra tay. Trên xe, toán biệt kích nín thở đợi chờ lệnh Dũng dưới kia.

Khoảng năm phút sau, gã VC trẻ măng trở lại với ba người mặc quân phục cali vàng Nam Định. Dũng ngạc nhiên ghê gớm khi thấy bộ quân phục hiếm hoi này. Nhưng chàng chợt hiểu ngay tình hình hiện tại. Như

vậy có nghĩa là một đơn vị mới của VC đã xâm nhập vào địa giới này. Bọn chúng phối hợp với dân quân, du kích địa phương, sửa soạn một mưu toan nào đó. Và hai thiếu nữ này hẳn phải là nữ cán bộ tình báo đã hết cần dấu nhem tung tích, ngang nhiên xuất hiện trước mặt mọi người để sau đó, chắc chắn hai nàng theo đơn vị tấn công hay phục kích xong sẽ rút về cứ điểm an toàn.

Dũng không ngờ chuyến đi này vô tình chàng và các toán viên lại phát hiện được mưu toan nguy hiểm của đối phương. Với Dũng, chàng suy luận thật nhanh, chàng nghĩ rằng đơn vị chủ lực quân có mặt nơi này, có lẽ sẽ kéo về quận lỵ nội chiều tối hôm nay, họ chặn giữ tất cả các xe đồ hoặc quân xa lại, giữ yên một chỗ để bảo mật tối đa trước giờ xuất phát tấn công quận lỵ,

Vậy mà tại quận, chưa người nào biết được mối nguy sắp úp chụp lên đầu họ. Giờ này hẳn Huy đang nôn nóng chờ đợi toán biệt kích trở về, và lực lượng quân trú phòng quận lỵ hẳn vẫn đang quá tin vào ban hai ăn hại thuộc loại con ông cháu cha điều khiển.

Trước cảnh trạng này, lòng Dũng nóng như lửa đốt. Chàng thêm quyết liệt thực hiện ý định của mình. Chàng tự nhủ dù có không thành đạt hoàn toàn, ít nhất toán biệt kích do chàng điều động cũng thoát được về quận một vài người. Chỉ cần một người về cấp báo kịp thời

cũng đủ để tránh cho quân dân trong quận tránh được cuộc tàn sát khủng khiếp chiều tối hoặc đêm nay.

Ý đã quyết, Dũng thản nhiên ra thủ hiệu cho các toán viên sẵn sàng tranh đấu tới cùng.

Ngay lúc đó, gã VC trẻ măng tới gần Dũng, gã nói :

- Đây là đồng chí mang quân hàm Thượng Úy. Đồng chí Thượng Úy chỉ huy toàn diện số quân hiện có ở đây...

Thiếu nữ có đôi mắt sắc như dao hù một tiếng, bắt gã V.C bẻm mép im lặng.

Người sĩ quan V.C mặc quân phục kaki vàng, đi dép Bình-Trị-Thiên, đội mũ đan bằng tre rừng bọc cao-su, đeo ruột tượng gạo cùng với ba-lô và vũ khí tới với hai gã cận vệ đeo sát hai bên.

Dũng nhận thấy viên Thượng-Uy đã già. Ông ta đáng tuổi cha anh mình. Khuôn mặt nghiêm trang, khắc khổ, chứa nặng nỗi buồn phiền, lo lắng cùng vẻ mệt mỏi của người mang bệnh thiếu máu, sốt rét liên miên.

Dũng chào theo kiểu quân nhân Việt-Cộng, chàng láu lĩnh nói trước khi người sĩ quan định kịp hỏi mình :

- Kính chào đồng chí Thượng Ủy. Tôi xin xuất trình với đồng chí chứng minh thư mật của Trung ương đảng bộ...

Chàng ngừng nói, sợ nói nhiều hơn sẽ lòi ra cái đuôi bịp bợm. Người sĩ quan VC đưa mắt nhìn Dũng, đôi mắt ông ta mệt mỏi, chán chường, giọng nhão như như người thềm ngủ :

- Được. Mời đồng chí ra kia. Chúng mình nói chuyện với nhau tiện hơn.

Ông ta chỉ tay vào ven đường liên tỉnh rồi bước đi trước.

Dũng lập tức hô lớn :

- Lên !!!

Đó là khẩu lệnh cuối cùng của Dũng cho toán viên khai hỏa. Từ trên xe các toán viên đều chĩa súng ra ngoài nhanh như cắt. Dũng hét lớn :

- Đứng bắn ! Đứng yên !

Chàng nhảy tới sau lưng viên sỹ quan địch, dùng một thế cận chiến khóa ngang cổ họng ông ta, tay chàng cùng lúc rút phăng khẩu súng giấu sau lưng áo, chĩa mũi súng vào thái dương kẻ địch :

- Đứng yên ! Tất cả đứng yên ! Coi chừng tao bắn thẳng này vỡ óc !

Trước cảnh tượng bất ngờ, bọn VC đứng chờ ra. Hành khách trên xe nhao nhao nằm, ngồi bẹp xuống tránh đạn của hai phe đang liều mạng tự cứu mình.

Dũng quát lớn :

- Tụi kia ném súng xuống. Mau !

Bọn VC ngần ngừ. Dũng ấn mũi súng vào thái dương viên Thượng Úy chỉ huy gần giọng bảo :

- Ông ra lệnh cho chúng nó mau !

Người chỉ huy Việt cộng vùng này, phản ứng tự nhiên của người thành lính mắc bấy đó làm Dũng phải nổ phát súng đầu tiên.

Viên đạn bay vút sát mang tai viên Thượng úy. Tiếng súng nổ mang đầy sự chết chóc hung bạo khiến ông ta khựng lại, ngần ngợ. Dũng hét lớn cùng lúc với cánh tay xiết chặt quanh cổ họng người chỉ huy đối phương :

- Nghe không ?! Hạ lệnh chúng nó đứng yên !

Toán biệt kích từ trên xe xuống, tay lăm lăm cầm súng vây quanh hai thiếu nữ cùng toán Việt cộng xét xe.

Hai bên cùng cầm vũ khí. Nhưng không phía nào nổ trước.

Người nào cũng bị cuốn vào cảnh tượng giằng co gay cấn giữa hai cấp chỉ huy.

Dũng đẩy mũi súng áp ngay vào gáy viên Thượng úy.

Trong cảnh ngộ này chàng không còn cách nào hơn.

Giọng nói của Dũng đầy quyết liệt :

- Làm mau ! Không tao bắn nát óc ! Mau !!!

Người chỉ huy Việt Cộng đưa mắt nhìn đồng đội. Ông ta mệt mỏi khoác tay, giọng ngượng ngùng hồ thẹn :

- Các đồng chí hạ súng xuống !

Toán Việt cộng ngần ngừ.

Dũng nói ngay :

- Đưa cả bọn lên xe ! Vũ !

Vũ ghìem súng vừa nhào lên xe lấy xuống dí vào lưng từng tên địch.

Bọn họ bị tước vũ khí ngay lúc đặt chân lên sàn xe đồ.

Dũng đẩy người chỉ huy địch đã bị chàng cưỡng bức phải tuân lệnh về phía cửa xe đồ, giọng chàng hét gay gắt nhưng vẫn quyết liệt :

- Đi ông bạn ! Ra khỏi vùng này các ông sẽ xuống xe!

Người cán bộ quân sự lảng lạng theo lời Dũng. Ông ta có vẻ mệt và chán chường, như người đã mất hết, buông mình trôi theo dòng đời không thềm đến cả xót xa hay sầu não.

Trên xe Vũ đã dành tay lái của tài xế.

Viên Thượng úy, hai gã cận vệ, hai thiếu nữ và ba tên lính Cộng sản được ngồi trên hai hàng ghế trước. Toán biệt kích canh giữ họ trước mặt và sau lưng.

Dọc con đường xe sắp chạy qua, lính Việt cộng mặc quân phục chính quy đứng dài bên lộ. Trông bọn họ như sắp chặn xe đồ lại, quyết một trận xung đột để quét chết tất cả mọi người có mặt trên xe.

Hành khách theo nhau xuống hết dưới đường.

Cả người tài xế cũng xuống theo.

Trên xe chỉ còn hai toán người thù nghịch nhau. Một toán bị khống chế vì vũ khí. Một toán hỏi hớp chưa biết có thoát được hay không.

Người Thượng úy nói :

- Bộ đội của tôi muốn rằng sinh mạng chúng tôi phải được bảo đảm.

Dũng hỏi :

- Họ muốn chúng tôi thả các ông các bà về ?

- Đúng

Dũng quyết định ngay. Chàng nói :

- Tôi sẽ ở lại. Chính tôi sẽ đi cùng một tiểu đội của ông. Chúng ta gặp nhau cách năm cây số, tới đó có một cây cầu chúng ta sẽ trao đổi với nhau người của hai bên.

Chàng nói với Vũ :

- Vũ thay tôi !

Vũ nhìn Dũng cảm kích.

Người Thượng úy nhìn chàng thanh niên mặc thường phục, đôi mắt ông ta đầy thán phục và âu yếm lẫn buồn rầu :

- Anh bạn...

Ông ta ngừng nói.

Dũng trao đổi cái nhìn với người sỹ quan địch. Trong giây phút đó, chàng cảm thấy lòng rung động lạ lùng. Chàng biết rằng mình sẽ nhớ mãi cảnh này. Và cả đời chàng sẽ chẳng thấy quên đôi mắt vị chỉ huy hàng ngũ thù địch với mình, nhưng đã tỏ ra rất «người» trong cảnh ngộ này.

Dũng nói bằng giọng run run :

- Ông nên nói qua với sỹ quan phụ tá.

Người sỹ quan địch gật đầu.

Ông ta thò đầu ra khung cửa xe vẫy gọi một người tên Quản.

Đó là một gã trung niên dáng dấp gầy yếu, mặt khắc khổ, hai mắt lạnh lẽo nhưng gian xảo, tàn nhẫn.

Gã đứng yên bên hông xe. Ngửa mặt nghe người Thượng úy nói :

- Một người của họ sẽ ở lại đây với anh em. Chiếc xe này sẽ đưa chúng tôi đến một cây cầu cách đây năm cây số. Anh cho một tiểu đội dẫn người của họ đến đối với chúng tôi ở cầu.

Quản nheo mắt lại, vẻ mặt căm :

- Họ để lại có một người ?
- Vậy đủ rồi. Anh ta là cấp chỉ huy.

Quản đưa mắt nhìn toán Biệt kích trong xe đồ.

Gã đảo mắt nhìn vào mặt người thượng úy chỉ huy. Trong đôi mắt gã đầy ắp vẻ chế diễu khinh miệt ngăm người chỉ huy đã chịu khuất phục dưới mũi súng kẻ thù.

Nhìn đôi mắt của gã sĩ quan tên Quản, Dũng vụt ngán ngại. Chàng sợ loại lính như gã này. Hắn là loại cuồng tín với giáo điều chủ nghĩa. Hắn sẵn sàng làm bất cứ việc gì để thành anh hùng, để được suy tôn.

Nhưng lúc này, chàng đang đi một nước cờ liều lĩnh.

Chàng đành phải ở lại để hy vọng tránh cho cả đoàn trường hợp chết chóc rùng rợn vì đòn phía địch đến mức cùng đường.

Dũng xuống xe.

Người Thượng úy kêu chàng ngược lại.

Dũng đọc trong mắt ông ta những ái ngại, xót xa. Ông ta nói nhỏ với chàng :

- Anh nên nhin hấn. Hấn không biết điều như chúng ta. Nhé !

Dững cảm động vì người sĩ quan già của địch dặn dò chàng như dặn một đứa con trai.

Kể về niên kỷ, quả Dững chỉ đáng tuổi con cả của ông Thượng úy đã già này.

Chàng vâng một tiếng thật ngoan rồi lẳng lặng xuống xe đồ.

Dững tới đứng cạnh Quản. Chàng vẫy tay, ra lệnh cho Vũ lái xe đi.

Chiếc xe đồ ỳ ỳ lăn bánh.

Dững đứng nhìn theo.

Cạnh chàng, người sĩ quan Việt-cộng chợt cười nhạt nói :

- Anh chàng chết nhất ! Hèn !

Dững biết gã nói tới người Thượng úy trên xe.

Chàng im lặng quay nhìn đám hành khách lếch nhếch ngồi vệ đường, chờ mọi việc giải quyết cho xong giữa hai phe.

Dũng nói nhỏ với Quân :

- Anh vui lòng

- Anh im đi ! Tôi chỉ huy ở đây !

Gã vẫy gọi hai người lính, giọng gã thân mật, dịu dàng khi nói với chiến sỹ dưới quyền. Lối đóng kịch đó làm Dũng phát ghét, Quân nói :

- Các đồng chí đưa tên lính ngụy này lại chờ tôi đăng kia. Trói nó lại nhé !

Hai tên lính VC xắn ngay tới trói nghiền ngay Dũng lại. Bọn chúng làm việc bằng hận thù, những làn dây xiết hằn xuống hai cổ tay Dũng tím xanh.

Dũng lặng lẽ chịu đựng. Chàng hiểu gã chỉ huy phó tên Quân thuộc loại cán binh cuồng tín với những giáo điều. Loại cán binh thà chết banh xác chứ không khi nào đầu hàng địch.

Hai tên lính VC lôi Dũng xềnh xệch, một tên hầm hè cầm bá súng, sẵn sàng chờ đợi chàng cự nự là nện cho Dũng một trận đòn thù.

Dũng bị lôi kéo vào sâu bên vệ đường. Hai tên lính đưa chàng vô chừng hơn trăm thước. Khoảng đó toàn bụi rậm, cỏ tranh cao, khô ròn, cạnh sắc như dao.

Giữa khoảng bờ bụi đó, có một mái tranh tiêu tụy, có lẽ trước đây bọn tiêu phu dựng tạm làm chỗ nghỉ chân chờ đón xe cây về quận lỵ.

Trong căn lều tranh xiêu rách, một toán VC đang ngồi hút thuốc quăn, ngó xem Dũng bị lôi vào.

Ở một góc lều, một người bị trói giựt cách khuỷu vào cây cọc tre, đóng ngập sâu xuống nền đất cứng.

Hắn ngồi xoay lưng về phía Dũng, hai mắt bị bịt kín bằng một miếng vải đen. Mái tóc hắn màu vàng, khô xác, bám bụi, bờ phờ xỏ quanh đầu. Bộ quần áo bà ba đen ngắn, chật, rách nát lòi thịt da trắng xác.

Dũng đoán chừng gã đàn ông đó là một tên lính Mỹ bị bắt làm tù binh. Bị tạm giữ tại đây, trước khi bị giết hoặc được chuyển đến khu an toàn của địch.

Hai tên lính địch đập Dũng ngã chúi xuống cạnh gã tù binh ngoại quốc.

Bọn ngồi trong lều nhìn đồng đội dò hỏi. Một tên lính áp giải Dũng nói :

- Biệt kích nguy !

Bọn VC cùng quay lại nhìn Dũng.

Dũng rùng mình vì những cặp mắt đầy áp căm thù, khinh bỉ mình.

Chàng nhìn xuống đất, cố tránh những cử chỉ làm bọn chúng ngứa mắt xúm lại đập chàng như tử. Một tên cười gằn, hát đầu hỏi Dũng, giọng kẻ cả :

- Hết nghề làm sao mày ?

- Tôi bị động viên.

Một tên khác nói nhỏ :

- Thằng lính ngụy này coi bộ biết điều, không ngoan cố như mấy thằng bữa trước mình bắt được.

Bọn VC không nói gì. Chúng lặng lẽ, lơ mơ hút thuốc quăn, nhả khói khét lẹt mùi giấy báo lẩn thuốc đen hôi mốc.

Chừng mười lăm phút sau, Quân cùng một toán VC vào lều.

Hắn đứng nhìn Dũng, vẻ suy nghĩ tính toán.

Dũng hỏi hộp đợi. Chàng không dám nhắc gã vụ trao đổi tù binh cách đây năm cây số.

Dũng nghĩ rằng tốt nhất là cứ im lặng, phó mặc số mệnh mình cho những rủi may.

Quản chột hừ một tiếng có vẻ căm tức, giận bực.

Một tên VC trẻ nhẹ nhàng hỏi Quản :

- Đồng chí. Vụ anh...

- Biết rồi ! Vụ đồng chí Thượng-Úy chết nhát của chúng ta chứ gì ? Hừ ! Cán bộ quân sự trung với Đảng hiếu với Dân, mới thấy súng ngụy dí vào sườn đã vội vàng đầu hàng địch ! Chán !

Gã nhún vai, nhăn mặt biểu lộ vẻ chán chường, khinh chê thượng cấp.

Thái độ đó của Quản, càng khiến Dũng tin chắc vào nhận định của chàng : Quản đúng là loại cán bộ theo anh hùng cá nhân chủ nghĩa.

Loại cán bộ đó dù ở dưới cờ của phía nào, thì cũng luôn luôn dùng mọi cách chèn ép, xô ngã người khác tiến thân, họ tự coi như có bốn phạm lãnh đạo đám người tầm thường, và họ làm tất cả để được nổi bật, càng rực rỡ, ồn ào càng thêm thống khoái tâm sự.

Dũng ý thức được thân phận mình trong cảnh ngộ này.

Chàng nhận biết nỗi hiểm nghèo vì đang nằm trong tay Quân. Nhưng chàng không nghĩ được cách nào thoát hiểm, hay thuyết phục gã chỉ huy hiện tại chịu bằng lòng trao đổi tù binh để cứu viên Thượng úy về.

Gã VC trẻ dường như lo lắng cho số phận của Thượng úy, gã hạ giọng nói với Quân gần như năn nỉ :

- Đồng chí chắc không nỡ bỏ mặc Thượng úy trong tay giặc. Quân cau mặt lại :

- Vấn đề phức tạp lắm. Để tôi đã thông tư tưởng cho đồng chí hiểu. Hiện đơn vị chúng ta đang sửa soạn hành quân. Đồng chí chắc đã biết mục tiêu chúng mình sắp tấn công. Nếu thả bọn lính nguy về, chúng nó sẽ báo động cùng khắp, như vậy chúng ta sẽ phải tổn hao nhiều xương máu của anh em.

- Thừa đồng chí, bọn lính nguy hồi nãy đồng người. Dù đồng chí Thượng úy có ra sao, thì chắc rằng chúng nó cũng đã cho người báo động rồi.

Quân lại cau mặt lại. Gã VC trẻ giải thích rõ hơn :

- Tôi muốn trình với đồng chí là giờ này, chắc chắn đã có một tên lính nguy rồi đồng bọn về quận báo động rồi. Tội nó quý quái lắm. Hẳn chúng nó không khờ đến nỗi ở lại tất cả bên cầu sắt chờ đổi... tù binh. Hơn nữa,

nếu để Thượng úy trong tay bọn lính nguy lâu, tôi sợ chúng nó sẽ khai thác đồng chí Thượng úy lấy tin. Như thế càng khó khăn thêm cho đơn vị.

Dũng ngồi nghe mừng thầm trong lòng. Chàng tin rằng gã VC trẻ quý mến viên Thượng úy, gã dùng lý lẽ để cố thuyết phục Quản bằng lòng thả Dũng, đổi lấy cấp chỉ huy về.

Nhưng chàng cũng hồi hộp thêm. Chàng nghĩ rằng loại cá nhân chủ nghĩa như Quản, khi bị thuyết phục càng thêm ương ngạnh, và như vậy không hiểu sự việc sẽ bi thảm tới ngần nào.

Quản nói :

- Bốn phen quân đội nhân dân chúng ta là phải dẹp tình riêng để hy sinh tất cả cho đất nước.

Dũng hiểu ý gã muốn hy sinh viên Thượng-úy. Chàng toát mồ hôi vì sợ. Nỗi sợ hãi kéo thật nhiều tưởng tượng hãi hùng.

Dũng nghĩ tới những trại tù Cộng Sản. Những khu rừng thâm u, độc địa. Những tháng ngày đằng đẳng lao khổ, đói rét, bệnh hoạn, nhọc nhằn cả thân xác lẫn tinh thần...

Chàng sẽ rơi vào đó. Chàng sẽ bị hành hạ như một con vật. Chàng không chút hy vọng sống sót trở về. Tất cả những sự việc đó tệ hại, khủng khiếp hơn bất cứ cảnh ngộ rủi ro nào trong đời sống con người. Nỗi sợ làm Dũng khô đắng miệng. Chàng thèm nước uống. Chàng thèm được nói. Nhưng Dũng cố không van xin, không để Quân coi thấp phẩm giá, danh dự của mình,

Chàng tung hết hy vọng lên chiều bạc rủi may. Chàng không muốn nghĩ gì thêm. Chàng nhắm mắt lại, như một người đã đặt lên bàn sóc đĩa tất cả vốn liếng của mình, run sợ không dám nhìn hồ lý mở bát.

Quanh Dũng bọn VC im lặng khá lâu. Chỉ còn tiếng gió luồn vào đám cỏ tranh khô và bụi rậm xào xạc từng hồi.

Đột nhiên gã tù binh ngoại quốc rên khẽ. Dũng nghe hẳn nói :

- Water, please...

Bọn VC cùng quay nhìn người lính Hoa-Kỳ. Một tên nói :

- Nó muốn cái gì thế ?

Gã VC trả lời :

- Nó xin nước uống.

Dũng nhìn về phía gã VC vừa nói xong. Chàng nhận thấy mặt mũi hắn sáng sủa, chứng tỏ một con người có học hành cẩn thận, xuất thân từ một giai cấp không quá bần hàn.

Dũng đoán rằng hắn có lẽ là một sinh viên trẻ người non dạ, từ giả bút nghiên, lên đường vào khu giải phóng, rồi trở thành bộ đội, đi theo trung đội chính quy này với tư cách một chiến sỹ tuyên huấn, hoặc văn phòng, hoặc có thể kiêm cả việc thông ngôn.

Loại thanh niên như hắn, chưa đến nỗi cuồng tín và cuồng sát. Dù sao hắn vẫn còn sót lại ảnh hưởng của những tư tưởng nhân đạo, nhân quyền từ sách vở, chiến đấu, hy sinh tuy nồng nàn, hăng hái, nhưng không rơi mất bản chất con người, nhất là loại người thuộc giai cấp tiểu tư sản trí thức thành phố.

Quản nói

- Đồng chí Du bảo nó cầm mồm lại !

Du, gã VC trẻ dạn giọng :

- Nó không được uống từ sáng tới giờ.

Quản dứt khoát :

- Chúng ta không dư nước uống. Nhất là không có dư cho bọn đế quốc tư bản Mỹ. Nó bơ sữa quen rồi, cho nó nhịn khát ít lâu càng tốt.

Khuôn mặt Du có vẻ như cổ nén tiếng thở dài và câu phản đối cấp chỉ huy hiện tại.

Du quay nói với tên lính Mỹ, giọng hiền lành, tử tế :

- Anh chờ lát nữa. Máy người này đi rồi tôi sẽ cho anh uống. Đừng kêu rên làm họ bức mình tai hại cho anh.

Tên lính Mỹ gục gặc đầu, nói nhỏ hai tiếng cảm ơn. Gã im lìm cam chịu thân phận mình một cách sợ hãi, ngoan ngoãn thật đáng thương hại.

Du nói với Quân :

- Thừa đồng chí, về vụ Thượng úy Cơ, xin đề nghị với đồng chí cho họp các tiểu trưởng trung đội, rồi căn cứ theo ý kiến của anh em mà quyết định.

Quân hừ một tiếng thật khó chịu

Giọng gã gay gắt nói :

- Đồng chí có vẻ quan tâm tới Thượng úy Cơ quá vậy?

- Thừa đồng chí thông cảm cho, Thượng úy Cơ đã hai lần cứu tôi thoát chết.

- Đồng chí coi tình cảm cá nhân nặng hơn Tổ quốc sao ?

Dũng khó chịu khi phải nghe lời nói của Quân.

Chàng vụt có cảm tình với Du. Cũng từ đó Dũng băng khuâng buồn tiếc. Chàng không muốn phía Quốc gia hao hụt lớp thanh niên như Du. Chàng ao ước phía mình giữ lại được những người như thế dưới cờ, dù là dưới bóng cờ bay trong thành phố yên bình.

Nhưng Dũng cũng như bằng hữu, dù có lòng nhưng không có địa vị, thời cơ để dâng hiến thiện chí của mình.

Bọn họ đã để mất nhân tài và thiện chí của tuổi trẻ. Họ không nắm được tuổi trẻ, và tuổi trẻ thành phố bơ vơ thảm thiết hoang mang bên lề xã hội chiến chinh. Một số đã lầm lạc. Một số truy lạc, bất mãn. Một số tung toé nhiệt huyết vào những tranh đấu vu vơ, bị bọn hoạt đầu chính trị lợi dụng, bỏ rơi, tù tội...

Du ngắt rời suy tưởng của Dũng bằng câu nói thật ít hòa dịu và phục tùng với Quân :

- Thừa đồng chí. Xin đồng chí nghĩ tới đồng chí Cơ đang trong tay bọn lính ngục.

Giọng Quản gay gắt, câu kính :

- Đồng chí nghĩ tôi bỏ mặc đồng chí Cơ hay sao ?! Chắc đồng chí nghĩ rằng tôi tha thiết cướp địa vị của Thượng úy Cơ lắm nhỉ ?

- Dạ không. Không khi nào tôi nghĩ như vậy về đồng chí. Thừa...

- Được rồi. Tôi đồng ý họp các tiểu đội trưởng để thảo luận. Đồng chí đi mời anh em đi. Chúng ta họp đằng kia.

Du nhanh nhẹn đi ngay.

Quản gườm mình nhìn Dũng.

Quản hừ một tiếng khi thấy Du trở lại cùng hai người nữa.

Dũng mừng thầm khi thấy Du là một trong ba tiểu đội trưởng trung đội của Thượng úy Cơ.

Bốn người ra ngoài, họ khuất vào một khu xa căn chòi.

Dũng hồi hộp đợi chờ kết quả cuộc thảo luận của bọn cán binh địch. Số phận chàng và Thượng úy Cơ hoàn toàn nằm trong quyết định của ba viên tiêu đội trưởng.

Trong thời gian chờ đợi, Dũng không biết làm gì hơn là ngẩn ngía bọn lính VC có bốn phận canh giữ chàng và tên lính Mỹ.

Nhìn bọn lính địch, Dũng cảm thấy xót xa hơn.

Họ rất còn trẻ, tuổi trẻ bông bột, đại khờ, tâm hồn căng đầy lý tưởng, ước mộng phiêu lưu, hoàn thành sự nghiệp. Tuổi trẻ bơ vơ ấy đã không được săn sóc, không được hướng dẫn, và rơi vào tay địch, trở thành những người cầm súng điên cuồng, mù quáng vì bị các cán bộ lão thành của địch nhồi sọ, chỉ huy.

Dũng thấy buồn thấm thía. Chàng nghĩ tới cái chết. Với tuổi của chàng dù cố gắng, Dũng vẫn không thể quan niệm cái chết như một giải thoát, một an nghỉ. Chàng sợ nó. Chàng luôn luôn cố gắng sinh tồn.

Trong cảnh ngộ này, số phận chàng không trong tay chàng nữa. Chàng chỉ còn cách đợi chờ có dịp may. Số phận con người nào trong chiến tranh cũng là như thế.

Ý tưởng của Dũng đứt rời vì tiếng rên của tên lính Mỹ.

Gã bị trói cả tay chân, chỉ còn cái đầu cố gắng ra hiệu xin bọn VC cho chút nước.

Một tên nhìn gã tù binh ngoại quốc rồi cười. Tiếng cười của gã thật thơ ngây, vô tội.

Cảnh tượng đó làm Dũng đau thắt lòng. Chàng cảm thấy thù hận lẫn ghê tởm.

Một tên VC khác ngằn ngừ một lát rồi tháo bi đông nước đeo lưng lẳng bên hông cầm tay.

Tên lính Mỹ sáng mắt lên. Gã nhìn đắm đắm vào bình đựng nước. Lưỡi gã liếm đôi môi khô nứt, miệng gã mấp máy những lời van xin.

Dũng phải nhìn đi nơi khác để tránh cảnh tượng chưa chút đó.

Chàng nghe tiếng dếp Bình Trị Thiên của gã VC tiến tới gần gã tù binh Mỹ. Chàng nghe gã tù binh uống nước ngon lành. Lòng Dũng dịu xuống như được tưới bằng nước lạnh.

Chàng quay nhìn người lính VC bằng đôi mắt chan chứa cảm tình.

Người lính trẻ măng đó có vẻ xấu hổ vì hành động nhân đạo của mình. Anh ta không dám nhìn đồng đội,

miệng cười vu vơ và rồi thở dài.

Tiếng thở dài đó lùa vào tai Dũng, làm chàng buồn
ngơ ngẩn cả người.

Từ xa Quân đi với Du trở lại. Hai người vừa đi vừa
nói chuyện với nhau đầy vẻ gay gắt.

Thình lình Quân giữ Du đứng lại. Rõ ràng hai người
đang tranh luận với nhau. Một lúc khá lâu sau Quân
hầm hăm quay ngoắt ngoài bỏ đi.

Du trở lại, tới gần Dũng.

Dũng ngược nhìn người lính trẻ, miệng mỉm cười :

- Tôi thành thực cảm ơn anh.

Du gật nhẹ. Anh ta nói với toán VC ngồi trong căn
chòi :

- Hai đồng chí đi với tôi. Một đồng chí ở lại canh
chừng thằng Mỹ.

Du cười giấy trói cho Dũng, tiếp :

- Chúng tôi đưa anh tới cầu sắt.

Ra tới ven tỉnh lộ, Du cẩn thận đem thêm bốn đội
viên.

Đoàn người đi về phía cây cầu sắt cách xa năm cây số.

Dũng đi trước, Du theo sau, toán lính đi sau cùng.

Mấy lần Dũng muốn gọi chuyện với Du, nhưng nhìn vẻ mặt trầm ngâm nghĩ ngợi của anh ta, chàng lại thôi.

Càng tới gần cầu, khuôn mặt Du càng đanh thép hơn, Dũng thoáng lo âu nhưng đành chịu không đoán biết được kết cuộc sẽ thế nào.

Qua khỏi khúc quanh của con đường, Dũng thấy chiếc xe đồ đạc phía bên kia cầu.

Hai toán viên của chàng đứng hai vệ đường canh gác. Mọi người khác ngồi cả trên xe.

Thấy Dũng đi cùng toán lính Cộng sản, mọi người trên xe cùng xuống cả dưới đường. Riêng Vũ vẫn cẩn thận ngồi sau tay lái.

Trương dẫn đầu tám người phe địch, Quang và Huân hờm sùng đi sau. Hai toán tới hai chân cầu. Trương hỏi lớn :

- Các anh cho xếp của tôi qua cầu. Bên này ông Thượng úy cũng sẽ qua.

Dũng thấy viên Sĩ quan định nói gì đó với Trương.

Trương lại nói :

- Thượng úy sẽ qua cầu sau cùng. Bảy người này qua trước. Anh thả xếp tôi ra !

Du trả lời :

- Sĩ quan của chúng tôi phải về bên này trước.

Trương nói.

- Ông ấy muốn qua cầu sau chót !

Ông Thượng úy già nói :

- Đúng vậy đó chú Du ! Chú thả ông Dũng đi.

Du gần giọng nói với Dũng :

- Phe anh mà trở mặt thì đừng trách chúng tôi

Dũng quả quyết :

- Anh cứ yên tâm. Tôi chỉ huy bọn họ mà. Tôi đã mang ơn anh, có khi nào tôi làm bậy.

Du gật :

- Chúng tôi tin anh ! Anh qua cầu đi ! Dừng bước những bước nặng chịch lo âu. Chàng sợ bọn VC sẽ bắn sau lưng càng.

Phía bên kia, hai thiếu nữ, hai cận vệ của Thượng úy Cơ, cùng với ba người lính VC cũng bước lên cây cầu sắt. Lính hai phe ghim súng canh chừng.

Vũ thò hẳn nửa người ra, theo rồi cuộc trao đổi tù binh hy hữu.

Dừng đi ngang toán VC. Chàng bắt gặp những đôi mắt nhìn mình đầy ắp căm thù lẫn khinh bỉ. Dừng bước mau về phía đầu cầu của phe mình.

Bảy người bên địch cũng đã gặp Du.

Dừng nói với Thượng-úy Cơ :

- Tôi với Thượng úy cùng sống sót. Gã phụ tá của Thượng úy tên Quản tính hy sinh Thượng úy cùng với bảy người kia để đổi mạng tôi. Thượng úy về nên coi chừng hắn.

Thượng úy Cơ lắc đầu, giọng náo nùng, rung rung như muốn khóc :

- Tôi theo các anh về quận hồi chánh.

Dũng ngơ ngác. Trương, Quang và Huân cũng ngẩn người ngạc nhiên. Thượng úy Cơ tiếp :

- Tôi chờ dịp hồi chánh đã lâu rồi. Hơn nữa sau vụ này, uy tín chỉ huy của tôi chẳng còn gì nữa.

Dũng mừng rỡ nắm tay người thượng úy già. Chàng không biết tại sao mình có cảm tình nồng hậu với ông ta như thế.

Chàng buột miệng nói ngay :

- Anh làm phải. Đối với cuộc chiến này anh xứng đáng được nghỉ ngơi rồi.

Thượng úy Cơ lắc đầu, buồn bã :

- Có nhiều lý do tôi sẽ nói với anh sau..

Bên kia cầu, Du nói lớn :

- Thượng úy qua đi !

Thượng úy Cơ nói nhanh với Dũng :

Anh nói với các bạn cẩn thận đề phòng. Bọn họ có thể tấn công sang bên này cưỡng ép tôi về, hoặc để thủ tiêu tôi.

Dũng nói :

- Anh cứ yên tâm. Tụi em sẽ bảo vệ anh đến cùng.

Chàng xung em với thượng úy Cơ chí tình đến nỗi ông ta ngạc nhiên nhìn Dũng. Đôi mắt người chỉ huy hơn nửa đời người lặn lội với chiến trường tràn đầy cảm kích.

Ông ta nói qua câu với Du :

- Chú đưa anh em về đi. Tôi ở lại bên này.

Du trợn trừng hai mắt nhìn vị chỉ huy. Anh ta gay gắt nói :

- Anh Cơ ! Không thể được ! Phải tụi nó...

- Không đâu. Tôi không bị áp lực. Tôi quyết định rồi. Tôi hồi chánh để tìm vợ con tôi. Chú về đi. Chú với anh em cứ coi tôi như đã chết rồi.

- Anh Cơ...

Du rõ vẻ tàn nhẫn. Một thiếu nữ chua chát nói vọng sang :

- Ông Cơ ! Chúng tôi không ngờ ông là phường phản động. Bác và Đảng cùng nhân dân không tha thứ cho

ông đâu ! Bọn nguy cũng không để ông được sống đâu !

Thượng úy Cơ cười nhạt :

- Cô về đi. chồng cô đang chờ đó !

Du nói, giọng ghen ngào :

- Anh bỏ tất cả anh em sao, anh Cơ ???

Thượng úy Cơ xúc động mạnh. Dững vội vàng nói :

- Kệ họ anh ạ. Tụi em mong anh về với gia đình. Cuộc chiến này còn kéo dài chưa biết tới bao giờ. Anh đủ già để nghỉ ngơi rồi. Tuổi của tụi em mới bắt buộc phải tiếp tục cuộc chiến tranh chán ngắt này !

Thượng úy Cơ gật đầu, nhưng mặt ông ta vẫn bần thần suy tính, đôi mắt ông ta nhìn về phía bên kia cầu sắt rung rung như muốn khóc.

Dững nói vọng sang :

- Anh Du ! Anh qua cầu đi ! Anh không sống nổi với thằng người như thằng Quân đâu. Thế nào nó cũng triệt anh đấy, anh Du. Tôi cam đoan với anh sẽ lo lắng cho anh đến nơi đến chốn.

Du ngây người suy nghĩ. Dũng thấy thiếu nữ vừa kêu gọi, đe dọa thượng úy Cơ nói gì đó với Du. Chàng la lớn hơn :

- Đừng sợ chúng tôi anh Du ! Nhiều người đã hồi chánh được đối xử tử tế rồi ! Tôi bảo đảm với anh như vậy !

Thượng úy Cơ thở dài :

- Du mà qua cầu sợ tụi kia bắn nó !

Dũng cùng một ý nghĩ với thượng úy Cơ. Nhưng không biết giải quyết cách nào.

Phía bên kia, thiếu nữ vẫn liến thoắng nói gì đó với Du. Chắc chắn cô ả đang cương quyết giữ vững tinh thần người cán binh trẻ tuổi đang hoang mang vì thượng úy của mình bất ngờ theo địch.

Dũng thấy cô nàng khua tay loạn xạ, miệng không phút nào ngừng.

Gã VC tên Du nghe với vẻ hững hờ. Đôi mắt hẩn thĩnh thoảng liếc nhìn qua bên cầu sắt có thượng úy Cơ và bọn Dũng.

Dũng hỏi nhỏ người sĩ quan địch :

- Anh có cách nào không ạ ?

Thượng úy Cơ lắc đầu.

Dũng nhìn sang phe địch. Chàng bắt gặp những cặp mắt đầy căm thù. Chàng thấy riêng đôi mắt Du nhìn mình như cầu cứu.

Quang nói với Dũng :

- Mình tấn bừa qua cướp hấn ta về, Thiếu úy !

Dũng lắc đầu :

- Họ đông hơn mình.

Quang bức bối :

- Tôi như thằng cha kia cứ chạy bừa sang !

Một ý nghĩ bùng lên trong trí Dũng. Chàng nói với mọi người :

- Được rồi ! Các bạn nổ súng đi ! Nhớ vừa nghe tôi gọi Du xong là bắn cản cho hấn chạy sang mình !

Thượng úy Cơ ngần ngại nói :

- Tôi sợ Du không thoát...

Dũng chép miệng :

- Đẳng nào trở về với Quân hấn cũng sẽ bị lôi thôi. Hấn đang trong cảnh ngộ một người cười cợt. Hấn phải liều !

Thượng úy Cơ thờ dài :

- Tùy anh.

Dũng ra lệnh cho các toán viên sẵn sàng khai hỏa.

Chàng gọi lớn :

- Du ! Chạy qua đây. Chúng tôi bắn cản cho anh !

Loạt súng đầu từ phe Dũng bắn qua cầu.

Bọn lính địch lập tức nhào xuống ven đường bắn trả.

Du vọt chạy thoăn thoắt lên cầu.

Dũng và các toán viên khai hỏa tới đa hỏa lực để cản không cho địch bắn theo Du.

Nhưng một gã VC vẫn liều lĩnh nhào người lên, tung một trái lựu đạn rơi chặn đầu Du.

Dũng nhằm gã quật một tràng súng máy. Hấn gục xuống, nhưng trái lựu đạn oái cãm cũng vừa phát nổ

ngay lúc Du nhảy bừa qua để chạy xuống cầu.

Dững nhìn rõ người Du nảy dướn lên, tay và chân hẳn bị mảnh gang tiện đứt roi tọt xuống cầu.

Trong khoảng khắc Du thành quái vật đỏ lòm những máu. Hấn lão đảo chạy, nhưng thay vì chạy thẳng Du lao lệch ra mép cây cầu sắt, cả người Du rơi xuống khoảng không, nhào xuống nước. Bọt nước văng lên trắng xóa, mái tóc Du trôi lên thụp xuống vài lần rồi chìm ngấm.

Thượng úy Cơ gào lên :

- Du ! Du ơi !

Ông ta giằng lấy khẩu súng trong tay Dững, chạy lên cầu, vừa chạy vừa bắn vào toán VC núp bên kia.

Huân vội vàng nhào ta khỏi chỗ núp, ôm chầm lấy hai chân người sĩ quan hồi chánh.

Thượng úy Cơ ngã vật xuống. Dững hét :

- Giữ chặt lấy ông ta !

Huân lôi tuột thượng úy Cơ xuống vệ đường. Ông ta vùng vẫy cố thoát ra, Huân nện luôn một bá súng vào đầu người thượng úy đang điên lên vì uất hận.

Ông ta ngất đi. Dững hô lớn :

- Xung phong !

Chàng và các toán viên tiến sát tới chân cầu. Nhưng bọn VC bắn sang dày đặc, Dững đành cho lệnh rút lui.

Trương và Quan bắn che cho Dững với Huân đưa Thượng úy Cơ lên xe đò. Rồi cả hai nhào lên theo. Vũ lái vụt đi. Bọn VC rời vị trí chạy theo, nhưng Dững và các bạn bắn chặn không cho chúng vượt được qua cầu.

Xe bỏ xa dần bọn lính đang say máu. Dững xé áo sơ-mi, băng tạm lên vết đánh trên đầu thượng úy Cơ.

Ông ta vẫn mê man. Khuôn mặt già khằn, gian khổ, lạnh lùng ấy hằn lên vẻ uất hờn, đau đớn.

Huân thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Vậy là thoát ! Không ngờ ! Ly kỳ quá hả Thiếu-úy ?

Quân cười to :

- Thiếu úy về được đã may, có thêm ông Thượng úy này càng may nữa ! Tội chúng nó chắc ức hộc máu mồm !

Dũng im lặng khẽ nhếch mép cười cho Quang, Huân vui lòng.

Chàng không cảm thấy vui mừng một chút nào. Trí óc Dũng còn vương vấn hình ảnh rừng rợn của Du.

Trương nói :

- Nghĩ thương cho thằng gì đó !

Quang :

- Con người ta có số !

Huân :

- Ghê gớm nhất là lúc tay chân hằn tung lên...

- Không ngờ lựu đạn của chúng nó phá kính đến thế.

- Lựu đạn Nga ! Chỉ cần một trái đi banh nguyên đầu máy chiếc GMC. Xác thịt người ta thì nghĩa lý gì !

Dũng hờ hững để mặc mọi người trò chuyện. Chàng nhớ đến những bài học ở giảng đường đại học Y khoa. Chàng nghĩ tới những xác người đã gặp trên các nẻo đường đất nước. Chàng nhớ tới bộ mặt sáng đèn của thành phố yên bình. Chàng hồi tưởng bóng dáng những thương binh trong quân y viện...

Trí não chàng liên tục di chuyển bất thần từ cảnh tượng này qua hình ảnh khác.

Tất cả như từng đoạn phim ráp nối bừa bãi, hiện hồn độn trên khung vải ký ức rõ ràng sống động như chỉ vươn cánh tay ra là sờ giữ được.

Thình lình Quang reo :

- Ông ấy tỉnh rồi !

Dững quay lại. Chàng thấy thượng úy Cơ đang được Huân đỡ ngồi dậy, dựa lưng vào ghế.

Ông ta sờ mảnh vải quần quanh đầu. Dững nói ngay :

- Anh thứ lỗi ! Huân nó không muốn anh chết uống.

Huân nói bằng giọng ái ngại :

- Em không dè... mạnh thế...

Thượng úy Cơ nói nhỏ gì đó. Tiếng nói bị động cơ gào rú át bật đi. Dững thấy đôi mắt ông ta thật buồn. Khuôn mặt giống hệt người mất trí. Rồi những giọt nước mắt lăn dài trên má thượng úy Cơ.

Mọi người trong xe giữ im lặng. Thượng úy Cơ nói sau tiếng thở dài :

- Không ngờ Du chết trẻ, chết tan thân như vậy. Chỉ vì tôi. Du nó thương mến tôi nhất trong đơn vị. Nó theo tôi từ ngoài Bắc vô Nam, từ trong Nam ra tới ngoài này...

Trong thời gian chờ phương tiện di chuyển về tỉnh để gặp ban An ninh quân đoàn, thượng úy Cơ ở chung với Dũng một nhà.

Ông ta làm lì như cái bóng. Xuất những ngày đầu hồi chánh, hầu như lúc nào ông ấy cũng say.

Dũng thông cảm tâm trạng người sĩ quan địch. Chàng để mặc ông ấy muốn uống bao nhiêu thì uống. Thỉnh thoảng chàng cùng say với ông Cơ. Dù uống rượu chung với nhau hằng nửa ngày trời, ông Cơ vẫn giữ im lặng, không thổ lộ tâm sự với Dũng một lời.

Huy, chàng phó quận trẻ măng, bị quyến rũ và kích thích vì sự có mặt của người sĩ quan VC hồi chánh.

Nhiều lần Huy muốn được trò chuyện với thượng úy Cơ cho thoả mãn tò mò, cho hả những thắc mắc của người coi cuộc chiến đấu của những cán bộ VC ngày xưa như các huyền thoại rực rỡ tính chất anh hùng ca.

Nhưng thượng úy Cơ không mấy khi tỉnh rượu. Ông ta uống say rồi lăn ra ngủ. Tỉnh dậy lại uống. Rõ ràng ông ấy muốn quên hết những ám ảnh, những mặc cảm bằng giấc ngủ say mèm.

Suốt bảy ngày như vậy thì trên tỉnh điện xuống, cho biết sáng hôm sau sẽ cho trực thăng tới quận đón thượng úy Cơ về Quân đoàn.

Buổi chiều Dũng rủ Huy cùng gặp thượng úy Cơ với mình. Chàng tò mò không kém gì Huy. Chàng vẫn ước ao có dịp truyện trò cởi mở với người mình kính phục và yêu mến.

Hai người về phòng đúng lúc thượng úy Cơ vừa dậy; đã rửa mặt xong. May mắn hơn là lít rượu trong nhà đã hết, thượng úy Cơ đành ngồi hút thuốc rê bên cửa sổ, nhìn sâu hun hút về phía những rặng núi xanh rì.

Dũng và Huy ngồi gần ông ta. Dũng nói :

- Em về báo tin anh rõ, sáng mai trực thăng tới đón anh về tỉnh. Anh sẽ gặp gỡ với các sĩ quan tình báo quân đoàn. Họ sẽ hỏi anh vài điều họ muốn được biết thêm. Rồi anh được giao sang bên Ty chiêu hồi. Ở đó người ta lo các thủ tục để anh sống tự do.

Thượng úy Cơ hờ hững gật, nói câu cảm ơn Dũng và Huy.

Dũng tiếp :

- Chắc anh vẫn còn buồn lắm ?

Thượng úy Cơ nhìn Dũng và Huy, im lặng một lát rồi mỉm cười. Giọng ông ta dịu dàng, thân mật đến độ Dũng không ngờ :

- Chắc mấy bữa rồi các anh thấy tôi bê bối quá phải không ?

- Dạ không. Tụi em hiểu tâm trạng của anh.

Dũng cười tiếp :

- Nói vậy hơi quá. Tụi em đoán anh buồn, anh cần có rượu cho quên.

Thượng úy Cơ nhếch miệng cười, giọng chùng xuống:

- Tôi biết mấy hôm tôi say sưa như vậy thật không xứng đáng với lòng tốt của các anh chút nào. Tôi hiểu rằng đáng lẽ tôi phải nói chuyện với hai anh như với những người bạn thân tình. Đằng này...

- Thừa anh khỏi để ý tới chuyện đó. Ai buồn thì cũng giống như nhau.

Huy nói :

- Sáng mai anh đi rồi. Chiều nay em mời anh với Dũng nhậu một bữa rượu tiễn hành.

Thượng úy Cơ nhận lời ngay.

Bữa nhậu diễn tiến vui vẻ, cởi mở, thân mật ngoài hẳn ước ao của Dũng và Huy.

Ông Cơ nói nhiều, nói hết những gì hai người thanh niên muốn biết về ông và về những người phía bên kia. Dũng và Huy nghe mê say thú vị. Những chân trời lạ những đời sống ngoại khổ sừng sững hiện ra trong từng lời của người sĩ quan hồi chánh.

Rồi thì một nỗi buồn tênh từ Thượng úy Cơ trùm bữa rượu trong từng lời tâm sự.

Cảnh trạng của một người đi theo kháng chiến hơn ba mươi năm, chợt thấy mình yếu đuối, mệt mỏi khi nhớ tới gia đình, khi tiếp tục chém giết không hào hứng, khi gian khổ chập chùng mà lý tưởng thì xa vời, điệu vợ...

Dũng và Huy nghe mê mải. Tới đoạn cuối cùng câu chuyện khi nghe thượng úy Cơ nhắc tới vợ con, Dũng bàng hoàng như người rơi hẫng vào lòng giếng.

Chàng hỏi :

- Anh bảo sao ạ ? Cô con gái anh năm nay hai mươi tuổi, tên Quyên. Chị tên là Khuyên ???

- Anh biết Quyên ư anh Dũng ?

- Hiện thì chưa dám chắc. Có lẽ không đúng vì...

Dũng cảm thấy lúng túng. Chàng không tin người thiếu nữ mình yêu có thể là con ruột của người đàn ông này. Nhưng rõ ràng ông ta nói trúng cả tên bà mẹ của Quyên. Trên đời không lẽ có sự trùng hợp tới hai lần như vậy ?

Giọng ông Cơ lạc hẳn đi vì mừng rỡ, xúc động :

- Anh Dũng... Có thực anh biết cháu Quyên với mẹ nó không ?

Dũng đắm chiêu, tính toán câu trả lời của mình để Thượng Úy Cơ đừng quá xứng xốt. Chàng nói :

- Em có biết một cô nữ y tá tên là Quyên. Mẹ của Quyên tên Khuyên đúng như anh nói. Nhưng khác một điều là bà... bà Khuyên hiện nay...

Người Thượng Úy hồi chánh cười nhạt, giọng có bình tĩnh nhưng vẫn không che dấu được cảm xúc :

- Phải bà... ta có chồng khác không anh Dũng ?

- Vâng. Hai vợ chồng đang sống với nhau dưới tỉnh. Từ ngày quen biết với Quyên, em không hề nghe Quyên

hay bất cứ ai thắc mắc về chuyện Quyên là con chung hay con riêng gì hết... Em sợ có lẽ trùng hợp với...

- Có thể là trùng hợp. Nhưng cũng có thể là không. Mình đâu trách được người đàn bà khi chính mình bỏ nhà đi biệt biệt mấy chục năm trời, không biết chết sống ra sao... Địa vị mình là những người đàn bà đó, dĩ nhiên mình cũng không thể đợi chờ...

Ông ta thở dài cúi mặt nhìn ly rượu, như muốn soi bóng mình lên men rượu, tìm lại hình dáng kỷ niệm xa vời... Hai người trẻ im lặng, thông cảm nỗi buồn của người đàn ông chiến đấu cho lý tưởng nửa đời người, mất ngay chính những thứ thân yêu nhất, để rồi vẫn chỉ có hai bàn tay trắng buông xuôi, rơi vào cảnh ngộ một kẻ đầu hàng.

Thượng úy Cơ nói, giọng trầm buồn :

- Tôi tự nhiên không muốn tìm gặp vợ con mình nữa. Hãy cứ coi câu chuyện Dũng nói là một trường hợp trùng tên... Họ đang hạnh phúc, chợt có thêm mình vừa vô ích, vừa lãng xẹt mà còn có thể thành ra đồ vỡ tan hoang...

Ông ta nói xong, suy nghĩ rồi mỉm cười. Nụ cười buồn đến thảm não :

- Nói như vậy là mình quá tin ở người vợ cũ. Biết đâu lúc gặp lại mình, bà ta quý cái hạnh phúc đang nắm trong tay, mong mình chết ngay đi cho rảnh, hoặc trở mặt nói với mình những lời bạc bẽo, xua đuổi... Hì hì...

Dũng đưa mắt nhìn Huy.

Hai người thanh niên hiểu nhau ngay.

Tình cảm con người, cả nỗi ích kỷ của người ta, dù ở phía nào, dù dưới chế độ nào thì cũng vẫn giống nhau, có khác là ở chỗ một đằng che đậy, một bên bỏ ngỏ để tự do than thở phận mình...

Huy chợt nói :

- Em có ý kiến thế này... Đằng nào thì anh cũng về tỉnh. Dũng ở quận này cũng đã lâu. Nhân chuyến đi phép về tỉnh của Dũng, Dũng sẽ đưa anh tới gặp thử cô con gái... Biết đâu đó chả là con của anh.

- Thế còn người vợ cũ ?

Hỏi xong. Thượng úy Cơ nói ngay :

- Huy nói phải... Mình không nên gặp bà ấy làm gì. Mình sẽ bắt con gái mình giữ kín...Nhưng đã chắc gì đâu...

Nói xong ông Cơ uống một hớp rượu, cười thành tiếng.

Dững rồi Huy lần lượt thở dài...

Quyên không cảm thấy hứng thú chút nào khi cứ phải ngồi nghe Cương nói.

Nàng vờ chú ý nghe, nhưng trí óc Quyên nghĩ vẩn vơ, bát nháo. Nàng nhảy từ ý tưởng này qua suy nghĩ khác, như một người ngồi rồi, thả đầu óc lông bông trôi bồng bênh tản lác.

Dù vậy, thỉnh thoảng Quyên vẫn phải gật đầu, vẫn cười mỉm để chứng tỏ nàng vẫn đang nghe chuyện của Cương.

Cương càng nói càng có vẻ say mê, thích thú.

Quyên đoán Cương đang nói tới đám cưới trong tương lai. Những dự định của anh chàng. Có thể cả những hoài bão sau khi nhốt cuộc đời độc thân trong ngưỡng cửa gia đình.

Cho đến lúc Cương về. Quyên đưa tiễn vị hôn phu ra tận cửa.

Nàng tạo ra nụ cười thật tươi, ánh mắt long lanh và cả nửa cái nghiêng đầu yếu điệu.

Cương đứng ngẩn người ngắm Quyên.

Nhưng chỉ loáng một phút Quyên bỏ mặc Cương đứng đó quay vào.

Nàng ngồi xuống sa-lông, hồ hững nhìn hai tách nước trà và cái gạt tàn thuốc lá.

Câu chuyện Cương nói thật là dài. Trong đĩa gạt tàn có tới hơn mười cái tàn dụi xuống, nằm chồng chất hỗn độn không khác gì những ý nghĩ trong lòng Quyên.

Bà Khuyên từ trong bước ra, ngồi cạnh con gái hỏi :

- Con có vẻ không thiết tha với người ta phải không ?
- Đâu có mẹ... Con tiếp anh ấy lịch sự, vui vẻ mà mẹ
- Mẹ biết...

Giọng bà cụ nặng trĩu nỗi buồn :

- Mẹ biết con không ưng ý anh ta lắm.

Quyên vội nói :

- Không phải vậy đâu mẹ ạ ! Tự ý con lựa anh ấy kia mà...

Quyên muốn nói thêm bằng giọng chua chát :

- Con muốn được yên thân. Lấy chồng lấy đại cho thầy mẹ vui lòng !

Nhưng nàng im lặng kíp.

Bà Khuyên cất giọng đều đều tế nhị nói với con gái một hồi.

Quyên âm ừ nhưng nàng lại nghĩ ngợi tận đầu đầu.

Nàng đoán chắc những lời bà cụ nói cũng chẳng ra ngoài chuyện hôn nhân. Rồi những lời người ta khen Cương đứng đắn, không chơi bời, cò bạc...

Quyên mỉm cười chua chát vì ý nghĩ của mình - người đời khen Cương đứng đắn, không chơi bời, cò bạc... - Điều đó đúng. Cương không cò bạc, trai gái lăng nhăng như những thanh niên khác. Nhưng Cương đam mê một thứ nặng hơn : ma túy !

Quyên biết Cương cô tình dầu dấm nàng chuyện đó. Nhưng trong tỉnh nhỏ như cái tỉnh này. Với một người con gái đẹp, nhiều người muốn tranh dành chiếm đoạt như Quyên. Chuyện tìm biết rằng Cương nghiện hút chả khó khăn gì.

Có điều làm Quyên ngạc nhiên là nàng không buồn nản chút nào lúc nghe tin ấy.

Nàng cũng không nghĩ đến việc nói lại cho song thân biết cái tật nguy hiểm của Cương.

Nàng thật đứng đưng với cuộc hôn nhân sắp tới với Cương.

Nàng không hề yêu Cương. Điều đó đúng. Nhưng nàng có thể đứng đưng với chính cuộc đời mình đến thế, đó mới là điều khiến Quyên kinh ngạc, nhưng rồi nàng buông xuôi chả mất công tìm hiểu làm gì.

Nhiều đứa bạn hỏi Quyên tại sao ưng lấy Cương chứ không phải anh A, anh X, anh Y ? Quyên trả lời thẳng băng :

- Ông bà cụ mình chịu anh chàng ấy. Có thể thôi.
- Còn Dũng ?
- Dũng hả ?

Nhắc tới tên Dũng, dù cố nén thì trái tim Quyên vẫn như bị nghẹt thở, và sau vài giây lâm vào cảm giác khó chịu, tê tái nổi buồn rất nhẹ, rất nhanh nàng thở ra một hơi dài, như trút được một gánh nặng trên vai dưới bóng mát giữa đường trường :

- Từ ngày anh chàng đi đến nay, mình chẳng được tin tức gì !

Trả lời xong bạn hữu, lòng Quyên nao nao nổi buồn phiền.

Nàng nhớ thiết tha bóng dáng người trai đã tỏ tình, đã bị nàng từ chối.

Nghĩ đến Dũng, có nhiều khi Quyên muốn khóc.

Nàng cự tuyệt tình yêu của Dũng không phải vì ghét hận hay coi rẻ chàng. Sự thực Quyên có nhiều cảm tình với Dũng. Nhưng lấy Dũng làm chồng thì Quyên không dám. Nàng sợ bấp bênh. Nàng sợ thành quả phụ tử sỹ. Nàng sợ cả những cái không may, có thể biến nàng thành vợ của một thương binh mất hết tứ chi, hay mất cơ quan sinh sản...

Thứ công việc của một nữ y tá trong quân y viện, đã khiến Quyên hàng ngày phải đụng chạm với thương binh.

Nàng hiểu đời sống nhục vinh của người lính, nàng thấm thía biết thể nào là đời người đàn bà có tình nhân, có chồng hay con bỗng dung tử trận hay tàn phế...

Đã vậy, thứ tương lai đó, ngày ngày diễn ra trước mặt Quyên. Nó ám ảnh nàng thực. Nó biến hình ảnh người lính chiến thành một chuỗi những tưởng tượng bi thảm trong trí não Quyên. Làm sao nàng có đủ đẹp đẽ, can đảm hay hy sinh để nhận lời làm vợ những người như Dũng, như bạn bè chàng !

Vì thế trong những người hỏi Quyên làm vợ, nàng đã chọn Cương. Một ông Biện lý tòa án tỉnh, chắc chắn tương lai bằng phẳng, chắc chắn hơn một sĩ quan, dù là sĩ quan cấp tướng !

Quyên quyết định bằng lòng làm vợ Cương. Dĩ nhiên nàng không thể yêu Cương được. Nhưng con gái lớn thì phải lấy chồng. Quyên tuân theo luật tuần hoàn của tạo hóa. Nàng tuân theo cả những ép uổng của gia đình. Nàng muốn yên phận. Muốn ở nhà, thành một người đàn bà sống khép nép, muốn an lành, bền vững trong thời đầy rẫy những đồ võ của chiến tranh.

Dũng đã một lần hỏi, và Quyên đã trả lời chàng. Nàng nói thực, nói hết Dũng nghe. Nàng cũng chẳng dấu diếm những người đàn ông khác muốn có nàng làm vợ.

Quyên không tính tới chuyện đại khôn. Hành động của nàng tùy ở từng người sẽ thấy khôn hay dại.

Quyên đã không kén chọn theo cái kiểu thật đúng mẫu người tình lý tưởng. Nàng buông xuôi như chiếc lá giữa giòng. Nhưng không buông xuôi theo kiểu hoàn toàn phó thác cho định mệnh đẩy dạt đời con gái vào bến nhà binh !

Quyên tưởng rằng vậy là xong. Là nàng có thể bình thản chờ ngày cưới. Cương dù nghiện hút, Quyên cũng chẳng thiết xen vào đời cái hời đời chàng.

Nàng vờ như không biết, Cương càng yên chí rằng chàng giỏi dấu diếm mọi người. Cương náo nức chờ đám cưới của chàng với Quyên. Cương yêu Quyên, chàng cứ tưởng Quyên cũng yêu mình.

Ngày cưới càng lúc càng đến gần thêm, lòng Quyên sao mỗi buổi một thêm lạnh giá, trơ trơ. Nàng kinh hoàng tự hỏi mình có còn là đàn bà không nhỉ ?

Dũng cảm thấy mình lạ lùng, lạc lõng với đám đông thành phố.

Chàng nhìn mọi người qua lại quanh mình. Chàng bắt gặp rõ ràng những khuôn mặt hững hờ, những cái nhìn lạnh nhạt. Mọi người không ai thèm để ý tới chàng, cho dù bộ quần áo nhà binh của Dũng còn bám đầy bụi đỏ.

Dũng thở dài. Chàng hơi tủi vì thái độ của đồng bào. Nhưng Dũng tự trách mình lắm cảm. Chàng tự cười mình vì chợt có ý tưởng bắt mọi người phải chú ý kính trọng người lính như chàng, người hy sinh xương máu để giữ cho đồng bào đời sống an ninh, sung sướng thế này.

Dũng dơ tay ngoắc chiếc xích-lô. Gã phu xe xua tay ra dấu chê không đón khách.

Gã đạp chiếc xe trống đã ngang chỗ Dũng đứng, hờ hững một cách chán nản, coi chàng như một người nghèo khổ, không đủ tiền chi nổi cuộc xe.

Cơn giận nồ bùng trong lòng Dũng. Chàng gọi một tiếng ê. Nhưng gã phu xe tỉnh bơ không thèm quay lại.

Dũng dụi ngay cơn giận. Chàng đã quen với cảnh này. Chàng thấy mình tức bực, giỗi hờn vô lý.

Thời này, người phu xe nào cũng chê khách Việt. Họ cần giữ sức để đạp nhưng chuyến xe chở lính ngoại nhân. Họ có quyền làm như vậy.

Dũng khom lưng xuống để tháo quai ba lô dè rịt hai vai. Chàng đặt ba-lô xuống vỉa hè. Kiên nhẫn đứng chờ chiếc xích lô sau. Một người đàn ông mặc quần kaki, áo sơ-mi màu trắng cháo lòng, đầu đội mũ lưỡi trai nhà binh, chân đi dép cao su Nhật-bản, cưỡi xe Suzuki từ xa chạy tới, ngừng trước mặt Dũng, hỏi :

- Thiếu úy về đâu ?
- Tôi về quân y viện.
- Thiếu-úy cho tôi một trăm.
- Một trăm !

Dũng không ngờ người đàn ông đòi chàng số thù lao như vậy cho một cuộc xe không xa hơn hai cây số đường thành phố.

Chàng nói :

- Đi xích lô chỉ có năm chục thôi bác.
- Đó là ngày trước kia Thiếu-úy. Bây giờ cái gì cũng lên giá, chả có anh xích lô nào đạp giá năm chục đồng

đâu.

- Mới có một năm nay...

Người đàn ông cười :

- Vật giá lên hàng tuần Thiếu úy à !

Dũng ngẩn người. Một năm nay chàng mới trở lại tỉnh này. Ở quận, quả tình chàng có nghe tin vật giá leo thang, nhưng Dũng không thể ngờ nó leo thang kinh khủng đến mức độ này.

Chàng ngừng mặt nhìn trời. Trời nắng gắt. Chàng không thể cứ đứng chờ xe với giá tiền năm chục đồng như ngày trước.

Dũng xách ba-lô lên, nói :

- Thôi được.

Người đàn ông chờ Dũng ngồi xong mới rô máy cho xe chạy. Vừa điều khiển chiếc Suzuki già nua cũ kỹ, ông ta vừa hỏi :

- Chắc Thiếu úy mới ở xa về ?

- Vâng.

- Ở đâu Thiếu-úy ?

- Dạ quận Đơn-Dương !

- Nghe nói trên đó dạo này đánh nhau dữ lắm ?

- Cũng thường thường thôi bác !

Giọng người đàn ông hơi buồn :

- Đánh nhau hoài thật khổ. Tôi là công chức mà phải xách xe chạy kiếm thêm tiền nuôi gia đình. Ngày xưa...

Ông ta bỏ lửng lơ câu nói nhưng Dũng hiểu thấm thía hai tiếng ngày xưa buồn tha thiết ấy.

Ngày xưa... Hai tiếng gợi thêm trong lòng Dũng nỗi nhớ về khuôn mặt của Quyên.

Mới một năm nay thôi. Không hiểu nàng thay đổi thế nào ?

Xe ngừng trước cổng quân y viện. Người công chức chạy xe nói :

- Thiếu úy trả cho tám chục thôi. Chỗ anh em quân nhân công chức với nhau. Chả ai dư giả tý nào !

Dũng đành nhận lòng tốt của người công chức già. Lòng tốt được thể hiện bằng tờ giấy hai mươi đồng đặt vào giữa lòng tay Dũng.

Người công chức đi rồi, Dũng còn đứng nhìn theo cái lưng khòm khộm trên yên chiếc xe cũ kỹ, phun khói tùm lum trên xuốt con đường trở lại bến xe đò.

Dũng đeo ba lô lên vai, vào quân y viện. Buổi trưa cảnh vật nhà thương đều ngái ngủ. Ánh nắng trải dài nhức mắt trên những mái nhà chứa đầy lính bị thương.

Tiến đang ngủ trưa, nghe tiếng gõ cửa anh chàng cất tiếng cầu nhàu. Nhưng thấy Dũng, Tiến cười tươi ngay :

- Sư mày ! Tưởng Y-tá trực gọi, ai ngờ ra mày !

Đứng trong khuôn cửa. Tiến ngắm Dũng từ đầu xuống chân :

- Gầy ốm. Thiếu ăn. Uống rượu nhiều. Gan yếu. Da khô...

- Thôi đi khỉ ! Cho tao uống cái gì đi đã. Đi đường khát khô cả cổ đây này...

Uống nước cam, nghỉ ngơi, tắm rửa xong Dũng ngả lưng xuống giường nệm nhìn Tiến mặc quần áo đi làm.

Tiến nói :

- Đạo này lính bị thương đưa về ùn ùn. Tụi tao mổ chết luôn không hết thương binh. Cứ cái điệu này...

Tiến thở dài, bỏ dở câu nói. Dững nhớ đến người đàn ông chạy xe Suzuki với câu nói nửa chừng. Bây giờ Tiến cũng nói nửa vời như vậy. Thời này, dường như ai cũng chả muốn nói hết ý mình, vì ai cũng có thể hiểu được câu sau một cách dễ dàng và bi thảm..

Dững nhắm mắt lại. Chàng nghe tiếng sỏ chân vào đôi giày nhà binh.

Tiến hỏi :

- Mà về phép hay công tác ?

- Cả hai. Nhưng công tác kỳ này cho bản thân tao.

- Ái tình ?

- Không.

- Tỳ ?

- Cũng không.

- Thế thì mặc kệ mày ! Tao đi làm chiều về nói chuyện sau.

- Tiến này ! Quyên ra sao ?

- Em sắp lấy chồng. Sắp nghỉ việc nhà thương để làm bà Cương.

- Cương à ?
- Mày biết từ khuya rồi cơ mà !
- Quyên lấy Cương thật nhỉ...
- Thôi đi ! Đừng có ngớ ngẩn nữa ! Ngủ đi con !
- Tao nhờ mày một việc.
- Gì nữa đây ?
- Tao muốn gặp Quyên.
- Chùng nào ?
- Chiều nay được không ?
- Ở đây ?

Dững gật đầu.

Tiến nheo nheo mắt suy nghĩ.

Dững nói ngay :

- Có chuyện quan trọng muốn nói với Quyên...

Đôi mắt Tiến nhìn Dững đầy vẻ thương hại. Dững nhăn mặt :

- Không phải chuyện tình. Tao với Quyên có còn cái đêch gì mà nói ! Chuyện...

- Thôi ! Khỏi thanh minh thanh nga. Tao sẽ gọi em xuống cho mày. Nhưng Quyên có xuống hay không thì tùy ở cái bộ lòng em...

- May nói với Quyên rằng có chuyện dính dáng tới nàng. Dính nặng lắm. Đại khái là có một người nhận rằng ông ta là cha ruột của Quyên và muốn được gặp nàng...

Tiến ngạc nhiên ra mặt nhưng im lặng cười không nói gì thêm.

Dũng cảm thấy khó chịu vì nụ cười của bạn. Chàng nói :

- Không phải tao phịa ra đâu. Tao đâu có máu cái lương.

- Xong rồi. Nằm đó mà chờ. Không hiểu chiều nay em bé có vào không ? Đạo này em làm việc hơi nặng về phần vắng mặt không giấy phép !

Một tiếng đồng hồ sau, trong lúc Dũng thiu thiu ngủ thì chàng nghe tiếng gõ cửa.

Dũng bật ngay dậy như bị điện giật.

Chàng nghe giọng mình lạc khản hẳn đi :

- Quyên phải không ?

- Không bố !

Dũng có cảm giác của một người hụt chân, rơi từ một đỉnh cao xuống vực.

Chàng chán đến nỗi không muốn đứng lên mở cửa cho Tiến nữa.

Tiến nói ngay :

- Sao lặng người đi thế ??? Đừng sâu vội con ơi ! Tao tạt xuống báo cho mày biết Quyên sắp xuống.

Dũng nghe tiếng giày Tiến bỏ đi cùng với tiếng cười nhạo chàng.

Nỗi mừng vui, hồi hộp, chờ mong ủa vào tâm hồn Dũng, khiến chàng cảm thấy mạch máu chạy vùn vụt, cơ thể như căng lên rồi choắt lại rồi trở về trạng thái căng lớn bần chòn...

Dũng không ngồi yên được nữa. Chàng ra trước gương, chải đầu lần thứ hai, ngắm vuốt lần thứ ba bộ áo quần sang trọng nhất của mình.

Khi nghe tiếng gõ cửa, tim Dũng đập rộn lên. Chàng hỏi, dù giọng cố làm ra vẻ thờ ơ nhưng âm thanh rõ ràng khác hẳn :

- Ai thế ?

- Quyên đây ạ.

Hai chân Dũng run lên. Rồi hai bàn tay chàng cũng run lẩy bẩy.

Dũng đi những bước thật dài cùng với hơi thở dồn dập đầy ứ phổi ra mở cửa cho Quyên.

Cánh cửa kéo vào, Quyên hiện ra, nổi bật trên nền nắng ngả ngoài sân.

Quyên đẹp hơn hình bóng Dũng hình dung trong trí.

Nàng đẹp dịu ngọt, trinh trắng như nền áo nữ y tá khoác trên người. Thân thể Quyên vẫn nở nang gọn ghẽ, kêu gọi một cách cùng cực nhưng vẫn duy trì được cảm tưởng kính trọng, e dè nơi người nhìn ngắm.

Thấy Dũng, Quyên nhìn chàng nhẹ cúi đầu chào :

- Anh mới về...

Tiếng nói đổi thay làm Dũng ngạc nhiên khi nó thoát khỏi môi chàng :

- Quyên vào đây... ngồi chơi...

Quyên đi thẳng vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế nilông đặt cạnh bàn uống nước.

Dũng muốn khép cửa nhưng chột ngẩn ngại. Sau cùng chàng tắc lưỡi, một ý tưởng liều lĩnh loé lên trong óc Dũng. Chàng vừa nghĩ tới chuyện hãm hiếp Quyên bằng được.

Mặt Dũng nóng bừng, giựt giựt vì tư tưởng kỳ quái vụt đến với chàng như lưỡi dao sắc bén chém phập vào thớ thịt mềm.

Chàng cố xua đuổi ước muốn thô bạo đó. Nhưng nó càng bốc lên cao trong lòng chàng.

Dũng đành bước hẳn ra ngoài khuôn cửa. Chàng đứng dựa lưng vào tường. Bất cần Quyên ngạc nhiên hay không về mình.

Một vài phút sau, ngọn lửa điên rồ lắng dịu xuống dần. Dũng trở vào, cảm thấy rời rã, mệt mỏi như người ốm dậy.

Chàng đóng cửa, tới ngồi trước mặt Quyên.

Nàng đẹp như thiên thần khi ngược mắt lên nhìn Dũng đợi chờ chàng trò chuyện.

Dũng ngập ngừng. Chàng không muốn nói. Vì nói ra lời là thu ngắn bớt những phút ở gần Quyên. Hai người im lặng mà không ai thấy khó chịu.

Thình lình Quyên lên tiếng, giọng nàng thật buồn :

- Em nhớ anh...

Dũng cảm tưởng chàng vừa nghe một tiếng sét nổ bên tai.

Dũng nghĩ rằng chàng đang mộng mị, và tiếng nói vừa rồi chắc chắn không phải từ Quyên. Nó hẫng từ đâu vọng vào phòng. Nó là của một người con gái nào đó bên ngoài nói chuyện với tình nhân.

Nhưng cảm giác mơ hồ đó biến ngay khi Dũng thấy đôi môi Quyên mấp máy :

- Em không ngờ lại nhớ anh đến thế !

- Quyên...

Dũng suýt nữa nhào tới, quỳ gục hai gối cạnh Quyên để úp mặt vào đầu gối nàng, như một người làm lễ trước vị thần khả kính.

Nhưng chỉ trong một khắc sau, cảm giác linh thiêng tan biến trong lòng Dũng. Thay vào đó là ý tưởng mừng rỡ điên cuồng. Chàng nói không suy nghĩ, không kịp lấy hơi :

- Anh yêu em !

Quyên gật đầu rồi cúi xuống, giọng nàng thật khẽ và nhẹ như hơi thở :

- Em hiểu !

Dũng cảm thấy câu chàng nói thật thừa.

Đã quá nhiều lần chàng bày tỏ với Quyên như thế, tỏ bày bằng cách này, cách nọ và nàng cũng đã chối từ.

Vừa nãy, nàng nói rằng đã nhớ chàng.

Nhớ không có nghĩa là yêu !

Người đàn bà có thể nhớ nhiều thứ mà không có một chút tình yêu nào xen vào cả.

Ý nghĩ bi đát đó làm Dũng tê tái, bàng hoàng. Chàng lặng người đi, cảm thấy mình tuyệt vọng cay đắng nhất.

Quyên đan những ngón tay búp măng vào nhau.

Chàng gọi bằng hai thở nóng như lên cơn sốt nặng :

- Quyên !!!

Quyên ngừng lên nhìn Dũng một thoáng rồi lại cúi mặt xuống.

Cổ họng Dũng khô ran khi nói rất ngập ngừng :

- Anh muốn... muốn được... được em...

Quyên nhìn Dũng lần nữa. Ánh mắt nàng như cơn mưa lớn, làm tắt ngúm câu nói nóng bỏng mê đắm của chàng trai đã khá lâu ngày không làm tình với những người đàn bà cho thuê xác thân.

Quyên vẫn nhìn Dũng khi nói :

- Chắc anh biết em sắp lấy chồng ?

Dũng gật. Nỗi đau trào ra đầy lồng ngực chàng, như tất cả máu trong người chảy ngập bên trong ngực.

Quyên tránh đôi mắt rực lửa tình cảm của Dũng. Nàng nhìn ngang lên mặt bàn mà chả nhìn gì hết :

- Anh biết Cương ?

- Bạn... bạn anh.

- Em không yêu anh ấy.
- Em có nói với anh một lần.
- Anh về vừa kịp lúc.
- «Anh về vừa kịp lúc».

Câu nói như một cái tát vào mặt Dũng. Chàng ngẩn tò te. Chàng hoang mang rồi cuống lên vì câu nói có thể rõ ràng đấy, mà cũng có thể tối nghĩa đấy !

Quyên tiếp, giọng vẫn dịu dàng như người đọc một một trang tiểu thuyết :

- Chưa bao giờ em thương các anh lính chiến đấu như sau ngày coi một cuốn phim Việt-Nam, cuốn Người tình không chân dung. Anh có tin em nói thật không ?

- Anh thật tin em.
- Em nghĩ thương anh nhiều nhất.
- ...
- Em vừa trải qua một cảnh tượng giống như cảnh trong cuốn phim đó.
- ...

- Có một thương binh ở trại C. Anh ta bị mảnh đạn phá mù hai mắt và mất một tai. Anh ta nằm trong bệnh viện này đã hơn hai tháng. Gia đình anh ta không ai biết gì cả, mặc dù họ ở rất gần tỉnh lỵ này. Anh ấy dấu hết mọi người. Bởi vì... Anh ta nói với em rằng vợ anh là một người đàn bà rất lẳng lơ. Chị ấy sợ dĩ không dám bỏ bê con cái hay ngoại tình vì hiểu tánh chồng. Chị vợ sợ anh chồng biết được sẽ bắn chị ấy chết ngay. Nếu chị ta mà biết tin anh chồng đui mắt. Chắc chắn chị sẽ bỏ chồng, cho lũ con và đi kiếm tình nhân. Cam đoan là lấy Mỹ. Anh lính không muốn mất vợ sớm. Anh ta kéo dài hy vọng bằng cách dấu kỹ cho tới khi nào gia đình tìm biết được hầy hay. Anh ta nói với em một câu, vừa nói vừa khóc : Tui làm sao bắn trúng được con dĩ ngựa đó hả cô ? Tui là xạ thủ số một của đơn vị khi mắt còn sáng. Nhưng giờ tôi mù lòa thế này...

Quyên ngừng kể, xúc động rõ rệt.

Dững gập đầu. Chàng hiểu Quyên nói thật và thương hại người lính đó tự đáy lòng.

Chàng đã phải chứng kiến quá nhiều cảnh tượng bi thảm hơn thế nữa. Chàng nhớ tới một hạ sỹ bị thương trong trận A-Sao, nguyên bộ sinh dục của anh ta bị đạn thiến gọn. Ngày trở về với gia đình anh ta dấu vợ. Dấu chỉ được ba giờ là chị vợ biết ngay !

Người chồng trở thành một gã ghen tương đến bệnh hoạn.

Chỉ sau ba tháng bám sát lấy chị vợ như một cái đuôi, anh ta phát điên vì nghi ngờ vợ sẽ phản bội mình không tránh được.

Nửa đêm anh Hạ sỹ đó giết vợ và hai đứa con rồi tự tử. Người vợ sống sót cùng với chồng, nhưng ba đứa con bị cắt đứt cuống họng chết.

Anh chồng bị đưa vào nhà thương điên. Chị vợ lấy người bạn của chồng ngay buổi chiều ra khỏi nhà thương.

Chị ta không thèm ghé xuống khu thần kinh trong bệnh viện nhìn mặt anh chồng lấy một phút.

Sau đó chị ta trả thù anh chồng bằng cách đưa chồng mới vào thăm chồng cũ vào những lúc anh chồng cũ tỉnh cơn điên.

Không mấy người biết cách ám sát từ từ đó của chị vợ anh hạ sỹ khốn khổ.

Nhưng Dũng hiểu. Chàng ngăn cản chị ta. Chàng bị chị ta chửi cho một trận thậm tệ. Dũng không chịu thua. Chàng vận động xin di chuyển anh chồng. Nhưng chính

anh chồng điên không chịu. Anh ta muốn được nhìn người đàn bà đã bị giết hụt trong những phút tỉnh. Anh ta nói với Dũng rằng những lúc đó người vợ khiến anh nổi cơn điên, nhưng trước khi điên, anh ta được hưởng những phút xuất tinh kỳ thú như thời chưa mất tiêu của quý !

Dũng không thể hiểu anh chàng đó điên hay tỉnh ở mức độ nào ! Cái vốn y khoa không nhiều lắm của chàng đành tắc tị trong hoàn cảnh bi hài đó của người hạ sỹ từng phục vụ dưới quyền mình.

Quyên hỏi :

- Anh nghĩ gì anh ?

- Chuyện em vừa kể làm anh nhớ đến một chuyện khác, nó bi thảm không kém gì chuyện của em.

Quyên nói :

- Phục vụ ở đây, càng ngày em càng thương lính, anh hiểu thứ tình thương hại của người đàn bà yếu lòng.

- Anh hiểu !

- Và em nghĩ đến anh. Tự nhiên em mong được gặp anh trước ngày em có chồng...

Dững chột hiểu. Tâm hồn chàng choáng váng vì sự hiểu thấu đó.

Quyên nghĩ thương hại chàng. Nàng muốn cho chàng cái quý báu nhất của đời con gái : Trinh tiết !

Nàng đã nói thẳng. Dững chỉ còn một việc. Hãy chồm tới như một con thú đực trong mùa ái tình. Hãy tham lam hưởng cái mình được cho như một vụ trúng số độc đắc bất ngờ nhất.

Quyên mỉm cười nhìn Dững. Rõ ràng nàng đang chờ chàng và không còn lưỡng lự gì cả.

Dững nhào người nắm tay Quyên. Tiếng nói của chàng vang vui như hát :

- Tới ngồi đây với anh.

Quyên ngoan như cô dâu yêu chồng.

Nàng ngồi gọn trong đùi Dững :

- Có lẽ em yêu anh thật.

- Anh ước em nói đúng lòng em.

- Em hỏi thật anh, anh có thấy hành động của em kỳ quái không ?

- Trong chiến tranh chẳng có gì khác thường. Nhất là tình cảm giữa đàn bà và đàn ông.

- Anh không tự ái vì được.

- Em muốn dùng hai chữ bổ thí. Em dùng đúng cứ dùng. Anh nói thật, anh không nghĩ tới vì tình yêu anh dành cho em che kín hết.

- Phải như anh đừng ở trong nhà binh.

- Anh cũng chỉ ước mong có thể.

Dũng hôn nhẹ, rất nhẹ trên má Quyên. Má nàng phớt một lượt lông măng mỏng dính.

Chàng nằm ngửa xuống giường. Quyên nằm cạnh.

Chàng vừa nâng bổng người lên thì có tiếng gõ cửa và tiếng gọi tên Tiến. Tiếng gọi đúng của Cương, chắc chắn là Cương chứ không thể là ai.

Tiếng gọi bên ngoài ngừng một lát rồi lại vang lên. Tiếng gọi của Cương - đúng của Cương - làm Dũng sợ. Chàng sợ thật tình. Sợ như một anh nhà quê cà quỳnh, ngoại tình bừa phứa với vợ người, bị chồng chị đàn bà nằm chung giường với mình về đập cửa.

Nhưng cảm giác sợ hãi đó thoáng qua rất mau. Dù vậy Dũng vẫn luống cuống, những ngón tay chàng sờ ra rồi hơi run.

Dũng bực mình hừ nhẹ một tiếng. Chàng quay nhìn Quyên.

Nàng cũng thoáng vẻ sợ hãi, hoảng hốt như Dũng. Nhưng nàng bình tĩnh mau hơn chàng.

Nàng nằm đó, nhìn Dũng, chờ đợi, phó thác tất cả cho chàng đối phó với sự việc xảy đến thành lành.

Dũng dần mặt không biết làm sao.

Chàng là bạn của Cương. Chàng đang cướp vợ Cương. Chàng nên tỉnh bơ ra mặt tiếp Cương trơ trẽn, hay im lặng ngồi lì, mặc Cương gọi cửa chán thì thôi ?

Nếu ngồi im thin thít, Dũng sợ Quyên sẽ coi rẻ mình. Nàng cho rằng Dũng sợ Cương và thái độ đó đương nhiên coi như Quyên phạm tội ngoại tình với mình.

Bên ngoài Cương gọi thêm mấy tiếng nữa, rồi đứng đợi. Hình như Cương đã nghe vài tiếng động trong phòng, Cương yên trí rằng Tiến có nhà và sẽ ra mở cửa cho chàng vào.

Dũng hát đầu về phía cửa, cúi xuống hỏi Quyên bằng giọng cố tình táo, càn bặt, coi thường, bất chấp thiên hạ sự :

- Em muốn anh mở cửa không ?

Quyên thoáng bối rối. Nàng nằm im dưới lớp vải mỏng lúc này theo phản ứng tự nhiên của phái nữ nàng đã kéo vôi, đắp lên mình.

Đôi mắt Quyên rồi đi, dày đặc suy nghĩ và hoang mang.

Dũng thăm thì :

- Mở cửa em nhé ?

Bàn tay Quyên nắm nhẹ tay Dũng. Dường như nàng đã quyết định xong. Và Dũng - chính lúc này - hồi hộp đợi chờ thái độ của Quyên, xem nàng chọn mình hay lựa Cương.

Thoáng một giây Dũng thềm được lao ra, mở cửa, mặc cho Cương, cầu cho Cương nhìn thấy Quyên nằm đó, nằm chung giường với mình, để chàng có được Quyên làm vợ. Cái hành động đó, đúng là hành động ép buộc Quyên phải từ bỏ Cương mà sống với mình.

Nhưng Dũng không dám và cả không nỡ làm như vậy. Chàng muốn để Quyên chọn lựa. Nếu muốn Dũng, nàng phải bỏ Cương. Nếu còn muốn có Cương làm chồng, dĩ nhiên nàng phải che dấu sự việc này. Bàn tay Quyên đang nắm tay Dũng chợt thả ra, giọng nàng dịu nhẹ :

- Anh mở cửa đi !

Dũng ngẩn người. Chàng bối rối, hoang mang. Chàng rơi vào cảm giác kỳ lạ rất đến ngỡ ngàng.

Quyên đã chọn mình ư ? Nàng không sợ mất Cương sao ? Nàng bằng lòng tung cả đời nàng theo gót giày của gã chiến binh, hơn là khép nó an toàn trong ngưỡng cửa anh chồng công chức ?

Quyên nhắc lại, giọng nàng vẫn đều đặn và thần mặc:

- Anh mở cửa ra

Dũng cúi phắt xuống. Chàng hôn lên môi Quyên. Nụ hôn cảm tạ chân tình.

Quyên đón nhận cái hôn thật nồng nàn. Nàng có thái độ của người buông mặc đời mình trong tay Dũng. Phía ngoài, Cương in tiếng cầu nhàu :

- Làm gì lâu thế Tiến ? Tao có chuyện cần ! Cần lắm !

Dũng rời môi Quyên. Chàng cố tình chỉ quần mảnh khăn lông thay vì mặc áo quần ra mở cửa.

Cánh cửa vừa hé, Dũng thò đầu ra :

- Cường ! Tiến cho tao mượn phòng. Nó làm trên...

Câu nói của Dũng còn dở dang thì Cường đã dướn tới. Anh chàng thình lình đẩy tung cửa, ngó thẳng vào trong phòng.

Dũng lùi lại, chặn không cho Cường vào trong.

Nhưng Cường lao vút tới như con thú dữ, đẩy Dũng lão đảo sượt té ngồi xuống đất.

Cường nhảy vút tới cạnh giường, cúi hẳn người nhìn xuống mặt Quyên đang nằm ngửa, đắp tấm drap trên thân thể không còn miếng vải che.

Cường gào lên :

- Quyên ? Phải Quyên ???

Rồi Cường lão đảo lùi lại, cử chỉ giống hệt gã bị trúng một dao đâm sâu vào ngực.

Cường ngòl phịch vào chiếc ghế đằng sau khi nó vừa chạm vào đùi mình.

Hai tay Cương ôm lấy đầu, mặt tái mét, cả người run lên vì xúc động.

Dũng khép cửa lại, đèn ngồi xuống mép giường. Chàng có ý ngồi che khuôn mặt của Quyên, để nàng chỉ thấy lưng mình chứ khỏi chạm mặt với Cương. Ba người im lặng. Thứ im lặng nặng nề, tàn nhẫn, như phút chờ đợi ngòi pháo bắt lửa bén vào chất nổ.

Đúng lúc đó cửa mở, Tiến đứng trong khung, nhìn xững vào cảnh tượng trong nhà.

Thấy quang cảnh trong phòng mình, rõ ràng là Tiến ngần ngừ không biết nên vào hay bỏ ra. Anh chàng đứng khựng trong cửa, hết nhìn Cương lại ngó Dũng với Quyên.

Thình lình Tiến chồm tới phía Cương :

- Cương ! Đừng mày ! Bạn cả !

Cánh tay Tiến ôm cứng ngang người Cương, giữ không cho bàn tay Cương rút ra khỏi túi áo khoác ngoài.

Theo phản ứng của người lính chiến. Dũng chồm tới. Nhưng người chàng vừa rời khỏi nệm lại buông rơi xuống. Chàng không còn thiết tha gì nữa. Chàng bắt chấp cả việc Cương rút súng ra hạ sát mình với Quyên.

Cương không vùng vẫy chống lại Tiến, Cương cười nhạt. Giọng cười thật bí ẩn rồi tiếng nói cất lên, lạc hẳn giọng bình thường :

- Bỏ tao ra Tiến ! Tao lấy thuốc lá !

Tiến chưa tin lời Cương với. Anh chàng nấn túi Cương, biết chắc không có súng nằm trong túi buông rồi Cương ra.

Rồi như để an ủi cho kẻ tuyệt vọng, Tiến quay nhìn Dũng, trách nhẹ :

- Dũng ! Mày thật tệ !

Dũng im lặng thương hại Cương.

D. Nhưng Cương nói như gắt lên :

- Tiến để mặc tui tao !

Giọng Cương dịu xuống khi nói với Quyên :

- Tôi muốn nói chuyện với... em một lát.

Quyên nghiêng người gật gật đầu.

Dũng quơ áo quần của chàng và Quyên. Chàng phụ với Quyên quần tằm drap che kín thân hình nàng, đưa nàng vào phòng trong mặc áo quần.

Trong lúc hai người bận y phục, Dũng muốn nói với Quyên vài lời, nhưng chàng thực không biết nói gì để đừng tro trên, khả ố. Thứ khả ố của người thắng cuộc.

Dũng đành im lặng.

Quyên ra phòng ngoài trước Dũng. Nàng tới ngồi xuống chiếc ghế Tiến nhường cho.

Tiến tới gần Dũng, ra hiệu cho bạn theo mình bỏ ra ngoài.

Khi Tiến quay lại khép cửa, Dũng nhìn vào thấy Quyên đang ngồi ngó mười ngón chân nàng, vẻ chờ đợi Cương nói.

Đi ra xa mái hiên một quãng, Tiến nói nhỏ :

- Mày làm thằng Cương thật khổ ! Nó yêu Quyên !

Dũng định nói chàng cũng yêu Quyên. Mất Quyên chàng cũng khổ.

Nhưng chàng im lặng.

Chàng đang là kẻ thắng cuộc tình. Chàng không muốn hớ hênh, gây bất cứ một ý tưởng nào mích lòng bằng hữu.

Nhất là trong cuộc tình này. Cương có thể hiểu lầm rằng Tiến đồng lõa với Dũng, dụ dỗ Quyên, giật nàng rời khỏi vòng tay gã. Mặc dù trong thực tế, Cương chưa hề giữ được Quyên trong vòng tay.

Tiến nói :

- Quả thực tạo không ngờ chúng mày... chóng thế.

Dũng vẫn im lặng đi cạnh bạn.

Tiến hỏi :

- Mày làm sao thế Dũng ?

- Đâu có sao.

- Ân hận hả ?

- Tao yêu Quyên. Có gì mà ân hận.

- Mày thương hại thằng Cương chứ ?

- Tao là thằng rất ích kỷ, rất tàn nhẫn trong tình yêu.

- Cương nó yêu Quyên thật tình. Nó tìm tao mày biết để làm gì không ?

- Không.

- Nhờ tao cai thuốc phiện cho nó. Nó muốn vào nằm bệnh viện để cai hẳn ma túy. Với điều kiện tao dấu đừng để Quyên biết rằng nó nghiện.

Tiến nhún vai tiếp :

- Thực ra thì Quyên biết thừa chuyện Cương nghiện thuốc phiện rồi. Nhưng Quyên vẫn bằng lòng làm vợ nó. Đó là điều tao không hiểu được. Nhất là tao biết rõ ràng Quyên không hề yêu thằng Cương. Tao nghĩ... Phải chăng đó là điều bi thảm cho các thiếu nữ thời này. Một số đông bọn họ phải lấy những người họ không yêu, hoặc nếu có yêu thì yêu rất ít.

Tiến dùng mũi giày đá những viên sỏi vào bên đường.

Quanh hai chàng, đám bệnh nhân trong quân y viện bắt đầu đi dạo.

Dũng bị xúc động mạnh khi ngừng lên, nhìn thấy nhiều hình hài mất mát tay chân, méo mó, thương tích đầy mặt mày, hoặc chỉ còn một khúc thân hình với hai tay quanh bánh xe lăn...

Giọng Tiến cất lên, càng thêm buồn khi thấm vào tại Dũng :

- Mày chắc đồng ý với tao rằng : Cương nó thật tình yêu Quyên, muốn xây dựng một đời người hạnh phúc với Quyên. Tao đi hút luôn. Tao hiểu tâm lý người nghiện ma túy. Phải yêu đến mức nào, người nghiện mới đủ nghị lực và can đảm dứt bỏ thuốc phiện vì người tình. Bởi thuốc phiện bao giờ cũng mạnh hơn đàn bà, hơn cả tình ruột thịt đối với người đã nghiện, mà lại nghiện nặng, nghiện lâu như thằng Cương.

- Tao hiểu. Tao tin nữa.

- Thằng Cương đáng thương hơn lúc nào hết.

Dũng gật đầu.

Chàng thấy mình xúc động vì câu chuyện của Tiến.

Chàng nhận biết thực ra chàng không thể tàn nhẫn hay ích kỷ trong cuộc tình như đã nói với Tiến.

Nhưng chàng không thể hy sinh nhường mối tình này cho Cương. Mặc dù có trường hợp Cương vì quá yêu Quyên, Cương bằng lòng bỏ qua những gì đã thấy để có Quyên làm vợ.

Tiến chợt đứng lại, kéo Dũng ngồi xuống cái ghế dài bằng xi-măng :

- Tao thí dụ thằng Cương tha thứ hết. Và nó xin mày hãy để nó lấy Quyên...

Dũng ngắt đứt rời câu nói của Tiến bằng giọng bị kích động :

- Tao sẽ không bằng lòng xa Quyên. Dù với bất cứ giá nào của nguy hiểm hay tiền bạc.

- Nó không đe dọa. Nó không oán hờn. Nó năn nỉ. Nó hạ mình xuống cầu xin mày thì sao Dũng ?

- Tao vẫn không thay đổi, Tao là người. Tao không muốn làm quân tử, làm anh hùng. Tao muốn làm người có hạnh phúc. Thứ hạnh phúc giản dị và nhỏ bé thôi. Nhưng miễn rằng tao có được.

- Mày tin Quyên đem hạnh phúc tới cho mày ?

- Tao đánh một canh bạc lớn bằng chính đời tao.

- Có vẻ bi thảm hơn là nhiệt tình.

- Mày lầm. Chính thế mới là nhiệt tình và yêu thương.

Tiến nhìn vào hai mắt Dũng :

- Mắt mày có lửa !

- Đúng. Lửa của tin yêu và...

- Kiêu hãnh ?

- Không. Tao không kiêu hãnh.

- Mà đáng kiêu hãnh với mối tình này. Bởi mà không chỉ hạ một mình thằng Cương đâu. Mà thắng được nhiều Bác sỹ, đại thương gia, Sỹ quan cao cấp. Có nhiều người yêu Quyên, si mê muốn cưới nàng hơn mà tương...

- Tao không kiêu hãnh bởi vì... Tao nói thật với mà Tiến ạ. Tình Quyên yêu tao không hoàn toàn đâu. Nó lẫn vào nhiều thương hại nữa. Một khi tình yêu có lẫn thương hại thì không phải là tình. Nó là thứ mà tao không tìm được tiếng để gọi. Nó ở giữa Yêu đương và Thương xót.

Dừng thở dài nhẹ và ngắn.

Chàng đứng lên :

- Về phòng mà được rồi chứ ?

- Thử coi.

Hai người theo chặng đường cũ về phòng Tiến.

Cửa phòng vẫn đóng. Bên trong lặng thinh.

Dũng hồi hộp.

Chàng tự hỏi : Không lẽ Cương tuyệt vọng, đau khổ đến nỗi giết chết Quyên rồi ư ?

Hay bên trong đã có một thay đổi tình cảm nào đó của Quyên rồi ?

Dũng bước lên bậc thềm, tính gõ cửa.

Nhưng Tiến giữ Dũng lại, chỉ tay ra bồn cỏ xanh.

Dũng thấy Cương đang nói rất hăng hái mà rất cay đắng. Cạnh Cương có Quyên. Hai người ngồi trên băng đá dưới gốc cây phượng vĩ đầy hoa đỏ rực trong những cánh là xanh rờn.

Dũng không hiểu tại sao hai người lại bỏ căn phòng, đem nhau ra ngồi đó nói chuyện.

Chàng hỏi Tiến :

- Tao phải làm sao bây giờ Tiến ?

Tiến nhìn bạn, thương cho tình trạng bối rối thảm hại của gã thanh niên đang yêu và chắc chắn đang ghen nữa.

Tiến khoác vai Dũng :

- Vô phòng tao uống rượu. Trong lúc này hãy tỏ ra mình hơn người.

- Cũng... được !

Hai người uống hết nửa chai rượu thì Cương từ bên ngoài phờ phạc, xanh xám bước vào.

Trông Cương già khòm hẳn đi. Vẻ mặt Cương hẳn rõ từng nét đau đớn, rất giận nhưng cố đè nén để gắng gượng tỏ vẻ thản nhiên, bình tĩnh.

Tiến kéo ghế cho Cương ngồi, rồi rất yên lặng và dịu dàng Tiến đưa cho Cương đầy ly rượu, ra hiệu cho Cương uống hết.

Cương cúi nhìn mặt bàn một lát rồi bung rượu uống không nhìn ai.

Dũng thấp thỏm băn khoăn. Chàng nhìn ra ngoài, hy vọng thấy Quyên đứng đợi hay vẫy gọi mình.

Nhưng bên ngoài chỉ có đám bệnh nhân đi dạo. Bóng dáng Quyên đã mất mờ.

Cương đặt ly xuống bàn sau một hơi dài uống cạn. Anh chàng nói, mắt vẫn ngó xuống bàn :

- Quyên về nhà. Quyên nhờ nói với... mày... rằng... có thể tới gặp ở nhà Quyên...

Dũng cảm thấy lòng nhẹ hẫng, yên tâm. Nhưng chàng hoang mang vì tiếng mày Cương vừa dùng để gọi chàng.

Mày có thể gọi một thằng bạn thân.

Mày cũng dùng để gọi kẻ thù, hoặc một người bị coi rẻ, một người vai vế dưới người phát ngôn.

Tiến chắc cũng bắn khoăn như Dũng. Đôi mắt Tiến thoáng cả vẻ e ngại, hết nhìn Dũng lại nhìn Cương. Cương chợt ngừng mặt lên nhìn thẳng vào mặt Dũng.

Giọng Cương hơi run :

- Dù thế nào tội mình vẫn là bạn chứ ?

Dũng cảm động gật đầu :

- Cám ơn mày... mày !

Cương xoay cái ly trên bàn :

- Hai đứa mày đi với tao được chứ ?

Tiến hỏi :

- Ngay bây giờ ?

- Ừ.

- Đi đâu ?

- Tao nghiện. Uống rượu vào là phải về hút ngay. Về nhà tao hút.

Tiến đứng lên :

- Đồng ý.

Hai tay Tiến dang ra, đặt lên vai Cương và Dũng, giọng Tiến chân thành :

- Tao phục hai đứa mày. Thú thật với chúng mày cả tao cũng yêu Quyên. Tình của tao là mối tình câm. Những ngày biết Quyên sắp rơi vào tay người khác tao khổ, tao buồn. Nhưng tao cố quên. Tao nghĩ thà Quyên ngã vào tay bạn bè mình còn hơn rơi vào tay người khác. Và bây giờ tao thật khoái cảm vì ba đứa mình vẫn là ba thằng bạn. Không người đàn bà nào làm hỏng được ba đứa chúng mình... Hà hà... Đối với tao, đó mới là một điều đại khoái tâm sự... Hà hà...

Nghe tiếng nói, Dũng hiểu rằng bạn muốn hòa giải cho mình và Cương không căm hận, oán thù nhau. Dũng nhìn Tiến cảm kích. Mắt chàng vô tình chạm vào đôi mắt lơ đãng, đau khổ, đầy mỏi mệt của Cương. Giọng

Dũng bật ra, nghẹn ngào như muôn khóc :

- Cương ! Tao xin lỗi mày. Tao yêu Quyên như mày vậy.

Cương gật đầu im lặng. Tiến nói ngay :

- Đi ! Đứng lên đi ! Hôm nay tao phải hút thật say. Say túy lúy !

Tao say khướt ! Chưa bao giờ tao say đến thế !

- Đúng. Đêm qua tao sợ mày phát điên. Vì thế mà mày nằm ở chỗ này.

Dũng đưa mắt nhìn căn phòng nhỏ, lọt giữa những hàng chấn song sắt có bọc cao su mềm, để lỡ bệnh nhân có quần trí, lao đầu vào tự tử cũng không nguy hiểm tới sinh mạng. Tiến nhìn xuống mặt bàn, hất đầu :

- Mày tỉnh hẳn rồi chứ ?

- Rồi.

- Tỷ lệ rượu trong máu mày quá cao ! Thoạt đầu tao có ý nghĩ mày tự tử. Nhưng không phải. Dù sao bây giờ mày tỉnh là tao mừng.

Dũng nghĩ ngược về những chuyện đã xảy ra hôm qua. Chàng chỉ nhớ được rằng sau khi đọc lá thư đó, chàng vào một quán rượu, và rồi những đoạn sau hoàn toàn chìm trong lãng quên...

Tiến nói :

- Đêm qua mày về phòng tao la hét om sòm. Khóc như con nít !

Dững thở dài mỗi một, ngao ngán.

Chàng tin lời Tiến.

Chàng biết rằng thực sự đêm qua mình đã xuống tinh thần đến mức có thể dễ dàng tự tử. Chàng hiểu bản chất đích thật của mình vốn yếu hèn, si tình và rất dễ dàng lỗi lầm ngu xuẩn vì tình.

Tiến nói :

- Thôi ! Thấy mày tỉnh lại và còn nguyên vẹn thể này tao mừng cho mày ! Đứng lên. Về phòng tắm nước lạnh rồi kể chuyện tao nghe mày gặp rắc trở gì.

Dững nghe lời Tiến ngoan như một đứa trẻ. Lúc này chàng thấy mình trở trời, yếu đuối. Thấy mình cần đến bạn bè. Phải có bạn chàng mới khuây khỏa được phần nào khủng hoảng.

Chàng bám vào vai Tiến mà đi. Mặc dù chàng đủ tỉnh táo và mạnh khỏe để bước một mình.

Tiến nói nhỏ :

- Tao đoán chắc mày khổ vì tình. Chỉ ái tình mới vật con người ta đau đến thế !

Tắm xong, Dững nghe lời Tiến nằm ngửa trên giường.

Chàng thả lỏng cơ thể cho thật thoải mái, tiện nghi.

Tiền ngồi trên chiếc ghế bành, đặt sát giường Dững. Điều thuốc trên môi Tiến tỏa khói xanh lam, thơm ngát góc phòng.

Tiến nói :

- Tao muốn mày trút bớt tâm sự u uẩn, tuyệt vọng đi. Tao muốn được nghe mày kể lại những gì đã khiến mày bị khủng hoảng tinh thần đến thế. Nói tao nghe đi Dững. Nói đi !

Dững nằm dài trên giường.

Chàng nhắm mắt lại. Trong khoảng tối đen thăm thẳm của vầng mờ đóng kín, một hình ảnh nhỏ bé mà rực rỡ như một bông hoa. Nó lớn và sáng dần. Nó thành cặp mắt Quyên, rồi từng nét một chấp lại dần, thành khuôn mặt Quyên. Khuôn mặt không trang điểm mà thật mỹ miều. Khuôn mặt trong nhớ nhung đã bóp nghẹt trái tim Dững lại.

Chàng mở vội mắt ra. Nỗi nhớ thương, đau buồn còn đầy ắp trong hồn, nhưng hình ảnh Quyên vụt biến. Trước mặt chàng hiện rõ chân tường. Chàng cũng đang đứng ở chân tường tuyệt vọng.

Chàng như một gã thành lĩnh thụt hẳn hai chân, rơi từ niềm kiêu hãnh đam mê xuống vực sâu khổ ải...

Cạnh chàng. Tiến vẫn ngồi đó. Khói thuốc của Tiến làm cảnh vật trong phòng như chìm trong ánh trắng khuya đã khuyết.

Dũng nói. Chàng cần được nói :

- Khi tao đến căn nhà Quyên thuê cho ba nàng ở thì cửa đóng chặt và khóa bên ngoài. Bà cụ chủ nhà nói với tao rằng Quyên và ông bố ra đi hồi sáng sớm. Theo lời bà chủ nhà thì Quyên đưa bố vào Sài gòn. Hai bố con đi bằng xe đò. Và lúc đó chắc xe đã vào tới bến thủ đô. Tao lặng người không nói được câu nào. Tao không tin đó là sự thực. Tao không thể nào ngờ chuyện đó xảy ra. Bởi Quyên đã cho tao tất cả, đến cả trình tiết của nàng tao cũng được, thì tại sao nàng không cho tao biết tới chuyến đi. Rồi bà chủ nhà chuyển lại cho tao bức thư Quyên gửi. Tao bỏ lá thư vào túi, ra ngay quán nước đầu đường. Tao gọi một chai bia để có chỗ ngồi đọc lá thư Quyên để lại. Thư nàng viết rằng nàng rất yêu tao, muốn làm vợ tao. Nhưng nếu lấy tao, nàng không thể nào lo được cho ba nàng đầy đủ. Quyên không muốn ông bố phải chịu vất vả sau những năm quá dài mệt mỏi, kiệt lực vì kháng chiến. Quyên đưa ba nàng vào Saigon để có đất kiếm thật nhiều tiền, để ông cụ hưởng

được khoảng đời còn lại hoàn toàn sung túc. Quyên có lý. Tao nhận rằng Quyên có lý. Cái lý của một người con gái hiếu thảo. Nhưng với tao nàng là một tình nhân tồi... Đọc thư Quyên xong, tao còn biết làm gì hơn là uống thật say. Và tao đã say. Say vô ích mà phiền nhiều cho mày.

- Mày có định tìm Quyên ?

- Làm sao tìm được Quyên trong cái thành phố đông dân như ở Sài gòn ?

- Quyên không để cho mày địa chỉ viết thư ?

- Không để lại gì hết.

- Đó là một hy sinh lớn.

Dũng hậm hực :

- Phường tuồng ! May đồng ý chứ ? Quyên thật là một người của cải lương !

Giọng Dũng mỉa mai, cay đắng :

- Bên hiếu bên tình... Em vì chữ hiếu, em cho anh đọc ! Mẹ kiếp ! Tao nghĩ rằng Quyên nó chẳng yêu tao. Như tao đã nói với mày hôm nọ. Rằng tình Quyên dành cho tao có lẫn xót thương. Nhưng bây giờ. Tao

thấy chả còn chó gì nữa. Cả thương xót cũng không.

Giọng Dũng uất nghẹn, như sắp khóc và hét :

- Quyên coi tình yêu như một trò đùa. Một thứ vô nghĩa. Một thứ đất sét trong tay. Và Quyên nhào nặn nó, nhét nó vào trong cái khung hiểu để. Tao nghĩ có phải đó là một cách phụ bạc đã cũ mèm không ? Tao tự hỏi có phải Quyên tìm tao, Quyên trốn chạy mà không dám hay là không nỡ nói thẳng vào mặt tao những lời cự tuyệt ???

Dũng xoay nghiêng người, nhìn vào mặt Tiến :

- Mà nghĩ thế nào ? Phải thế không ?

- Tao không có ý kiến !

- Tại sao mà mày không có ý kiến mới được chứ ? Tại sao chứ ?

Tiến im lặng rồi bật tung cặp môi đang bặm chặt nói từng tiếng chắc nịch, rõ ràng :

- Thăng Cương tự tử !

- Hà ? Không lẽ Quyên bỏ đi vì chuyện thăng Cương tự tử ?

- Tao không biết.

- Quyên biết thằng Cương tự tử. Tại sao nàng không nói tao nghe ? Cả mày nữa ! Tại sao mày không nói tao về chuyện đó ? Mà nó tự tử bao giờ ?

- Cách đây bốn hôm. Tao không nói mày nghe vì Quyên yêu cầu tao đừng nói gì hết với mày.

Dững uất ức chồm ngồi dậy :

- Vậy là Quyên có vào thăm nom, an ủi thằng Cương???

- Tao mời Quyên vào. Không phải để an ủi thằng Cương mà để sỉ vả nó rằng nó là một thằng hèn. Chính tao năn nỉ Quyên vào đây, và tao xin Quyên hãy sỉ vả thằng Cương để cho nó sống. Sống vì tự ái hão với một người đàn bà không hề yêu nó tý nào. Và nó đã sống được thật.

Tiến cười gằn :

- Con người thật lạ lòng và đáng khinh bỉ lẫn đáng căm phục.

- Không lẽ Quyên bỏ đi vì vụ đó ? Không lẽ Quyên tội nghiệp thằng Cương đến nỗi không nỡ ở lại tỉnh này làm vợ tao sao ?

- Tao không biết.

- Mà không biết hay mà không muốn nói tao nghe?

- Chẳng có thằng đàn ông nào hiểu nỗi đàn bà cả ! Thằng nào đã hiểu được đàn bà thì nó là thằng đàn ông khốn khổ, đáng thương nhất. Bởi vì nếu vậy, đời sống của nó trở thành thừa mứa, vô nghĩa. Thằng đó sống để làm gì, khi mà đối với nó, không được người đàn bà nào dấu mảy may bí mật. Tao nghĩ như vậy, và tao tin như vậy nữa. Mặc dù tao có thể bị người ta chửi rửa nhân danh đạo đức, tổ quốc, lý tưởng... Con b... Những thứ đó làm sao bằng đàn bà được ! Với tao đàn bà là nhất. Với tao, tao phục thằng Cương vì nó là thằng dám liều với ái tình, với đàn bà. Nhưng tao vẫn phải nhờ đàn bà sỉ vả nó để nó nổi tự ái tào, nổi thứ tự ái ngu xuẩn, trẻ con mà sống. Sống làm cái chó gì tao cũng không biết nữa !

Dũng lắng lặng nghe Tiến nói một hơi dài.

Tiến nói lung tung. Nhưng Dũng hiểu. Những người bạn thân như chàng và Tiến hiểu nhau mà không cần ăn nói chừng chặc, nhiều lời.

Dũng nói :

- Tao không ngờ mà yêu em đến thế.

- Tao ghen với mày, mày hiểu không ? Mày đã có quá nhiều rồi ! Đừng nên quá tham lam con ạ !

- Hiện tại mày mừng ?

- Tao mừng. Đúng. Tao cũng yêu Quyên. Tao muốn thấy mày cũng phải đau khổ như tao với thằng Cường. Thế là huề. Quyên bỏ đi là phải ! Tao nghĩ Quyên bỏ tỉnh này đi cóc phải vì chữ hiếu. Mà vì có mặt hai đứa chúng tao Quyên không thể lấy mày... Vì Quyên cũng thương xót tao với thằng Cường...

- Láo ! Quyên bỏ đi vì ông bố nàg !

- Đếch phải con ơi !

Tiến cười lớn. Giọng cười đầy cay đắng và gửi cái đắng cay đó vào bốn cột.

Dững cười theo.

Chưa lúc nào chàng cảm thấy đời người nhạt phèo, vô nghĩa như lúc này..

Dũng bắt buộc phải trở về đơn vị.

Một ông Thiếu-tá đã thay ông Quận cũ bị VC giết chết. Huy trở lại chỗ ngồi của một Phó quận trưởng hành chánh.

Tất cả những công tác lợi ích cho dân Quận mà Huy với Dũng còn làm dở đều bỏ nửa chừng.

Ông Thiếu tá tân Quận trưởng cũng thuộc loại người không ưa những trò không ăn một cái giải gì !

Trung đội của Dũng vẫn đóng lại quận, để tăng cường phòng thủ với đại đội Địa phương quân.

Dũng trình với ông Quận.Trưởng về kế hoạch cũ của chàng. Kế hoạch thành lập những toán biệt kích cảm tử quân, theo các xe đồ để diệt trừ nạn VC chặn xe thu thuế.

Dũng muốn có việc nguy hiểm làm để khuây khoả nỗi buồn, để sống qua ngày chờ đợi thư Quyên.

Nhưng ông Quận sỗ toẹt ý kiến của Dũng. Ông ta đưa ra một loạt lý do, rồi kết luận là Dũng chỉ có một việc nên làm và phải làm là kiểm soát lính của chàng cho chặt chẽ, buộc họ phải bảo vệ quận đường an ninh đến mức tối đa.

Dũng ngao ngán âm ừ cho xong chuyện.

Chàng đã sống đủ lâu trong quân ngũ, để hiểu ông Quận này muốn những cái gì. Chàng cũng đủ thông minh để biết phận mình, tốt hơn hết là nhận lệnh và thi hành lệnh.

Nửa tháng sau, Dũng nạp lên ông Quận lá đơn xin nghỉ phép thường niên. Đơn vị chàng từ ngày về đóng ở quận này, mọi công việc giấy tờ đều bị đặt dưới quyền phê chuẩn của ông Quận-Trưởng.

Đơn của Dũng bị bác vì lý do tình hình nghiêm trọng. Thực ra thì tình hình sáng sủa hơn trước rất nhiều. Dũng hiểu ông Quận không thích bớt đi bất cứ tay súng nào còn sài được. Chàng đành bỏ rơi ý muốn về đại Sài-gòn, xục tìm Quyên theo kiểu cầu may. Dù không gặp được Quyên, thì Dũng cũng đỡ nhớ thương nàng đến độ khổ sở vì xa vắng nhau biệt.

Bị giữ lại để phải sống quanh quẩn cạnh văn phòng ông quận trưởng, Dũng bất mãn, mệt mỏi cùng cực. Nhưng chàng đủ khôn ngoan, đủ cả chán ngấy để làm công việc chống đối lệnh trên.

Dũng đã sống trong tập thể quân ngũ đủ cay đắng, gian nan để hiểu một điều. Đó là ba gai với mục đích

đôi kháng quân ngũ là đại đột, là thiệt thòi vô lý. Với Dũng chàng cố gắng chịu đựng cuộc sống hỗn tạp của một người lính trong chiến tranh.

Để xoa dịu phần nào nỗi nhớ nỗi buồn Dũng hợp cùng Huy - chàng Quận phó Hành chánh - thành hai con sâu rượu.

Dũng với Huy không cầu kỳ trong cuộc nhậu. Hai chàng uống bất cứ thứ rượu nào kiếm được, với bất kỳ thứ trái cây nào ngoài chợ, miễn đó là những trái cây xanh, cộng với một đĩa muối ớt, hoặc một tô mắm ruốc ớt trộn đồ au.

Lính và dân trong quận gọi hai chàng là hai cây nhậu. Họ không hề quên mời gọi hai gã thanh niên vào chung cuộc rượu khi có dịp. Và chẳng lần nào hai anh chàng từ chối. Cho dù nhiều bận Dũng chở Huy trên chiếc xe đạp cũ, lò mò vào tới những làng xa quận, những ngôi làng được coi như hoàn toàn mất an ninh.

Ông Quận nhìn Dũng một lát rồi nhìn khói thuốc sì gà. Giọng ông ta nhỏ nhẹ, thân mật đầy khôn ngoan :

- Đạo này tôi để ý thấy anh Dũng có vẻ buồn bực điều gì đó phải không ? Có phải vì cái giấy phép của anh mấy tháng trước chưa được thỏa mãn ? Hay là vì anh đau yếu trong cơ thể. Nhỉ ?

- Thưa Thiếu Tá tôi không buồn bực gì hết. Về chuyện đi phép thì...

Dũng muốn xin được phép về Sài gòn để tìm Quyên. Lòng chàng sôi nổi ao ước được mười lăm ngày phép cho bỏ công về từ một quận lỵ quá xa xôi diệu vợi. Nhưng lúc này, nếu ngỏ lời xin, Dũng có lẽ sẽ mắc vào cái bẫy mà lão Quận đã dương sẵn, chỉ còn đợi chàng nhảy bổ vào.

Dũng cố nén ý muốn của mình. Chàng nói bằng giọng gượng làm ra vẻ tỉnh khô :

- Thưa Thiếu Tá hồi đó tôi có công chuyện cần nên mới xin nghỉ phép. Bây giờ thì việc đó không còn cần nữa.

- Ủ... ừ... Nhưng dù sao anh cũng nên nghỉ mười mười lăm bữa cho nó khỏe. Ở đây anh là người được việc cho Quận nhất. Thiếu anh kể ra cũng kẹt, vì chỉ có anh là người chỉ huy được bọn lính tráng ba gai. Nhưng nếu anh cần đi phép thì lần này tôi sẽ ký. Đồng thời tôi cũng báo cho anh biết một tin vui... Tôi đã đề nghị cho anh được thăng thưởng đặc cách chiến trường. Hì hì... Tôi với ông Tướng vùng là chỗ thân tình. Chắc chắn kỳ thăng thưởng tới anh sẽ lên lon mới.

Dũng càng thấy rõ cái bẫy đã giương sẵn đó chờ chàng.

Chàng hiểu rằng mình sẽ bị nhờ cậy vào việc riêng cho lão Quận. Bởi với con người như lão, chỉ việc riêng tư lão mới dịu dàng, đưa đẩy, kéo níu cảm tình của Dũng như bây giờ.

Dũng biết chàng khó mà từ chối. Từ chối lời yêu cầu của gã Quận Trưởng này, chắc chắn chàng sẽ bị trừ, bị chơi sát ván. Chuyện quen thuộc, thân thiết với ông Tướng vùng của gã Quận Trưởng vừa nói là chuyện thật, nhiều người biết rõ chứ không phải là chuyện nói ra hù Dũng vô lý, đại ngôn.

Dũng bần khoản chờ đợi vậy.

Dũng thở dài thật nhẹ. Ông Quận húp híp kia không nghe rõ, nhưng người đàn bà đây nhận được và có vẻ ngạc nhiên nhìn chàng chăm chú.

Ông Quận tiếp :

- Tôi với anh Dũng là chỗ anh em nhà.

Ông ta cười và rồi chợt đắm nhẹ nắm tay xuống mặt bàn kêu lên :

- Chết thật ! Tôi vô duyên quá ! Tôi quên bằng cả việc giới thiệu hai người. Anh Dũng ! Đây là bà Nguyệt, góa phụ của người bạn ngày xưa học cùng một khóa Thủ Đức với tôi. Còn đây là Thiếu úy Dũng ở quận tôi đó chị Nguyệt a.

Dũng gật đầu chào người đàn bà tên Nguyệt. Chàng nghĩ anh chồng bà này hẳn tịch đã lâu, vì thế bà ta không để tang mà cũng chẳng còn sót lại một nét buồn nào trên khuôn mặt mỹ miều, lắng đậm hơn cả phấn son.

Ông Quận nói sau phần giới thiệu :

- Anh Dũng này... Toán quân nhân trước ngày đi cùng với anh trong cộng tác diệt bọn VC chặn xe đò chắc còn đủ ở quận mình chứ nhỉ ?

- Dạ đủ.

- Hay quá !

Ông Quận gật gù :

- Chỗ anh em nhà, tôi muốn nhờ anh Dũng với các anh em ấy một việc. Không hiểu anh với anh em có bằng lòng giúp không ? Việc riêng tư ý mà... Cũng không khó gì đâu. Mà làm xong việc, anh với anh em cũng có tý tiền...

- Thiếu Tá cần gì ạ ?

- Thế này... Tôi với chị Nguyệt đây chung vốn nhau mở một cái bar ở tỉnh. Đang buôn bán khá thì bị cạnh tranh. Bọn người cạnh tranh với chúng tôi là bọn Ba Tàu Chợ lớn ra làm giàu ở ngoài này. Chúng nó thuê bọn lính ba gai ở tỉnh phá bar của chúng tôi hoài. Đêm nào chúng nó cũng kéo năm sáu thằng vào chiếm bàn, đuổi khách trong bar, rồi dọa mấy cô chiêu đãi, bắt họ phải bỏ đi làm cho bar khác.

Ông Quận tắc lưỡi, bực mình ra mặt. Rõ ràng là ông ta cay cú hơn cả lần bán tiểu đội VC liền lĩnh phá nổ quận đường. Nhưng toán lính của Dũng kịp thời ngăn chặn ngoài vòng rào phòng thủ.

Bà Nguyệt dịu dàng do tay ngăn lời ông bạn, nói với Dũng bằng giọng thỏ thẻ, ngọt ngào :

- Tôi đã xử đẹp, xử ngọt với bọn đó nhiều lắm. Nhưng chúng nhất định phá đồ cơ sở làm ăn của tôi với anh Phúc đây. Bởi vậy tôi phải lên tận trên này nhờ anh Dũng giúp cho. Nếu không có anh Dũng với các bạn anh, thế nào bar tôi cũng đành dẹp tiệm và chúng tôi phá sản. Anh Dũng biết không ? Mới cách đây hai đêm, bọn chúng nó định đánh cả tôi nữa đấy. May mà tôi lẩn về kịp.

Bà ta thở dài tiếp :

- Cả tháng nay tôi chết dở, sống dở vì bọn ba gai đó. Chẳng còn buôn bán được gì. Hồng quá anh Dũng ạ.

Ông Quận sau một lát im lặng dò xét Dũng, nói tiếp lời bà Nguyệt :

- Ngoài vụ đó, tôi cũng nhờ anh với anh em chuyện nữa.

Bà Nguyệt vẫn dịu dàng :

- Khoan đã anh Phúc. Để anh Dũng giúp mình xong một chuyện đã nào. Vụ sau thì để về tỉnh tôi nhờ anh Dũng sau cũng còn kịp anh ạ.

- Vâng. Tùy ở chị. Tôi hạtkettrên này quá... Mà nhà tôi với các cháu ở tỉnh thì thật quá hiền, thành ra trông mong vào chị hết.

Hai người nói với nhau vài câu xã giao, khách sáo. Dũng lẳng lặng ngồi im. Chàng nghĩ tới những người trong toán Biệt kích cảm tử của mình khi trước.

Lòng chàng dâng đầy nỗi chua chát và ngao ngán. Chàng biết rằng khi mình nói với anh em, chắc chắn họ sẽ theo chàng. Nhưng cả bọn kéo nhau rời quận lỵ này, không phải để diệt bọn thù nghịch dưới cờ Cộng Sản, mà để đảm trách vai trò của một băng du đảng đâm thuê, đánh mướn, để giữ gìn công việc buôn bán, làm giàu cho cái bar của ông Quận với bà góa lẳng lơ này.

Dũng nghiêng răng cố nén tiếng chửi thề quen miệng sau những ngày say sưa với đủ hạng người.

Chàng nghe ông Quận hỏi :

- Thế nào anh Dũng ? Anh với các bạn làm nổi chứ? Chắc chắn mấy tay này làm vụ đó dư sức anh hùng !

Anh hùng ! Dũng mỉm cười khi nghe hai tiếng anh hùng.

Mẹ kiếp ! Một Sinh viên Y khoa như mình. Bỏ học dở dang, phải vào quân ngũ, đeo cái lon quèn, về nương thân qua ngày ở tận đây mà vẫn không yên ! Vẫn bị buộc vào cuộc chiến đấu không lý tưởng, cao đẹp cái chó gì ! Bởi nó chỉ là cuộc đánh đấm để làm giàu cho xếp !

Dững ngừng lên. Mặt chàng khô răn lại. Chàng quyết định chối từ. Nhưng mắt chàng chạm phải đôi mắt người đàn bà ngược lên nhìn mình. Cái ngược nhìn đó giống hệt mắt Quyên. Cái nhìn đó đang vừa cầu khẩn, vừa thách thức Dững nhận lời, vào cuộc xung đột chắc chắn phải dữ dằn, tàn bạo.

Chính cái nhìn đó. Cái nhìn không phải của bà Nguyệt mà là của Quyên. Cái nhìn giống hệt như Quyên ấy đã làm Dững ngạo ngễ gật đầu.

Chàng sẽ tạm rời đây trở về thành phố. Chàng và các bạn sẽ lao vào cuộc đánh giết dã man. Các bạn chàng có lẽ sẽ vui vì có rượu, có gái, có tiền, có dịp tung hoành như một bọn lính đánh thuê chính hiệu. Nhưng với Dững, chàng nghĩ rằng chàng sẽ chẳng đòi hỏi ở người đàn bà này bất cứ thứ gì - kể cả tiền hay thân xác bà ta - ngoài một thứ. Chỉ một thứ đó thôi mới thúc đẩy được Dững kéo các bạn làm bọn đánh thuê. Ấy là cái ngược nhìn-giống-hệt-mắt-Quyên. Chàng đã mất Quyên.

Chàng muốn có cái nhìn của người tình cũ ở gần mình.
Như thế là quá đủ. Quá đủ cho cá nhân chàng.

Dững ngửa mặt lên nhìn trần phòng.

Chàng chợt nhận rõ chàng lãng mạn đa tình hơn là chàng tưởng.

Dững mỉm cười khi nghĩ tới cặp mắt Quyên...

Ông Quận nói :

- Anh cầm món tiền này đưa anh em thu xếp mọi việc ở đây. Sáng mai anh với các bạn đi chung xe bà Nguyệt về tỉnh giúp chúng tôi cho oanh liệt nhé... Xong việc thế nào chúng tôi cũng không để anh em phải chịu thiệt thòi... Anh Dững nhé ?

Bà Nguyệt mặc quần thun, áo Pullover và đi giày Bít để phòng hồ lúc lâm nguy chạy ra ngoài bar cho dễ.

Đám chiêu đãi viên còn lại trong bar khoảng hơn chục mống, được bà chủ Nguyệt cho về bớt, chỉ còn giữ lại dăm nàng thuộc «típ» chịu chơi, nghĩa là những cô nàng thấy máu không buồn nôn hay chóng mặt, để nếu cần các cô sẽ là những nhân chứng tốt của phe nhà.

Dững và bốn bạn Trương, Quang, Huân, Vũ ngồi chung bàn rượu nghe bà Nguyệt vừa nói, vừa đứng bên chỉ trỏ khắp trong bar :

- Thường thường chúng nó khoảng sáu thằng. Toàn dân bán trời không mời Thiên-Lôi. Thằng nào mặt mũi cũng cô hồn không chê được. Bọn nó chia nhau mỗi thằng ngồi một bàn. Trong bar chỉ còn lại có bốn bàn, nhưng cả bốn bàn đều bị chúng nó để áo mưa, thuốc lá, hộp quẹt, mũ măng thành ra khách đành phải dón cả quanh quây rượu. Chiêu đãi viên phải đứng mà tiếp khách nhưng chúng nó vẫn không chịu để mình yên.

Quang cười, gật gù nói xen vào :

- Tụi nó có vẻ chơi được. Chúng nó phá chị cách nào nữa ?

- Thì chúng nó vờ say rượu chửi thề tùm lum, dọa đánh gái luôn mồm. Các anh tính các cô chiêu đãi cô nào mà chẳng muốn yên thân. Bởi thế nhiều cô không dám tiếp khách ngoại kiều, phải ngồi tiếp bọn chúng nó. Có hôm thấy khách ở quầy đông, chúng nó vờ gây sự đánh nhau, thế là khách bỏ ra về hết. Bọn Mỹ ở đây hiền lắm. Vả lại bọn nó cũng chẳng muốn dây dưa gì với du đảng xứ này. Thà bỏ đi bar khác mà hơn. Chúng nó có tiền, thiếu gì bar, thiếu gì gái.

- Đúng.

- Thế nào đêm nay bọn chúng nó cũng kéo tới đây. Có lẽ chừng nửa tiếng nữa thôi. Các anh tính làm ăn cách nào để chúng nó sợ, kịch mình luôn thì mới hay. Chứ nếu không, các anh về trên đó là tội nó lại tới phá tội thì hỏng bét.

Huân nói :

- Bọn mình theo cách của me-sù Dũng là hơn. Nghĩa là đánh dần mặt mấy thằng khỉ đó rồi hòa giải với chúng nó sau. Các bồ đồng ý chứ ?

Vũ cười cười :

- Điều quan trọng là bọn mình có đồn ngã nổi chúng nó không ? Theo tôi thì đêm nay mình đừng đánh. Mình quan sát địch kỹ đã. Tìm hiểu từng thằng đã. Nếu đánh là phải thắng.

Dũng gật đầu, đồng ý ngay với Vũ :

- Đúng. Tôi cũng muốn bàn với anh em như vậy. Đêm nay sở dĩ mình tới đây là để quan sát lực lượng bọn chúng nó thôi. Anh em đừng ai nổi nóng.

Trương trầm ngâm một lát, nói :

- Bọn chúng nó chắc phải có người đỡ đầu !

Quang đồng ý :

- Đúng. Người đỡ đầu bọn này phải là tay cứng...

Dũng hỏi bà Nguyệt :

- Phải vậy không chị ?

Bà Nguyệt trả lời có vẻ miễn cưỡng :

- Vâng. Kể ra thì...

Dũng hiểu tâm trạng người đàn bà. Chàng nói :

- Chị cứ nói thật ra đi. Chuyện bọn này có người đỡ đầu hay không thì đối với chúng tôi không ăn thua gì cả. Nếu chúng tôi sợ tội nó, hay người đỡ đầu chúng nó thì đã chả dám kéo nhau xuống quấy rầy chị mấy hôm nay...

- Ấy chết ! Anh nói vậy chứ... Tôi mà không được các anh giúp thì còn làm ăn gì được nữa !

Dũng bực bội vì thành linh bà Nguyệt trở nên khách sáo, ngập ngừng. Chàng nói :

- Chị vào đề cho.

- Vâng. Sự thực thì người đỡ đầu bọn du đảng là một giới chức an-ninh tỉnh này. Ông ta ăn tiền của bọn cạnh tranh với tôi nên lờ như không biết chuyện bê bối của tội đàn em...

Quang gật gật :

- Thì ra bọn đầy tớ nhà quan. Bọn chúng nó thì ở đâu mà không băng nhặng, làm tàng.

Huân có vẻ hân hoan :

- Tớ vẫn thích nện bọn đàn em quan lớn. Bọn mấy thằng có chỉ số «gài nút quần» cho quan lớn thực tình tớ chẳng ưa tý tẹo nào !

Dũng khoác tay, ra hiệu anh em im lặng để nghe bà Nguyệt nói tiếp.

Bà Nguyệt :

- Các anh tính thế nào ?
- Chị nghĩ rằng bọn tôi sợ lòi thoi ?
- Không... Nhưng...

Quang cười ngạo nghễ, búng tay toanh toách nói tiếp:

- Xin chị cứ an tâm. Đừng nói tới bọn đây tớ nhà quan, ngay như quan lớn mà lảng cháng tới đây, ăn chơi không tròn điệu nghệ, tụi tôi vẫn đập quan lớn như thường.

Quang dùng tay, vẽ hình lợn sóng trong không gian :

- Tụi này đang nằm trên rừng, trên núi. Có ba gai thì cũng chỉ đỏi lên núi, lên rừng là cùng. Chứ chả lẽ người ta phạt mình bằng cách thuyền chuyển về thành phố.

- Mình sợ quái gì.
- Vẫn biết thế...

Câu nói của Dũng bị ngắt quãng vì tiếng ồn ào của những đế giày Map lết vào trong bar.

Bà Nguyệt tái mặt :

- Tụi nó đó các anh...

Bọn Dũng hơi hoang mang, giao động, vì chưa kịp phân chia chỗ ngồi từng người, cũng chưa kịp bàn tính kế hoạch đối phó hoàn hảo từng chi tiết tiến, lui...

Bọn du đăng vào bar vừa đúng sáu thẳng.

Tên nào cũng có vóc dáng rắn rỏi, xạm đen mưa nắng. Nhìn chúng, Dũng hiểu ngay đó là bọn lính nhà nghề, được quan lớn thương yêu tới, lôi về hậu cứ vừa làm cận vệ, vừa sai việc vặt trong nhà.

Đối với bọn lính bằng lòng làm loại công việc đó, Dũng vốn không sao mền phục họ được. Chàng không thể chịu đựng được cảnh tượng một gã quân nhân xách giỏ đi theo một người đàn bà đi chợ, cho dù mục đàn bà đó có là bà Tướng đi chăng nữa !

Bọn lính mới vô bar đã để ý tới sự có mặt của những gã thanh niên mặc thường phục, ngồi quanh cái bàn trong góc tiệm.

Một tên nhìn bọn Dũng gườm gườm, vẻ ngênh ngang, vênh váo, ra cái điều muốn đánh nhau thì đánh.

Dũng mặc kệ bọn du đãng. Chàng thì thầm nói chuyện tâm phào với các anh em, thỉnh thoảng đưa mắt ngắm bà Nguyệt đã cẩn thận rút lui vào sau quây rượu.

Trong khi đó, bọn du đãng chia nhau ngồi mỗi tên một bàn như thường lệ.

Rõ ràng chúng phá không cho quán rượu còn chỗ nào tiếp khách. Cũng rõ ràng bọn du đãng ngông nghênh, tự đắc, không thềm nể sợ bất cứ ai trong quán rượu này.

Thái độ của bọn chúng khiến Dũng gai gai trong mắt. Chàng có cảm tưởng trong đầu chàng vương vίου, nọ nần một cái gì đó vô hình nhưng thật là khó chịu.

Chàng cố quên cảm giác đó. Bởi chàng biết mỗi lần cảm thấy như vậy là mỗi lần chàng sắp đánh nhau cho hả, cho thoát nỗi khó chịu đè nặng trong đầu.

Quang đưa mắt nhìn bọn du đãng, giọng hài hước nói với anh em :

- Gớm ! Các quan khó quá ! Mỗi quan một bàn, chân gác loạn cả lên. Thế kia thì còn ai buôn bán cái củ thiêu gì được !

Huân riều :

- Đừng lo. Lát nữa biết đâu các quan chả bỏ cả ra nhà.
Bỏ bốn chân ra đường như chó !

Sau câu nói Huân, cánh cửa bar mở hé. Hai người lính Mỹ bước vào, nhìn thấy băng du đảng Việt hai tên Mỹ thụt lùi, bỏ ra đường, đi chỗ khác.

Năm sáu em chiêu đãi mặt buồn thiu, thỉnh thoảng quay nhìn bọn Dững bằng con mắt của những người cầu cứu.

Quang nổi máu anh hùng, gằn giọng nói :

- Tụi chúng nó làm các em gái hậu phương của bọn mình chết đói đến nơi...

Vũ cay đắng :

- Cái điệu thế kia. Hèn gì hể Việt-Nam bước vô bar là bị xua đi như hủi.

Huân :

- Kể ra cũng đáng đời các em chỉ bám vào lính Mỹ.

Vũ :

- Bọn đàn bà đó đáng thương. Chúng nó cần sống.

Dũng cười nói với bạn bè :

- Các anh về thành phố đâm ra suy tư kỹ gớm !

Vũ :

- Về tỉnh tự nhiên mình thấy có nhiều vấn đề làm buồn lòng.

- Đã hẳn.

Vũ lắc đầu :

- Thôi ông ơi ! Ông làm tội tôi xuống tinh thần quá !

Dũng cười. Chàng ngoắc bồi lấy chai rượu nữa cho anh em uống. Một tên du đãng trong bọn đến phá phách bar rời chỗ ngồi.

Hắn đem ly không tới gần bọn Dũng, đứng ưỡn ngực chìa ly ra :

- Cho uống với chứ mấy cha !

Quang sừng cò định đứng bật lên đập vô mặt thằng du đãng. Nhưng Dũng nắm tay ghì Quang ngồi lại.

Chàng nói với gã du đãng vẫn đang chìa ly ra cho rượu :

- Anh mời tất cả anh em tới ngồi nhậu với tụi tôi. Mình cùng là lính cả với nhau. Nghinh ngó nhau làm cái mẹ gì !

Tên du đãng ngần ngừ. Hắn quay nhìn tên ngồi gần quầy rượu. Dũng đoán hắn là gã chỉ huy bọn này.

Tên đó gườm gườm ngó bọn Dũng. Hắn nghe được lời nói của chàng. Hắn khề khà ra dáng đàn anh nói :

- Uống thì uống. Đâu có ngán mấy bồ !

Sáu tên du đãng ngồi quây vào chung bàn với bọn Dũng. Hai bàn được kê sát vào nhau cho đủ chỗ để ly.

Dũng bảo bồi rót rượu đều các ly trên bàn. Chàng nói:

- Mời các bạn.

Bọn du đãng uống liền. Chúng nó rõ ràng coi nhẹ bọn Dũng, tưởng mình là anh hùng khắc phục được bất cứ ai trong cái tỉnh này.

Qua một chén rượu. Dũng hỏi gã xếp xòng bọn du đãng trong bar :

- Các anh chắc thường tới bar này chơi ?

- Chơi mẹ gì ! Tới phá thôi đúng hơn !

- Tới phá ? Vậy chắc con mụ chủ bar này dễ ghét lắm.

Gã xếp xòe toán du đảng lừng khừng :

- Chắc thế...

- Phá người ta làm quái gì, mấy bạn ! Họ buôn bán...

- Anh bạn có vẻ đạo đức quá cỡ !

Nói xong. gã cười, ngực ưỡn ra, nói tiếp bằng giọng hùng hổ :

- Bạn đâu biết tui ! Tên này đi lính từ năm mười tám tuổi tới giờ. Hai mươi năm mặc đồ trận đeo ba lô mài gót giày khắp bốn vùng chiến thuật...

Gã tạm ngừng nói để uống một hớp rượu dài.

Dũng nghe gã khề khà khoe khoang thành tích, chàng hiểu tên này thuộc vào hàng ngũ bọn đi lính kiếm cơm áo, xây sự nghiệp nhờ đời quân ngũ. Hẳn chắc là thánh giả trung thành của chương trình «Em gái hậu phương», nên ngôn ngữ đặc cái giọng văn chương Tâm Lý Chiến...

Với bọn lính nhà nghề như gã này đây, thực khó cho Dũng phỏng đoán để liệt gã vào hạng người hùng hay hèn. Bởi bọn lính chuyên nghiệp, sau nhiều năm chiến đấu, sau những kinh nghiệm cay đắng của nghiệp binh,

họ trở thành hai loại quân nhân rõ rệt.

Một loại chán ngấy, lè phè, coi thường ngay chính mạng sống của mình. Đó là loại chúa ba gai, nhưng cũng là những gã ba gai biết điệu nghệ, còn nhiều liêm sỉ, anh hùng tính.

Loại thứ hai trở thành đám quân nhân mỗi mệ, bị quân đội biến thành những thằng hèn hạ, bợ đỡ cấp trên để hành hạ, làm tâng vớ thuộc cấp. Và nhận làm tất cả những gì Quan to nhờ đến, hy vọng được thăng thưởng mau hơn đồng đội, được thừa hưởng những lợi lộc dù ít ỏi bao nhiêu cũng quý, cũng thêm...

Dũng buông câu hỏi dò tìm :

- Như vậy chắc bây giờ bạn lên cấp Úy rồi ?

Gã lính nhà nghề ưỡn ngực vênh váo một cách rất tự nhiên, khoái trá :

- Thiếu úy ! Với hơn hai mươi huy chương !

Dũng gật nhẹ. Chàng hiểu bọn chàng đã gặp phải bọn lính nhà nghề, bọn tuyệt đối tuân lệnh quan trên một cách hả hê, sung sướng và kiêu hãnh nữa...

Hắn người đỡ đầu của bọn này đã ban phát cho chúng ít nhiều bổng lộc, cùng những lời hứa hẹn, khuyến khích nòng nân, để biến chúng thành những con người nhắm mắt tuân theo khẩu lệnh của mình, nhằm triệt hạ công việc buôn bán của phía bà Nguyệt không cho góc đầu lên nổi...

Dũng cảm thấy vừa chán vừa buồn. Chàng cố tránh cuộc xung đột với bọn du đảng ngồi đây, nhưng với tình cảnh chó má này, Dũng thực tình băn khoăn, khó chọn cho xong phương pháp giải quyết vụ này sao cho dứt khoát mà vẫn yên vui...

Gã xếp xong du đảng chợt hất đầu hỏi Dũng bằng giọng xác xược :

- Còn mấy cha ? Lính ở đâu về ? Cha này mang cấp bậc gì ?

Dũng khó chịu vì thái độ đặt câu hỏi của tên du đảng.

Chàng chưa kịp trả lời thì Huân xắn ngang vào cuộc :

- Hỏi làm gì cha nội ?!

- Bộ mấy cha không nghe tên Khanh-Đen ở tỉnh này sao ?

Huân cười mỉm :

- Khanh Đen chắc là cha chó còn ai !

- Chính thị !!! Vậy mấy cha này mới ở rừng về. Ê !
Vậy làm chai nữa đi ! Chịu chơi mà !

Gã mang tên Khanh Đen tỏ ra vô cùng kiêu hãnh với cái tên mình, nói xong gã dơ cánh tay lên :

- Ê ! Ê ! Bồi ! Tới bố bảo coi !

Huân hát đầu :

- Ê ! Cha nội ! Tính kêu rượu hả ? Cha nội kêu thì
ráng trả đó nghe !

Khanh Đen trừng mắt nhìn Huân. Cánh tay gã vẫn dơ
cao lên trời :

- Biết Tự không ?

- Sao ?

- Tao là Cận vệ trưởng của ông !

Huân cười thành tiếng thật là sỗ lá :

- Nhưng ăn nhằm gì tới tụi này đâu !

Cánh tay Khanh Đen vụt chộp xuống, tỉnh nắm ngực áo Huân.

Nhưng Quang đã đề phòng. Huân vừa ngã người ra sau để tránh, thì Quang hất ngược bàn tay mình lên nắm cứng và gọn cổ tay gã Khanh Đen :

- Làm cái trò gì vậy hả ?! Muốn đập nhau không ???

Bọn đàn em Khanh Đen cùng đứng bật lên.

Trương, Huân và Vũ cũng vùng ngay dậy. Quang vẫn ngồi trên ghế, tay nắm cứng cánh tay Khanh Đen ngay trước mặt Dũng cũng vẫn ngồi yên, tỉnh bơ nhìn thiên hạ sự.

Thái độ đó của Dũng khiến gã Khanh Đen dụi giọng :

- Rõn chơi mà cha nội !

Dũng lên tiếng, giọng lừng khừng đầy đáng anh chị :

- Thôi ! Uống tiếp đi !

Quang buông cánh tay Khanh-Đen ra. Cuộc đo sức vừa rồi khiến gã Khanh-Đen bắt đầu nhìn bọn Dũng bằng cặp mắt e dè, tuy rất giận bưng bưng nhưng chưa liều đánh đấm.

Bàn rượu sau phút lộn sộn ai ngồi vào chỗ nấy như cũ. Nhưng mọi người cùng im lặng, nhìn nhau gờm gờm.

Dũng nói trước, nói thẳng với Khanh-Đen :

- Tụi tôi cũng là lính chiến đấu như mấy anh. Đã đi lính trận mà dám vào trong bar uống rượu, dĩ nhiên không thẳng nào ngán thẳng nào ! Mấy anh là dân đi chơi chắc cũng biết luật chơi. Đừng nên «bắt địa» hay hóp hồn nhau. Không đẹp !

Khanh Đen ngồi im bối rối. Nhất thời gã chưa biết nói năng gì vì vốn dĩ đã không học thức, cũng không hoạt bát.

Mắt gã dần ra, tức đỏ ké lên, trợn trừng nhìn vào vỏ chai trên bàn rượu.

Dũng đo lường, phán đoán từng cái liếc nhìn của đối phương.

Chàng biết chắc mình không khỏe được như gã Khanh-Đen nên phải cẩn thận đề phòng từng giây trước khi gã nổi khùng đánh hoảng.

Vũ nói :

- Thôi bỏ qua hết. Uống rượu chơi ! Anh em cả !

- Uống mẹ gì ! Uống cái con củ c...

Khanh-Đen thỉnh linh nói như nhỏ vào mặt Vũ. Gã hằm hằm nhìn tận mặt từng người trong bọn Dũng.

Rõ ràng gã hơi khóp bọn này, gã đang quan sát, đo lường phe địch trước khi gây chuyện. Điều đó chứng tỏ Khanh-Đen đã quen với những vụ đánh lộn hội đồng, và là một du đảng thận trọng, biết người biết ta. Loại du đảng nguy hiểm, khó trị khó thắng vì chúng biết tiến biết lùi.

Dũng nhìn thẳng vào mắt Khanh đen cười nhạt hỏi :

- Bạn muốn cái gì với tụi tôi đây ? Nếu bạn muốn đập lộn thì tụi này sẽ bằng lòng. Dù là lính ở rừng về, nhưng bọn này không quê đến nỗi sợ các bạn đâu.

Khanh Đen im lặng lừ lừ nhìn bọn Dũng.

Mấy nàng chiêu đãi viên, thấy tình hình gay cấn, cùng rút cả vào đứng sau quầy rượu cùng bà Nguyệt.

Hai chú bồi lần ra đường, tránh tai bay vạ gió khi hai băng nhà binh sôi nổi đánh giết nhau.

Trong bar không khí căng lên nỗi hồi hộp và gay cấn.

Hai phe trừng trừng nhìn nhau. Hai toán đàn ông cùng đợi phút nhảy xô vào đồng loại, đồng bào tranh đấu tàn bạo dành phần chiến thắng...

Khanh-Đen nói như gào lên :

- Tụi bay tưởng ngon lắm hả ???

Phía Dũng im lặng không ai trả lời. Câu hỏi của Khanh Đen rơi vào im lặng, khiến hấn ngượng ngập, lúng túng hơn.

Dũng nhìn từng nét biến chuyển trên mặt và trong mắt gã Khanh-Đen. Chàng hiểu không thể tránh được cảnh đánh rồi. Chàng biết chỉ vài phút nữa, bọn Khanh-Đen sẽ nhảy bổ vào tấn công chàng và các bạn.

Dũng thấy rõ bọn chàng đã lên lưng cọp. Không ai có thể nhảy xuống mực hòa hoãn được nữa rồi. Chàng đứng lên, quyết đánh trước để chiếm lợi thế, áp đảo tinh thần bọn địch.

Sau thủ hiệu của Dũng, cả bọn kéo theo đúng chiến thuật của phe mình - Những người to lớn nhào thẳng về phía những tên nhỏ con trong bọn Khanh-Đen, cố hạ gục vài ba tên trong bọn chúng trước, rồi quay sang hợp cùng phe mình, cật sức đồng đánh gục nốt những tên to lớn, sừng sỏ trong bọn địch -.

Dũng thấp và nhỏ hơn Khanh Đen nên chàng lao thẳng về phía gã, đánh cầm chừng chờ bè bạn hạ xong vài tên trong bọn hắn, quay lại hợp lực với mình.

Bởi vậy, hai cú đâm đầu tiên của Dũng tuy đi trúng Khanh Đen, nhưng không đủ mạnh để đập hắn ngã nhào.

Khanh Đen đúng là một tên lính đã quen đánh đâm, lộng hành trong các quán rượu thành phố. Gã quen thuộc với cuộc ẩu đả đến nỗi chỉ sau vài phút đầu tiên, gã dồn Dũng lùi vào sát vách tường và đâm trúng chàng hai quả, một vào vai, một vào cánh tay,

Dũng cố chịu đựng cơn đau ở cánh tay trái. Chàng hơi khiếp sợ sức mạnh cú đâm như búa tạ của gã Khanh Đen. Nhưng lúc này, theo đúng chiến thuật ẩu đả, chàng phải cầm chân gã, không cho gã tiếp cứu bọn đàn em đang bị phe chàng làm khốn đốn.

Khanh Đen dữ tợn như con trâu điên lao vào sát Dũng. Chàng nhảy tạt ngang, tránh vừa kịp cú móc nhắm vào cầm mình.

Khanh Đen đâm vào vách tường nhưng không có vẻ đau tay chút nào. Dũng càng mất tinh thần. Chàng tự hỏi thằng Khanh-Đen này có phải tay võ sỹ Thái Cực

Đạo không ?

Nếu đúng như chàng nghĩ, chắc chắn chỉ dăm phút nữa, chàng sẽ bị gã Khanh Đen này đánh gục...

Khanh Đen lại lao tới sát Dũng. Gã tung ra cú đá ngược lên, nhắm vào hạ bộ chàng thanh niên mảnh khảnh.

Dũng bắt chéo chân mặt sang chân trái, chịu cú đá bằng mũi giày bột-đờ-sô của Khanh-Đen. Chàng dồn hết sức vào hai ngón tay trở và giữa, xia thẳng cú đánh vào hai mắt đối phương.

Vì thấp hơn địch thủ, cú song-chỉ của Dũng không vào trúng đích, nhưng dù vậy chàng cũng khiến gã chúa trùm băng du đảng thành phố hoảng kinh lùi lại.

Dũng lên tinh thần. Chàng xắn tới. Nhưng chưa kịp tung ra đòn kế tiếp thì đã trúng cú đấm của Khanh Đen vào má trái, rồi trong lúc Dũng còn đang choáng váng, gã Khanh-Đen nện thêm cú cùi chỏ vào giữa bụng chàng.

Trúng ngón đòn độc và mạnh, Dũng gập đôi người xuống vì đau.

Mắt chàng hoa lên, cổ nghẹn thở.

Khanh-Đen nện cú chặt bằng cạnh bàn tay vào gáy Dũng, nhưng gã chặt hơi thấp nên chỉ trúng lưng chàng.

Dũng lão đảo muốn gã ập mặt xuống đất. Chàng gượng níu lấy cạnh bàn.

Chàng chợt nghe tiếng chai bể, và rồi gã Khanh Đen loạng choạng vịn tay vào tường. Dũng nghiêng răng chịu đau để lợi dụng ngay phút bằng vàng lao tới húc đầu vào bụng Khanh-Đen, cùng lúc với cú đánh tay mặt đập ngược lên trúng hạ bộ đối phương.

Khanh Đen rên hộc lên tiếng kêu đau đớn. Hai tay hắn ôm vội lấy «con chim», gập đôi người xuống y như Dũng lúc nãy trúng đòn.

Dũng thoáng thấy hai tay Khanh Đen có máu. Rồi chàng nhìn thấy đầu gã rỏ máu ròng ròng.

Khi Khanh Đen ngã ngòl xuống đất, Dũng thấy thêm trên đầu gã còn dính ít miếng chai.

Dũng vịn tay vào tường đứng cho vững. Chàng thở hồng hộc, quay lại nhìn xem ai đã cứu mình.

Chàng thấy bà Nguyệt đang sợ hãi ném khúc chai bể xuống đất, bà ta lùi lại, đứng nép vào tủ rượu, mặt tái mét, đôi môi run lên thấy rõ từng cơn...

Dũng hiểu ngay. Lúc nãy thấy chàng sắp gục, bà Nguyệt đã liều lĩnh quơ chai rượu, đập thẳng cánh tay lên đầu tên Khanh Đen để cứu bồ nhà. Nhưng khi thấy máu túa ra trên đầu gã, thấy gã gục xuống đất, bà Nguyệt sợ đến tái người...

Dũng ôm bụng, đứng thở dốc từng cơn cho bớt cơn đau trong ruột.

Bọn Khanh Đen chỉ còn hai gã đứng vững. Cả hai cùng bị phe Dũng dồn sát vào tường.

Vài phút sau, một gã bị đánh gục nằm bò dưới đất.

Gã cuối cùng đánh bật Vũ ra, cướp đường chạy ra cửa.

Huân quơ ghế ném trúng lưng kẻ đào tẩu. Hấn chú nhủ về phía trước, Quang nhào tới nhưng tên cuối cùng trong bọn Khanh Đen đã chạy tới cửa, và thoát ra đường.

Năm tên trong bọn Khanh Đen nằm ngổn ngang trong bar rượu, quanh bọn chúng mảnh ly bẻ, bàn ghế ngã, rượu và nước ngọt đổ bừa bãi, tạo thành cảnh tượng tan hoang, rùng rợn.

Quang tới cạnh Dũng hỏi chàng :

- Ông có sao không ? Đau lắm hả ?

Dũng muốn nói nhưng không nói được vì mắc thờ dốt từng hồi.

Chàng gật gật đầu rồi ngồi phịch xuống ghế, dựa lưng vào tường, hai tay vẫn ôm ngang bụng.

Nhìn anh em, Dũng thấy một bên mắt Vũ xung và tím. Má bên trái của Huân bị miệng chai cào rách, máu rõ rờn rờn. Quang và Huân không bị thương trên mặt, hai người đang đứng bóp bàn tay mặt chặc đau ê ẩm sau trận đánh tàn nhẫn, dữ dội trong bar...

Bà Nguyệt ra khỏi quầy rượu, tới cạnh Quang lo sợ hỏi bằng giọng run run :

- Anh coi dùm có thằng nào chết không anh ?

- Không đâu chị...

Chợt Quang thấy máu đỏ ướt xung áo quần gã Khanh Đen.

Quang nói :

- Có thằng này là nặng nhất. Để tôi coi...

Đèn trong bar bật sáng trung, tro trên. Quang và Huân tới cạnh Khanh Đen, Quang vạch tóc gã, coi vết máu trên đầu rồi nói :

- Chắc không sao. Thằng này không bị đập trúng đỉnh đầu.

Bà Nguyệt mặt tái mét, run lên hỏi :

- Ở chỗ... chỗ nào... anh ?

- Phía đầu bên mặt gần sau ót. Không sao đâu chị...

Dũng cố giọng mới nói được ba câu :

- Tay đàn..... bà..

Huân cười nói :

- Vậy thì không sợ thằng này nứt sọ đâu... Chị cứ yên tâm. Không ngờ chị Nguyệt ngon lành quá cỡ...

Bà Nguyệt lắc đầu, giọng sợ hãi, chán chường :

- Từ rày về sau xin chịu... Tôi ngán cái cảnh này quá xá rồi...

Các em chiêu đãi trong bar, được chứng kiến cảnh đánh đấm của bọn đàn ông đang bàn tán nhì nhèo. Hai em ngó Quang và Huân bằng những cặp mắt thán phục rõ ràng.

Huân vênh mặt, ưỡn ngực giựt le ngay với gái :

- Tụi này như cỏ rác... Tớ coi chúng nó như «pha» !

Quang cười, nói với Dũng đủ chàng nghe :

- Coi ! Thằng Huân đang cay «ghế», gáy kỹ ! Ra cái điều !

Dũng dịu dần cơn đau trong bụng. Chàng nhìn bọn Khanh Đen đang nằm ngổ ngang dưới đất rồi hỏi Quang :

- Tính vụ này thế nào giờ nhỉ ?

- Ném tụi nó ra đường...

- Nên chờ tụi nó vô nhà thương chứ ?

- Tùy ông đấy. Nhưng chắc khỏi cần nhân đạo vậy.

Vũ nói :

- Tụi nó có một thằng chạy thoát, chắc nó thế nào cũng tâu lại với quan to. Mình rút là vừa. Ở lại đây hồ nặng đấy...

Dũng nhận lời Vũ có lý. Chàng nói với anh em :

- Mình về nhà chị Nguyệt đi thôi. Đêm nay vậy đủ rồi. Về nghỉ ngơi rồi bàn tính với nhau sau.

Bà Nguyệt chịu ngay ý kiến của Vũ với Dũng. Dũng nói tiếp :

- Còn mấy thằng này cứ để đây. Nhờ một cô chiêu đãi bar mình đi kêu Cảnh sát, cho Cảnh sát hốt bọn này đi đâu mặc họ. Nhớ dặn cô nào đi báo Cảnh sát là họ có hỏi gì thì liệu mà khai, đừng để dính tới tụi này chị Nguyệt nhé.

- Vụ đó để tôi lo vậy. Tôi với ông Có tỉnh này có họ xa với nhau, chắc chẳng rắc rối gì đâu. Lo là lo tụi này mai mốt trả thù thôi.

- Chuyện đó mình bàn sau vậy.

Dũng quay nói với anh em :

- Mình biến là vừa. Ở đây không lợi.

Bọn Dũng chải tóc, sửa sang quần áo qua loa rồi cùng ra đường.

Đám đông bu đen nghệt trước cửa bar, tò mò nhìn mặt bọn người chiến thắng với vẻ hoan nghênh, thán phục khiến Huân càng vênh váo, nghênh ngang, hài lòng hơn.

Quang lại bấm Dũng cùng cười.

Cả bọn lên chiếc xe hơi bà Nguyệt mượn của bạn cho bọn Dũng có phương tiện di chuyển.

Quang lái xe đi. Ra khỏi đầu đường, khi rẽ sang đường chánh trong tỉnh, cả bọn thấy ba bốn chiếc xe Jeep do xe Quân-Cảnh dẫn đầu hụ còi chạy về phía bar bà Nguyệt.

Vũ nói :

- Mình chậm là một tội với nó rồi.

Quang nói :

- Chắc thằng chạy thoát điện thoại về cầu cứu Xếp. Xếp bèn cho đàn em tới hốt tội mình.

Dũng thở dài. Chàng thoáng lo âu. Đã về đây, đã xung đột Dũng càng thấy bọn chàng ở trong tình thế bất lợi vì không có người đỡ đầu, che chở.

Rủi bị Quân-Cảnh vồ được, chắc chắn bọn Dũng sẽ bị đối xử tàn tệ vì gã không khi nào chịu để bọn chàng tung hoành ngang dọc trên đất hắc đang hùng cứ.

Dũng nói :

- Tội mình rõ ràng bất lợi. Trong tình cảnh này có lẽ mình phải cầu cứu tới bọn bạn bè nhà báo, phòng hò

nếu có bị chúng nó bắt, mình cũng đỡ bị hành hạ toi bời...

Quang cười nhạt, vẻ bất cần đời :

- Sợ quái gì. Mình về đây có giấy phép hẳn hoi. Cùng lắm cũng chỉ bỏ tù mình được tám ngày thôi. Mình là lính chẳng lẽ hẳn ghép tội mình là VC. Lính đập lộn, bị bắt là thường... Thằng ấy mà dở trò hành hạ mình tàn tệ thì...

Vũ nghiêng răng rít lên :

- Thằng đó với tao chưa sạch nợ đời đâu ! Tao vẫn thềm ban cho nó nguyên một băng đạn đầu chì. Mẹ ! Đến tù mười năm chứ mấy !

- Thằng khùng !

Vũ hậm hực :

- Đ.M. Ở nhà binh hoài thấy ngáy lên tận óc ! Quân đội mà còn những thằng như thằng đó thì còn khốn nạn, thì không biết tới bao giờ mới khá lên cho nổi !

Huân cười ròn vô tư :

- Vụ đó để Đại-Tướng Tổng-Tham-Mưu lo mày ! Nghỉ đi, đừng có nóng ! Ngắm đòn tụi nó chưa ?

Tự xoạc hai ngón tay cái và trỏ, vuốt xòa sang hai má. Hàng ria dài và rậm, được tia xén kỹ lưỡng, công phu, nằm êm mượt, quen thuộc dưới hai ngón tay, gây cho người Sỹ quan cảm giác thích thú dịu dàng.

Vuốt ria vốn là thói quen của Tự, nhất là những khi ông ta cần suy nghĩ, tính toán điều gì, hoặc cả những lúc vui mừng, sướng thỏa, muốn tự thưởng cho mình vài cái vuốt ve...

Lúc này. Tự vuốt ria không để tự thưởng cho mình, mà để nghĩ ngợi rất lâu.

Rồi ông ta đặt những ngón tay của bàn tay phải lên cái trán in hằn những vết nhăn, những ngón tay nhẩy thoăn thoắt trên vùng trán rộng, hơi hói vì tuổi bốn mươi ngoài.

Toán cật vệ cùng giữ im lặng tuyệt đối. Họ biết khi gõ đều và nhẹ những ngón tay lên trán, là lúc Tự suy tính tối đa. Chỉ một tiếng động nhỏ ngắt rời ý tưởng của ông, người lơ vô ý có thể lãnh ngay tám ngày tù ! Cộng thêm những tiếng chửi rửa tày tẽ, gay gắt nhất của Tự.

Vài phút sau, những ngón tay Tự Rìa rời vùng trán rộng, gõ đều một nhịp trên tấm kính phủ bàn.

Rồi theo đúng thói quen cố hữu, ngón tay trỏ của Tự Ria gõ mạnh phát cuối trên tấm kính, ông ta ngừng mặt lên nhìn thuộc cấp, đầu gật gù.

Lúc đó Tư Sẹo mới dám nhòai nửa người trên ghé ngồi, ghé sát mặt tới gần cấp chỉ huy trực tiếp, đợi chờ Tự hỏi thêm và lập tức trả lời.

Tự Ria hỏi bằng giọng rất êm đềm :

- Bọn chúng nó năm thằng, tui bây sáu mạng... Vậy mà... Hừ !

Khanh Đen, gã xếp sòng toán cận vệ của quan to mặt đỏ bừng bối rối lẫn sợ hãi.

Đôi môi dày và thâm của gã mấp máy một hồi, mọi người tưởng rằng gã muốn bào chữa cho thất bại của mình, nhưng sau cùng Khanh Đen mím chặt đôi môi, ngồi im phăng phắc.

Tư Sẹo, tên cận vệ ăn nói lưu loát, hoạt bát, khôn ngoan nhất trong toán sáu người lên tiếng bằng giọng âu sầu, đủ đầy vẻ ăn năn :

- Thừa, sở dĩ như thế này là vì... tui nó không đánh với bọn em như mọi khi... Tui nó áp dụng lối đánh rất bất ngờ.... Bởi vậy...

- Bởi vậy chỉ có một mình mày chạy thoát, còn năm thằng kia thì gục hết.

- Thừa... Em chạy về gọi thêm lực lượng...

- Hừ ! Tụi bay đúng là đồ ăn hại ! Coi chừng tao sút đi hết ra tiểu đoàn chiến đấu. Tụi mày ăn chơi, du hý quen rồi, không thằng nào chịu tiếp tục luyện võ nữa cả !

Toán cận vệ ngồi im. Kinh nghiệm cho họ biết rằng lúc này dù xếp lớn có nói oan cho cả toán thì cũng đừng đại thanh minh. Càng thanh minh hay chối cãi là càng khiến cơn giận của cấp chỉ huy bốc cao hơn.

Tự Rìa đảo đôi mắt ti hí, nhiều lòng trắng hơn hắc lòng đen, nhìn vào tận mắt từng tên cận vệ dưới quyền.

Đôi mắt dễ sợ đó của cấp trên làm cả toán nhân viên cùng cúi gằm mặt xuống, không tên nào dám ngừng lên chạm mắt mình với mắt quan to.

Tự Rìa lên tiếng :

- Thôi được. Tao tạm tha cho chúng mày lần này. Nhưng nghe tao hỏi ! Tụi sáu thằng mày tính sao đây ?

Khanh Đen nhanh nhẩu buột miệng nói ngay :

- Tụi em làm thịt hết chúng nó. Đ.M.

Gã lơ miệng chửi thề, mặt nghệt ra vì sợ và vì ngượng.

Hai đôi mắt gã liên láu đưa đầy dọc ngang để tránh đôi mắt cấp trên.

Tư Sẹo mau mắn tiếp lời đàn anh lập tức :

- Thừa tụi em không chịu thua chúng nó đâu ạ. Dù sống hay chết thì tụi em cũng phải phục thù. Cuộc phục thù thế nào cũng phải có máu. Lúc đó xin che chở cho chúng em.

Tự Rìa gật đầu :

- Dĩ nhiên. Rồi sao nữa ? Nói tao nghe tiếp coi Tư Sẹo !

- Tụi em tính đêm nay đem theo vũ khí, tới bar con mẹ Nguyệt đập tan hoang hết. Lúc đó bọn năm thằng chắc chắn phải ra mặt đối phó. Tụi em mần chúng nó liền. Làm thật xong tụi em rút đi êm.

- Nghe mày nói thì ngon lành lắm...

- Thừa em xin thề là tụi em sẽ làm một cú oanh liệt, ngon lành. Nếu không, xin cứ sút tụi em đi đơn vị chiến đấu hay đi tiền đồn cũng không đưa nào dám kêu ca.

- Hừ !

- Thưa tụi em phải phục thù để giữ tiếng dân chơi nữa chứ ạ. Nếu không, thà tụi em làm lính rửa cầu, còn hơn là chịu thua mấy thằng mặt mới tỉnh này.

Nghe đồng bọn nói, Khanh Đen xen ngay vào, toàn thân gã hần học, uất ức theo từng câu gay gắt, quyết liệt:

- Em thề nếu lần này mà thua tụi nó thì em không phải là dân chơi nữa. Em sẽ xin để đổi em đi. Đi đâu cũng được. Càng xa càng đỡ nhục cho em.

Cả bọn hòa theo Khanh Đen. Tên nào cũng tỏ rõ vẻ căm hờn, uất hận cần phải phục thù bằng bất cứ giá nào.

Tự Rìa gật gù nghe đàn em thề thốt hung hăng. Hai ngón tay ông ta lại xoè ra, vuốt nhẹ nhàng, âu yếm hàm rìa trên đôi môi mỏng.

Khanh Đen nói tiếp, giọng đã thành găm gù :

- Đêm nay tụi em đi lùng chúng nó suốt đêm. Thế nào trong đêm nay bọn chúng cũng có thằng... thấy mẹ với tụi em ! Nợ máu mà !

Tự Rìa bắt đầu nói, giọng ông ta vẫn dịu dàng nhưng đầy nguy hiểm :

- Tụi bây đừng hung hăng vội quá. Tụi bây phải hiểu rằng lỡ giết người là lỗi thôi lắm. Tao có thể đỡ đòn được cho chúng mày, nhưng nếu vậy chính tao cũng mệt. Tụi mày nên nhớ ở tỉnh này có hai thằng thông tin viên nhà báo Sài-gòn. Tao chỉ mua được có một thằng thôi. Hơn nữa, tao nghe nói thằng xếp xòong bọn đánh gục chúng mày là một thằng Sỹ-Quan có học, có cơ mưu. Nó là cựu sinh viên Y-khoa, bị động viên, «soóc-ty» Thủ- Đức. Theo tao biết thì chắc chắn thằng đó không thuộc loại con ông cháu cha, bởi vì nó đang ở đơn vị tác chiến mà lại ở xa thủ đô, xa tỉnh thành... Nhưng nó quen biết với nhiều thằng nhà báo Sài-gòn. Tụi chúng mày thừa biết hễ dính với mấy thằng hủi nhà báo là mình lỗi thôi lắm. Tụi nó dĩ nhiên chẳng làm gì được tao hay tụi bây đâu.. Nhưng tao không muốn có tiếng tăm không tốt. Tao phải giữ gìn cho cuộc bầu cử cuối năm nay chứ. Tụi bây hiểu không ?

Bọn đàn em cùng gặt đầu.

Tự-Ria tiếp :

- Tao biết tụi bây không ngán năm thằng đó. Nhưng làm gì thì cũng phải tính toán cho đảng hoàng.

Khanh-Đen vâng dạ liên hồi thay cho đồng bọn.

Tự-Ria nói tiếp :

- Giết chúng nó không khó. Nhưng giết cách nào cho êm mới giỏi. Đây là đất của tao, chúng nó dám kéo từ quận về đập lộn với chúng mày, hửn chúng nó phải có «bùa» gì chứ. Chúng nó đâu có ngu ! Nhất là thằng Quận trưởng quận X. với con mẹ Nguyệt đâu phải hai đứa khờ. Vậy thì «bồi» của năm thằng đó là «bồi» gì? Rơm hay là thiệt ? Tao cần biết vụ đó trước khi hành động.

Tư-Sẹo nói :

- Thưa, em nghĩ sở dĩ năm thằng đó dám chọc tới là vì...

- Vì gì ? Mày biết gì nói nghe coi ?

- Một là thằng Quận trưởng quận X hoặc con mẹ Nguyệt có chân tay, có cánh ở Sài-gòn. Em muốn nói là cội bự. Hai là tụi nó y y vào báo chí.

- Hôm nay mày có vẻ thông minh gớm ! Sao nữa ?

- Ba là tụi nó làm ầu, tới đâu thì tới. Em nghĩ có thể chúng nó ham về thành phố nghỉ, ham có tiền sài, nên nhận bừa công việc kinh chống với tụi em.

- Dĩ nhiên làm vụ này năm tháng đó phải có tiền của thằng Quận trưởng với con mẹ Nguyệt cho rồi.

Khanh Đen hung hăng :

- Thưa, chả lẽ tụi em nín khe chịu thua chúng nó ?

Tư-Sẹo đưa mắt liếc Khanh Đen, ra hiệu cho đàn anh đừng nóng, đừng ăn nói bừa bãi đừng chạm tới chuyện Tư-Ria đớp tiền của đám Ba-Tàu muốn độc quyền chia nhau khai thác kỹ nghệ snack bar trong cái tỉnh càng ngày càng đông lính Mỹ này...

Khanh Đen bắt được cái liếc của đàn em, gã ngây mặt ra nghĩ một hồi mới hiểu lơ mờ rằng Tư-Sẹo muốn mình im lặng.

Từ lâu nay, Khanh Đen vẫn nể Tư-Sẹo là thằng đàn em có «học thức» và khôn ngoan, được lòng Tư Ria nhất bọn.

Đã nhiều lần Tư-Sẹo vẽ ra lắm cách hay ho để Khanh Đen cùng cả bọn có tiền sài phí, có rượu uống tỳ tỳ, có nỗi sợ hãi, kính trọng ra rít của các chủ bar và cả dân chúng trong thành phố mập bạc này.

Khanh-Đen thường gọi đàn em Tư-Sẹo là quân sư của toán «anh hùng thời loạn» do chính mình làm xếp

bé, lần này gã làm thính cũng vì sẵn nể nang mưu trí của gã đàn em tuy nhỏ bé, yếu ớt nhưng khôn lanh nhất trần đời.

Tự-Ria hiểu ngay cái liếc mắt của Tư-Sẹo.

Ông ta mỉm cười :

- Thôi được. Sở dĩ tao họp tại bay lại đây để xem chí khí tụi bay có nhứt không ? Tụi bay có ngán năm thằng lãng tử đó không ? Bây giờ tao biết tụi bay vẫn ngon lành. Vậy là tốt. Nhưng tao ra lệnh cho tụi bay tạm thời nhịn chúng cái đã. Để chúng nó cho tao. Tụi bay hiểu chứ ?

Tư-Sẹo nhanh nhảu thay mặt anh em gật đầu :

- Thừa tụi em hiểu ạ.

- Đó là lệnh của tao. Thằng nào gây sự đập nhau với năm thằng khốn đó thì đừng gặp tao nữa. Tao muốn chúng mày phải vờ chịu thua bọn nó ít lâu. Rồi tụi bay coi tao chơi chúng nó thế nào...

Khanh Đen hậm hực ra mặt. Tự-Ria nhìn thẳng vào mắt Khanh-Đen hỏi :

- Khanh Đen ! Mày nghe tao nói chứ ? Hiểu không ?

- Dạ... dạ... hiểu !

- Thằng nào cãi lệnh tao thì trốn luôn đi. Nghe chưa ?

- Dạ... nghe ạ.

- Tao muốn bốn thằng chúng mày qua bên Đồng-Đặng, thằng Khanh Đen đưa tụi nó sang bên đó chỉ huy đôn đốc bọn thợ với bọn lính xây cái biệt thự của tao cho thật chắc chắn, thật đẹp đẽ. Bốn thằng bọn bay đi với thằng Khanh Đen qua bên đó để tránh chuyện đụng chạm với bọn khốn nạn vì say rượu, bóc đồng. Chỉ một mình Tư Sẹo ở lại đây thôi. Chừng nào cần tụi bay, tao cho thằng Tư đi gọi tụi bay về lại. Hiểu không ?

Năm tên bị quan to đẩy ra ngoài ô mặt buồn như nhà có đại tang. Thằng nọ ngó thằng kia, nhưng không đứa nào dám phản đối.

Tự Rìa tiếp :

- Thằng Khanh Đen phải coi bốn thằng này. Tao mà thấy mặt bất cứ đứa nào lảng cháng ở tỉnh là thằng Khanh lãnh đủ mười lăm ngày phạt. Riêng thằng nào tự ý mò về tỉnh sẽ bị tao phết đi xa nội trong hai mươi bốn tiếng. Hiểu chưa ?

- Dạ hiểu.

- Bây giờ thằng Tư lấy xe Jeep đưa chúng nó qua Đồng Đăng ngay rồi về đây tao nhờ chút việc.

- Vâng.

Sáu tên cận vệ đứng lên, lần lượt chào xếp lớn, mặt mũi buồn rười rượi đi theo Tư Sẹo ra ngoài.

Còn lại một mình trong phòng. Tự Rìa quay điện thoại, chân ghếch lên bàn.

Tiếng chuông điện thoại reo qua nhịp thứ tư.

Bà Nguyệt buông cuốn tiểu thuyết đang đọc xuống đùi, nhòai người nhấc ống nghe áp vào tai.

Tiếng Tự Rìa vang qua máy dệu dàng thiết tha :

- Nguyệt phải không ạ ?

- Vâng. Nguyệt tôi.

- Mên chào người đẹp. Lâu ghê mới lại được nói chuyện với giai nhân. Thế nào Nguyệt ? Dạo này vui vẻ chứ ?

Bà Nguyệt dơ tay lên, ra hiệu cho Dũng vặn nhỏ âm thanh máy quay băng nhạc. Hai ngón tay bà Nguyệt đặt nhẹ lên vai, ra dấu cho Dũng biết mình đang điện đàm

với Tự Rìa. Rồi bà chỉ tay vào ông nghe thứ hai, gấn
sấn sát ghế Dững ngồi hút thuốc lá, uống rượu, nghe
nhạc cổ điển Tây phương.

Dững nhắc điện thoại, áp vào tai nghe, bàn tay chàng
bật thật kín ông nói.

Bà Nguyệt trả lời Tự :

- Dạ kính chào. Cảm ơn tôi vẫn bình thường ạ.

Tiếng Tự cười qua má, rồi nói :

- Nguyệt có đau tay không nhỉ ?

- Sao lại đau tay ?

- Đập nguyên một vỏ chai rượu vào đầu thằng em tôi
mà Nguyệt không đứt tay ư ?

- Dạ... tôi...

Bà Nguyệt cười trừ câu trả lời.

Tự Rìa nói :

- Sau khi biết chuyện tụi thằng Khanh Đen tới làm
phiền Nguyệt. Tôi giận hết sức. Tôi vừa ra lệnh đem
nhốt chúng nó sang bên trại Đồng Đăng xong. Nguyệt
bằng lòng chứ ? Mà tại sao Nguyệt không chịu cho tôi

biết bọn thằng Khanh tới quấy rầy cơ sở làm ăn của Nguyệt ?

- Dạ cảm ơn.

- Sao Nguyệt cứ gọi tôi khách sáo, xa lạ thế ? Tôi đã nói với Nguyệt mấy lần rồi...

Bà Nguyệt cười rất... đàn bà :

- Cứ nói rồn tôi hoài. Nói vậy lỡ bà nhà nghe được thì khổ thân tôi.

- Tôi đã nói Nguyệt rõ tình cảnh hiện tại của tôi mà... Bà vợ cũ của tôi đã lấy chồng. Giữa tôi với bà ta có còn gì vương vীu nữa đâu !

Bà Nguyệt lại cười rất... đàn bà :

- Dạ... tôi hiểu ạ.

- Nguyệt này... tôi có cần phải nói thêm một lần nữa với Nguyệt về chuyện chúng mình không nhỉ ? Sao tới giờ này Nguyệt vẫn không trả lời cho tôi biết ?

- Thưa. Thực tình tôi chưa thể nào quên được anh nhà tôi.

- Nguyệt mãi tang rồi mà, Nguyệt !

- Thừa mãi tang thì mãi rồi, nhưng quên nhà tôi thì quả tình chưa ạ.

Im lặng từ phía Tự-Ria.

Dững cắn nhẹ hai hàm răng lại với nhau. Chàng thoáng nghe tiếng cười như phá của bạn bè đang đánh xì-tây phòng ngoài vắng vào.

Trí óc Dững loé lên giòng suy tính. Chàng chợt hiểu một phần vụ phá phách snack bar của người đàn bà góa xinh đẹp, lãng mạn, đa tình này.

Ngoài chuyện lấy tiền của bọn chủ bar Ba-Tàu, Tự-Ria còn dùng bọn đàn em như một áp lực buộc bà Nguyệt phải bằng lòng làm vợ hắn.

Và như vậy... Lòng Dững chợt buột nhói vì ý tưởng suy đoán mơ hồ :

Có thể rằng lão Quận trưởng chỉ huy chàng và bè bạn cũng đang si mê bà Nguyệt, ghen tức với Tự-Ria. Lão đẩy bọn chàng xuống tỉnh này như một lũ âm binh trong tay phù thủy, ngoài mặt là giúp đỡ người góa phụ, nhưng bề trái là giữ bà Nguyệt cho riêng lão. Vừa giữ được bà Nguyệt, lại vừa duy trì được cơ sở làm giàu !

Với nhan sắc chín mùi của người đàn bà đứng giữa một đời, bà Nguyệt đã lợi dụng nhan sắc đó để làm giàu trên tình cảm bọn đàn ông nô lệ cho mình. Thế thì tại sao bà Nguyệt không lợi dụng thằng Tự Rìa ? Sao bà ta lại phải nhờ vả tới lão Quận ở xa thành phố ?

Dũng không thể tin cả vào lý do lão quận đã hùn vốn mở bar với bà Nguyệt. Đó là một đòn lợi dụng lão ta của người đàn bà này. Nhưng khi lợi dụng tiền của lão Quận, vì sao bà Nguyệt không lợi dụng tình yêu của Tự Rìa để dễ làm ăn ?

Dũng chưa thể hiểu ngay được niềm bí ẩn bên trong chuyện đó.

Chàng đâm ra nghĩ thẳng tới hoàn cảnh của mình. Chàng đã chiếm được bà Nguyệt đêm qua. Sáng nay hai người ở chung phòng như một cặp vợ chồng chính thức.

Bà Nguyệt giải thích với Dũng vì tiếng sét ái tình. Bây giờ chàng có thể tin tưởng vào cái gọi là tiếng sét đó không ?

Hay chính chàng cũng chỉ là một con cò trên bàn cờ sự nghiệp của người góa phụ khôn ngoan đến mức nguy hiểm, phải đề phòng ?!

Tự Rìa nói sau thời gian nghĩ ngợi khá dài :

- Tôi biết Nguyệt chưa hiểu lòng tôi nên chưa tin ở tình tôi. Tôi sẽ chờ, chờ cho tới ngày Nguyệt hiểu được tôi yêu Nguyệt đến mức nào...

- Cảm ơn...

- Bây giờ tôi muốn nói với Nguyệt một điều... Đó là chuyện đáng tiếc đêm hôm nọ.

- Vâng.

- Năm người của Nguyệt...

Bà Nguyệt kêu lên :

- Trời ơi ! Đừng buộc tội tôi chứ ! Tôi có người nào là của tôi đâu.

Im lặng.

Dũng đoán gã Tự-Rìa hơi lúng túng vì không ngờ bà Nguyệt phủ nhận bọn chàng.

Câu chuyện lại tiếp tục. Tự-Rìa nói :

- Tôi nghĩ lúc này chúng mình nên nói chuyện thành thực, cởi mở với nhau Nguyệt ạ. Tôi biết sở dĩ có chuyện đáng tiếc đó cũng vì bọn mấy thằng em tôi đã

dồn Nguyệt tới chân tường. Bất cứ ai ở trong địa vị của Nguyệt thì cũng phải phản ứng để giữ công việc làm ăn của mình đừng thất bại.

- Vâng. Xin cứ nói tiếp...

- Tôi thành thực muốn thu xếp mọi chuyện với những người của Nguyệt. Tôi ước ao được gặp anh chàng chỉ huy bọn họ.

- Tính chừng trị mấy người đó ư ?

- Đâu có ! Tôi có bao giờ nghĩ tới chuyện ấy đâu ! Tôi muốn được quen với họ chỉ là để uống với nhau chén rượu, truyện trò cho vui, rồi bàn với nhau một giải pháp hòa giải thôi mà.

- Vậy thì tiếc quá ạ.

- Sao thế Nguyệt ?

- Bọn họ đã trở về đơn vị cả rồi.

- Thật thế ư ?

- Vâng.

Tự-Ria cười, giọng vui vẻ :

- Chưa đâu. Tôi biết bọn họ còn ở trong cái tỉnh này. Chính vì để tránh những đụng chạm đáng tiếc, tôi đã tổng bọn đàn em của tôi đi. Như vậy Nguyệt cũng đã thấy tôi không muốn gây chuyện rắc rối với họ rồi. Tôi xin nhờ Nguyệt một điều. Chỉ một điều thôi. Tôi nhờ Nguyệt nói với anh chàng chỉ huy bọn họ rằng tôi ước ao được gặp anh ta một lần. Tôi vốn mến những người hùng như hấn lăm. Nguyệt nói cho anh ta biết rằng con đường đẹp nhất là anh ta tới gặp thẳng tôi. Nếu không, trước hay sau tụi tôi cũng tìm được chỗ ở của hấn ta mà.

Nguyệt đưa mắt nhìn Dũng sau câu nói đầy vẻ đe dọa của Tự Ria. Nàng có vẻ sợ và lo. Dũng nhún vai, gật đầu, ra hiệu cho Nguyệt nhận lời mời của Tự-Ria. Nguyệt lắc đầu với Dũng, rồi nàng nói vào điện thoại :

- Nói thật hiện giờ tôi không biết họ ở đâu. Nhưng thế nào thì tôi cũng nói lại lời nhắn.

- Vậy thì hay nhất. Xin cảm ơn Nguyệt thật nhiều. Và xin hỏi Nguyệt câu này nữa : Chiều mai Nguyệt có rảnh cho tôi được mời Nguyệt đi dùng cơm tối với tôi không ?

- Rất tiếc ngày mai tôi bận ạ.

- Không biết ngày nào tôi mới được hân hạnh Nguyệt nhận lời.

Sau đó giữa Tự-Ria với bà Nguyệt là những câu tán tỉnh lãng nhăng. Dứt cuộc điện đàm, bà Nguyệt lo âu hỏi Dũng :

- Anh định thế nào ?
- Để tôi bàn với anh em.
- Chắc chắn hẳn không chịu thua các anh dễ vậy đâu...
- Tôi cũng nghĩ như thế,
- Em bắt đầu ân hận đã kéo anh vô cái vụ này !

Con người ta có số Nguyệt a.

Dù không muốn nhưng Dũng vẫn phải tin. Rõ ràng Tự Rìa nhượng bộ và chịu thua bọn chàng.

Sau lần nghe cuộc điện đàm giữa Tự Rìa và bà Nguyệt, Dũng nhận được một tấm danh thiếp của Tự Rìa kèm theo là một lá thư với những lời lẽ mềm dịu, thân thiết, mời mọc chàng tới gặp Tự ở văn phòng gã để uống với nhau chén rượu giao tình...

Dũng họp anh em, bàn định với nhau quanh thắc mắc có thật Tự Rìa chịu nhận thua không ? Hay gã đang âm mưu một cuộc phục thù ghê ghớm, nham hiểm, tàn hại bọn Dũng bằng cách thâm độc nhất ?

Không ai có thể biết được sự thực trong lòng Tự ra sao. Cuối cùng Dũng quyết định phân tán anh em mỗi người một nơi, và một mình chàng tới gặp Tự Rìa, đáp lời mời của gã.

Gã đã tiếp Dũng niềm nở, thân mật ngoài sự mong đợi của chàng. Gã nhận hết lỗi về phía bọn đàn em. Gã tung ra những lời tán dương bọn Dũng, và mong muốn bọn chàng xí xóa tất cả hận thù.

Điều quan trọng nhất là Tự Rìa hứa chắc sẽ không để bất cứ ai quấy rầy công chuyện làm ăn của bà Nguyệt. Gã hứa danh dự và Dũng ở vào cái thế phải tin.

Sau lần gặp đó, Dũng thấy rằng sự có mặt của bọn chàng ở đó là thừa.

Dĩ nhiên khi mọi việc đã được giải quyết xong, bọn chàng không thể cứ ở lý thành phố ăn chơi, du hí. Và thế là cả bọn Dũng kéo nhau trở về quận lý. Ai cũng hoang mang và hồi hộp tự hỏi rồi đây gã Tự Rìa sẽ chơi họ ngón đòn gì ?

Về quận chưa đầy một tháng, Dũng quên dần nỗi thắc mắc quanh vụ đã cùng anh em làm những tên đánh mướn cho một người đàn bà.

Mỗi bận tâm duy nhất của chàng là gắng thu xếp cho được một chuyến về thủ đô để cố tìm Quyên.

Chàng không thể quên nàng. Chàng không thể bằng lòng sống mà không gặp được Quyên. Cho dù gặp nàng để nhận chịu tan vỡ hay đau khổ không cùng.

Vào kỳ lương cuối tháng, Dũng quyết định xin phép về Sài gòn.

Nhưng một buổi trưa, trong thời gian sửa soạn chuyến trở về thành phố miền Nam, Dũng thỉnh linh bị bao vây bởi một xe lính.

Chàng bị còng tay, tổng lên xe, đưa thẳng về tỉnh lỵ.

Không một ai ở quận biết được lý do Dũng bị bắt. Chính chàng cũng ngẩn ngơ tự hỏi mình bị bắt như một con chó đại vì lỗi làm gì ?

Dũng nghĩ tới Tự Rìa. Chàng nghĩ tới cuộc trả thù của gã phải chăng đã bắt đầu ? Chàng tạm tin rằng mình nghĩ đúng. Và trong cảnh ngộ hiện nay, Dũng còn biết làm gì hơn là chờ đợi số phận chàng.

Dũng bị dẫn giải qua An ninh Quân đội Tỉnh. Và ở đó, chàng biết chắc rằng cái bẫy của Tự Rìa đã dương ra, chàng đã lọt vào không lối thoát. Giờ trả thù đã điểm, và chàng - một mình chàng - nhận lãnh cho anh em tất cả hận thù.

Theo cuộc điều tra của giới chức An ninh, một gã đặc công VC sau khi được khai thác, đã lập cung từ báo cáo với cơ quan an ninh rằng Dũng là người của phe hấn. Rằng chàng đang thi hành nhiệm vụ điều nghiên tình hình quận lỵ, để làm nội công cho VC đánh chiếm quận, tàn sát lực lượng lính đồng minh cùng anh em đồng đội trú phòng tại đó.

Trước sau cuộc điều tra, cung từ của tên đặc công VC vẫn không thay đổi. Gã quả quyết thề rằng đó là sự

thực.

Dĩ nhiên Dũng phải bị bắt giữ để điều tra. Và trong hoàn cảnh đó với lý do chánh đáng từ phía những người có thẩm quyền, không một ai có thể can thiệp cho Dũng được.

Dũng hiểu kế hoạch trả thù của Tự Ria. Chàng đành chấp nhận số phận mình như một con cá con mắc lưới. Ở hoàn cảnh của chàng, chàng không có cách nào hơn...

Đích thân Tự Ria và bọn đàn em phụ trách vụ án phản gián điệp quan trọng đó. Dũng được lấy cung nhiều lần, nhiều hơn bất cứ người nào bị nghi ngờ.

Dĩ nhiên mỗi lần Dũng được hỏi cung là một lần đâm máu. Khi Dũng được lôi về lại phòng giam, thân xác bị bầm dập, chết ngất vì đau đớn...

Dũng âm thầm sống trong những ngày địa ngục có thật với chàng. Chàng quyết liệt phản cung. Chàng không muốn bị đưa ra đảo vì một việc mình không hề hay biết. Cuộc giằng co ấy kéo dài, cho tới một ngày Dũng sắp kiệt lực, sắp chịu thua thì một việc xảy ra.

Sự việc nổ bùng lên trong tỉnh nhỏ, do Vũ làm kép chánh.

Và Vũ, chính Vũ đã cứu Dũng thoát khỏi những ngày kinh hoàng, đau đớn, thê thảm nhất đời chàng....

Vũ từ quận lên xe đò về tỉnh lỵ. Chàng tới gặp bà Nguyệt. Tại nhà riêng của người đàn bà đó, Vũ đi thẳng vào đề :

- Chị biết thêm tin tức gì về Dũng không ?

Bà Nguyệt khóc, nói :

- Anh ấy khổ lắm. Rõ ràng anh ấy bị tội nó chơi.

Vũ cười nhạt :

- Một người bạn của tôi cho biết tội nó muốn Dũng phải nhận tội, phải ký vào một cung từ đã được viết sẵn và nằm đó chờ ngày Dũng chịu thua. Sau đó, số phận Dũng ra sao chị hẳn biết rồi.

Bà Nguyệt vẫn khóc. Người đàn bà mang nặng mặc cảm tội lỗi đó trước cảnh ngộ này, chỉ biết khóc thầm bởi bao cố gắng của bà để gỡ tội cho Dũng đều thất bại.

Vũ nói :

- Tôi đã quyết định. Tôi không thể để mặc Dũng rơi vào tình cảnh bi đát đó được. Tôi đã gặp tên Quận-Trưởng và hẳn phải tay tất cả. Hẳn mặc kệ Dũng kể từ ngày Dũng bị bắt đi.

- Anh định làm gì để cứu Dũng ra ?

- Tôi đã viết nhiều thư, gửi nhiều đơn đi khắp các nơi. Tôi đã chờ và tôi tới chị, hỏi vay chị ít tiền để vào thẳng Sài-gòn, hỏi rõ kết quả của những lá đơn tôi đã gửi. Sau đó tôi sẽ quyết định những việc phải làm.

Bà Nguyệt đưa Vũ hai chục ngàn. Vũ không mong muốn nhiều hơn. Chàng vào Sài gòn.

Từng đoàn phóng viên báo chí từ Sài-gòn ủa ra tỉnh lỵ. Tòa soạn họ đã nhận được thư của Vũ yêu cầu họ ra. Báo chí đã chậm chân. Nhưng nhờ cuộc nổi loạn cô độc đó, báo chí khui vỡ ra từng mảnh.

Giới chức có thẩm quyền cho biết rằng họ đã nhận được đơn của Vũ. Nhưng họ không thể vượt mọi thủ tục hành chánh để mở ngay cuộc điều tra đưa Dũng ra khỏi nhà giam.

Đó là luật lệ bất đi dịch của bất cứ xã hội, chính thể nào. Không một ai có thể lên tiếng trách cứ những vị có thẩm quyền.

Dư luận lên cơn sốt căm phẫn. Một loạt truyền chuyển tại tỉnh được thi hành. Dũng được đưa ra khỏi phòng giam, được cởi bỏ những oan ức, phục hồi danh dự và được trở lại đơn vị phục vụ sau thời gian nằm bệnh viện.

Bọn lạm dụng quyền thế, tiếp tay với Tự Rìa bị chính quyền trừng trị, đưa ra tòa án. Họ phải trả giá những ngày đã hành hạ Dũng. Công luận hoan nghênh chính phủ, và xót thương Dũng tuyệt vời...

Dũng sau một thời gian nằm bệnh viện, được hội đồng y khoa cho giải ngũ vì lý do sức khỏe.

Phần đời thứ nhứt của Dũng đã hạ màn. Chàng ra khỏi sân khấu của một người lính, và bắt đầu vào phần kịch thứ hai, trong vai một người luôn đi tìm thiên đường nhỏ bé, đậm bạc của riêng mình..

Trong những ngày dưỡng bệnh tại nhà thương, niềm đau đớn tinh thần sâu xa nhất của Dũng, là sự im lặng của Quyên.

Tại sao Quyên im lặng kỳ lạ thế ? Tại sao Quyên không thềm tìm đến với chàng, hay viết cho chàng một lá thư thôi ?

Quyên không thể không đọc báo. Quyên không thể không biết cái nạn lớn kia đã úp chụp lên đầu Dũng. Dũng tự hỏi hay là nàng không biết thật. Như vậy chỉ có thể là một trong hai giả thuyết. Một là Quyên đã chết, hai là Quyên đã bỏ sang đứng dưới cờ của phía bên kia, và trong mật khu nào đó, nàng không thể biết tin tức gì về Dũng, hoặc có biết nhưng không thể nào liên lạc được với chàng.

Dũng bị dày vò vì câu hỏi đó. Chàng yêu Quyên và càng yêu Quyên hơn.

Nhưng chàng không còn hy vọng tìm gặp được nàng. Nàng và ông bố đã mất hút hoàn toàn, không hề để lại một chút vết tích nào cho Dũng tìm tòi đến được !

Dũng sống lủi thủi, buồn bã với tình trạng sức khỏe tiến triển thật là chậm chạp của chàng. Sau những ngày dài bị hành hạ tàn nhẫn trong lao tù, Dũng thành một

người bị kiệt sức. Chàng được giải ngũ, và dễ thích ứng với xã hội dân sự, Dũng gặp khó khăn nhiều hơn chàng tưởng tượng và đợi chờ.

Sau nhiều ngày suy tính, Dũng quyết định đi học lại. Chàng cố gắng tiếp tục hoàn tất giấc mộng trở thành Bác-sỹ. Chàng quyết trở lại với đời sống sinh viên sau nhiều năm bỏ dở vì binh nghiệp.

Dũng sống chung với người bạn trong một căn nhà nhỏ chật, nằm sâu trong con hẻm ở khu xóm bình dân. Người bạn Dũng theo học ngành Luật và sắp tốt nghiệp chúng chỉ cuối cùng.

Dũng trở lại Đại học Y-khoa, tiếp tục theo năm thứ ba với thật nhiều vất vả. Điều cay cực nhất với Dũng là phải kiếm đủ miếng ăn để tiếp tục học hành.

Chàng nhờ bạn giúp, tìm được một chỗ dạy học ở trường tư thực, mỗi tuần Dũng dạy mười tiếng, mỗi tiếng chàng được trả hai trăm rưỡi, cộng lại mỗi tháng Dũng đủ sống một đời sinh viên eo hẹp, mệt mỏi.

Buổi chiều nay, từ trường Đại học về nhà, Dũng nằm dài trên giường nghỉ mệt.

Sức khỏe của chàng thật tệ. Lại thêm thời tiết Sài-gòn dạo này độc địa lạ lùng. Dũng ngày ngật như muốn

ốm đau. Những vết thương vì bị tra tấn trong tù đêm đêm hành hạ chàng đau ê ẩm.

Lúc Dũng thiu thiu ngủ thiếp đi trong cơn mệt mỏi, thì người bạn ở chung nhà với chàng về cùng ba bốn người bạn cùng trường Luật.

Cả bọn tụ họp gần giường có Dũng nằm. Họ bắt đầu nói chuyện. Cũng vẫn chuyện tranh đấu của sinh viên.

Hiền, người bạn ở chung nhà với Dũng nói rất hăng. Anh ta luôn luôn là một người quá khích, thích thành lãnh tụ, và bao giờ cũng lẫn xả vào những hành động chống đối để được nổi bật trong đám đông trẻ tuổi ồn ào, mê say tranh đấu như tham dự những trò vui.

Tiếng thảo luận ồn ào đó làm Dũng không sao nằm nghỉ ngơi được nữa. Chàng dậy, ra sau nhà rửa mặt, định sau đó bỏ ra quán cà phê đầu hẻm, chờ toán thanh niên này nói chuyện xong chàng sẽ trở về nhà.

Nhưng khi bước lên căn nhà chật, vừa cầm lấy chiếc áo sơ-mi, thì Dũng nghe Hiền nhắc đến tên Quyên !

Anh chàng sinh viên quá khích Hiền nhắc tới cái tên Quyên ba bốn lượt, có vẻ say mê, thích thú vô ngần.

Dũng muốn nán lại nghe, nhưng chàng ngại làm toán sinh viên tranh đấu ngại ngừng. Bởi từ lâu nay, mặc Hiền rủ rê, Dũng hoàn toàn lãnh đạm, thờ ơ, đứng biệt hẳn bên ngoài những trò tranh đấu của bạn bè.

Dũng đã quá chán ngán tất cả mọi thứ trên đời. Những sự việc chàng đã phải gánh chịu trong thời gian vướng trong quân đội, đã biến Dũng thành một người chỉ còn mong muốn được sống yên, học hành đến ngày tốt nghiệp, để kiếm tiền sống cho xong phần đời còn lại...

Nửa giờ sau, từ quán cà phê trở lại nhà, Hiền vẫn còn đó chưa bỏ đi đâu. Toán bạn bè của Hiền cũng đã bỏ ra về.

Dũng hỏi người bạn sinh viên ở cùng nhà :

- Hồi nãy mình nghe bồ nói chuyện có nhắc tới tên Quyên. Quyên mà bồ nói đó là trai hay gái ?

- Gái.

Dũng có cảm tưởng như trái tim mình nghẹt lại rồi nổ bung ra.

Chàng hồi hộp hỏi :

- Cô Quyên đó là sinh viên cùng phe của bồ ? Hay cô ta là một người tình của anh chàng nào đó ?

- Không phải vậy...

Hiền ngần ngại như không muốn nói tiếp với Dũng về người con gái mang tên Quyên nào đó, mà không hiểu tại sao, Dũng chợt cứ có ý tưởng rằng cô ta đúng là Quyên mà Dũng đang mong tìm gặp lại nàng.

Dũng nói :

- Sở dĩ mình hỏi bồ là vì đời mình có dính líu quan trọng tới một cô gái cũng có tên Quyên.

- Phải cô Quyên Y tá mà bồ kể chuyện tớ nghe hồi bồ còn trong quân đội ?

- Đúng cô Quyên đó đó Hiền.

- Cái cô Quyên mà mình nhắc tới trong câu chuyện vừa rồi, chính mình cũng chưa thấy mặt bao giờ. Nhưng đó là người mình phải đi gặp trong vài hôm nữa.

- Hiền sẽ rời Sài-gòn đi xa để tìm gặp người mang tên Quyên đó ?

- Đúng, Với bồ mình không dấu diếm.

- Vậy nghĩa là Hiền đã dứt khoát chọn một chỗ đứng ở phía bên kia sao ?

- Không hẳn vậy Dũng ạ. Việc này của mình không dính líu tới chuyện tranh đấu của sinh viên. Nó là chuyện riêng, do một người nhờ vả đến mình. Mình đã nhận lời giúp nên bắt buộc phải đi.

- Hiện có hình của người con gái tên Quyên không ?

- Có. Người nhờ mình hỏi chiều có đưa tấm hình cô ta để khi gặp mình nhận diện.

Hiện rút bóp, lục lọi một lát, rồi lấy ra tấm hình thiếu nữ, chụp nửa người, đưa cho Dũng.

Nhìn tấm hình bán thân của thiếu nữ, Dũng kêu lên :

- Quyên đây. Đúng Quyên đây rồi.

Hiện ngạc nhiên :

- Không lẽ đó là người con gái bạn tìm đã mấy năm nay ?

Giọng Dũng lạc đi vì xúc động :

- Đúng là nàng Hiện ạ. Sao có thể có một trùng hợp may mắn đến thế này được hả Hiện ???

Hiện lắc đầu, hạ giọng nói :

- Có lẽ nó không may mắn như bồ nói đâu Dũng ạ.

- Sao vậy ?

- Bởi vì cái cô Quyên này ngày nay nếu có gặp lại bồ, chắc làm cho bồ khổ tâm hơn là sung sướng.

Dũng kinh hoàng hỏi Hiền :

- Sao như thế được ?

- Vì cô Quyên này, hiện tại không phải một nữ y tá như ngày yêu thương bồ.

- Hiện nay Quyên làm gì hả Hiền ? Bồ nói đại ra cho mình biết đi ?

- Theo người nhờ mình đi tìm gặp cô Quyên này, thì cô ta hiện là một chủ nhà điểm lấy lòng tên tuổi ở một thành phố cao nguyên. Dưới trướng cô ta, có khoảng từ ba tới bốn chục gái đi. Và cái cô nàng Quyên sở dĩ làm ăn ghê gớm như vậy được, vì cô ta đang là người tình được ông Xếp lớn si mê, che chở và bao bọc cho cô ấy tha hồ phỉ chí làm giàu.

Dũng lặng người sau khi nghe Hiền nói.

Chàng ngẩn ngơ tự hỏi : Có thể như thế được ư ? Quyên chẳng lẽ thay đổi nhanh chóng và lạ lùng như

vậy ?

Hơn nữa nàng còn ông bố. Một ông bố như Thượng-
úy Cơ, chả lẽ bằng lòng để con gái làm ăn như hiện tại ?

Hiền nói :

- Bô có vẻ xúc động mạnh quá đấy Dũng ạ.

- Người trong hình của bô đúng là Quyên mà mình
thương yêu tha thiết, mình đề ý và ao ước tìm gặp được
nàng. Người đó đúng là Quyên, là người nữ y tá ngày
xưa có ông bố là Thượng úy Việt-Cộng hồi chánh. Mình
không sao hiểu được lý do nào, hoàn cảnh nào đã biến
đổi một người như Quyên ngày trước, thành một người
như Quyên bây giờ ?

Hiền cười nhạt, trả lời Dũng :

- Trong một xã hội như xã hội chúng ta hiện tại có
nhiều chuyện còn lạ lùng, ly kỳ hơn thế nữa cơ mà.

Nói rồi Hiền nhún vai, tỏ vẻ chán ngán, kể tiếp :

- Mình biết một người đàn bà hồi xưa ở cách gia đình
mình vài ba căn phố. Bà ta là vợ của một anh tư chức
nghèo. Đó là một người đàn bà có chút đỉnh nhan sắc
và thân hình khêu gợi. Bẵng đi ít năm mình không gặp
vợ chồng người đàn bà đó. Cho tới một lần, mình thành

lĩnh gập lại bà ta. Bạn biết không ? Bà ấy sang trọng, quyền thế như một bà Hoàng. Anh chồng không còn là tư chức, mà thành một nhà thầu làm ăn bạc tỷ. Lý do thay đổi chẳng phải anh chồng bà ta có tài cán gì cả, mà chỉ nhờ bà vợ được một ông lớn nhất chính quyền hồi đó yêu thương. Mỗi tuần, ông lớn lén trốn vợ cả, lĩnh ra cái tỉnh đó, sống du dương với vợ anh thầu khoán nọ vài ngày. Bởi thế bà ta oai như hạc. Quyền thế tiền bạc lẫy lừng, nói gì thì ông lớn cũng nghe theo răm rắp. Và theo mình biết, ngày nào cũng có năm ba anh cỡ Tỉnh Trưởng tới nịnh hót, hầu hạ mụ đàn bà đó. Chuyện như vậy mới thật là ly kỳ. Nó còn xảy ra và vẫn xảy ra đều đều ở cái xứ này mà Dũng. Vậy thì cái cô Quyên của bò, nếu ngày nay có thay đổi vậy, mình thấy cũng vậy vậy thôi...

Hiền khoát tay, nói tiếp bằng giọng an ủi bạn :

- Hẳn nhiên cái cô Quyên của bò phải trải qua vài ba thay đổi ly kỳ nên mới thành một người đàn bà nuôi điểm lừng danh như hiện thời. Nếu bò muốn gặp cô nàng, thì sửa soạn đi với mình. Nếu bò thích giữ nguyên cái hình ảnh đẹp của nàng ngày xưa, thì ráng quên nàng đi mà sống, mà thành Bác sỹ, để đền bù cho những năm bị nhà binh nó hành hạ bò nửa đời, nửa đoạn trong tù...

Dũng nói, giọng nghẹn ngào buồn bã và ngao ngán :

- Mình cũng không biết có nên tìm gặp lại Quyên hay không ?

- Tùy ý của bồ đây. Nếu bồ muốn, vài hôm nữa mình đi với nhau cho có bạn. Sở dĩ mình cất công đi tìm gặp cô ta, phần vì mình không thể chối từ lời nhờ vả của người quen, phần vì để nhờ cô ấy gỡ cho một số anh em ở ngoài Trung sắp bị đưa ra đảo.

Dũng ngồi im suy nghĩ...

Chàng nhớ lại dĩ vãng. Nhớ lại những ngày gặp gỡ Quyên, và mối tình tay tư giữa chàng với Quyên cùng hai người bạn. Rồi thì đột ngột Quyên cùng ông bố bỏ đi. Rồi bao tai biến ập tới với chàng. Để rồi hôm nay, tình cờ Dũng biết tin tức người tình trong hoàn cảnh éo le, ngao ngán hiện thời...

Hiền nói :

- Bồ ở nhà tính toán cho kỹ đi. Mình cần lo vài việc rồi về.

Mờ sáng Dũng và Hiền ra bến xe đi cao nguyên.

May cho hai chàng, chỉ năm phút sau khi lên xe là bác tài cho xe chạy.

Hiền nói :

- May kinh khủng. Mình mà đón chậm taxi chừng năm phút là lỡ chuyến xe rồi. Ai ngờ xe đồ An Nam ta đi cao nguyên chạy đúng giờ như vậy.

- Có lẽ nhờ đủ khách. Đạo này khách đi xe đồ trở lại đông đảo như xưa.

- Đường yên thành ra người ta đi xe đồ cho rẻ.

Dũng thoáng buồn :

- Không biết tới bao giờ nước mình mới có thêm thật nhiều đường bay giá rẻ, để dân chúng mỗi lần muốn đi đâu đỡ cực vì những chuyến xe đồ chạy hai ba ngày mới tới nơi muốn đến.

- Chuyện đó còn khuya.

Nhún vai nói xong một câu đặc giọng chán chường, Hiền khép hai vạt áo bờ-lu-dông lại với nhau nhưng không chịu kéo khóa dây.

Anh chàng tiếp :

- Nếu số mình may, có lẽ chiều tối hôm nay hai đứa mình tới tỉnh được...

- Kể ra họ chịu đựng cũng khá.

- Dân Việt mình mà. Miền Nam này đánh đắm mấy chục năm nay như bò thấy đỏ, người người vẫn cứ phây phây.

- Ai cũng tập sống theo kiểu chỉ biết hôm nay, ngày mai mặc kệ.

- Mình có thằng bạn ngoại quốc từ Thụy Sĩ qua du lịch Việt Nam. Nó đi thăm nước mình nửa tháng rồi trở lại Sài-gòn hỏi tớ rằng : Tao không hiểu nhờ phép lạ nào, dân chúng ở Sài-gòn có thể sống như thế này, trong khi những tỉnh xung quanh họ, ở các đồng quê đồng bào họ sống như những...

Hiền ngừng lại nghĩ ngợi một lát rồi tiếp :

- Tiếng Thụy Sĩ nó gọi một danh từ mà mình khó dịch ra tiếng Việt Nam. Cái danh từ đó nếu dịch ra tiếng Việt-văn thì nó có nghĩa như là sống nửa như thú, nửa như người. Dịch vậy cũng chưa đủ nghĩa !

Dũng nói :

- Thì tạm hiểu như là...

Chàng lúng túng khi tìm cho thật đúng một danh từ để diễn tả đời sống của những người dân trong những

vùng bất an ninh.

Chàng đã sống qua những miền như vậy. Trong thời gian trong quân ngũ, Dũng đã đau đón đến độ bàng hoàng khi chứng kiến tận mắt đời sống hàng ngày của những đồng bào của quốc gia mình.

Họ sống thiếu thốn, khổ sở, cay cực và nhục nhã không sao tả được nổi. Họ bám vào những theo đất quê hương mà như những người mất hẳn tổ quốc. Họ như những loài mực hoang, vờn những xúc tua thiếu não của chính nó, quán bám nhầy nhụa vào một chỗ dựa bấp bênh...

Nhưng thành linh Dũng cảm thấy bị xô đung thật mạnh, rồi người chàng bay lên khỏi mặt ghề, rồi chàng cảm thấy như có ai quăng mình lên khỏi không gian.

Chỉ vài tích tắc sau Dũng biết rằng chàng đang tung lên không thật. Chàng đã bị tổng vọt ra ngoài cửa xe rồi và chàng đang rơi vút xuống một vùng ruộng bùn lầy rác rưởi phía trong lề xa lộ.

Dũng không còn kịp làm bất cứ một động tác chống đỡ nào khi thân người chàng bị ném xuống mặt ruộng. Chàng nghe một tiếng gãy khô khan ngay bả vai mình. Và cảm giác đau điếng truyền giựt lên khắp đầu rồi cả

người. Chàng nằm yên và mắt trông rõ cái xe đồ mình ngồi lúc nãy đang lộn những vòng tròn chậm nhưng mạnh ghê gớm, tàn bạo xuống con kinh rộng nước chảy lờ đờ.

Phía sau, cách cái xe đó chừng mười thước là một chiếc xe vận tải lớn gấp hai lần xe đồ, sơn màu ô-liu, đang lồng lộn chúi đầu xuống một đường mương đầy bùn lầy. Máy xe còn nổ rú từng hồi và hai tên lính Mỹ đang tông cửa xe nhảy xuống, miệng chửi thề như điên.

Dững hiểu ngay.

Chỉ vài phút trước đây, chiếc xe nhà binh Mỹ to lớn kèn cồng kia đã lạc tay bánh, ủi vào hông chiếc xe đồ. Tốc độ quá nhanh của xe nhà binh trên xa lộ đã tạo thành sức mạnh kinh hoàng, đẩy bật xe đồ tung lên và lộn nhiều vòng, từ lờ xa lộ lăn xuống con kinh.

Dững có ngảnh đầu ngó xuống chỗ xe đồ lật. Chàng thấy nhiều người la hét thất thanh như bị cắt cổ, nhiều người lục đục nhào người ra ngoài chiếc xe đồ đang chìm dần xuống nước. Máu đầy mặt mũi, quần áo họ. Máu đỏ tươi. Đỏ như bộ mặt đàn ra vì say rượu của tên lính Mỹ lái xe gây tai nạn đang đứng nhìn một cách thản nhiên, pha chút thích trí cảnh chiếc xe đồ đầy nạn nhân đang chìm lỉm và năm bảy người đang bị bõm,

chơi với trên giòng nước đục ngầu...

Dũng chồm lên. Chàng nhào tới phía con kinh. Chàng muốn cứu đồng bào. Nhưng chàng ngã chúi xuống ruộng bùn rác. Con đau khiến Dũng ngất lịm đi.

Tiến cười cười, búng ngón tay vào lớp thạch cao bó cứng ngắc một bên vai và tay Dũng :

- Sư mày ! Tao không hiểu tao mắc mày món nợ nào từ tiền kiếp, mà lại gặp mày, lại phải săn sóc cho mày ở tí tặn đây.

- Sao mày đưa tao vào chỗ này ?

- Không chịu sao ? Còn khiêu nại cái gì nữa chứ ? Mày tưởng rằng cựu quân nhân muốn vào Cộng-hòa năm lúc nào cũng được ư ? Rõn mặt ít thôi cha nội !

- Sao tao lại có thể gặp mày được nhỉ ?

- Thì tao cũng đang tự hỏi tao như vậy đó ? Tại sao tao với mày cứ lại gặp nhau trong những cảnh ngộ quái đản thế này ? Hì hì... Tại sao đúng bữa mày bị nạn được chở về dân y viện, thì tao lại tới tán tỉnh em Y-tá Ngọc-Liên để bị thấy mày xơ xác như con cá thối. Và vì tình bằng hữu và lòng nhân đạo, tao lại phải cố xin xỏ, vận động, lôi cổ mày từ bên đó qua đây. Này ! Nói khề mày nghe. Phải bồ bịch kỹ lắm mới đưa được mày vào đây đây. Đừng tưởng bở !

- Tao biết chứ. Thế còn thằng Hiền ?

- Hiền nào ?

Dũng chợt nhớ rằng Tiến không hề quen biết với Hiền.

Chàng lo âu, đau đớn tự hỏi rằng sau tai nạn, tình trạng của Hiền thế nào ? Chết hay sống ? Bị nặng hay nhẹ ? Hay đã chìm theo chiếc xe đồ xuống đáy kinh rồi???

Dũng hỏi :

- Tai nạn xe đồ sống chết bao nhiêu mà biết không ?

- Nghe nói chết nhiều. Tao đâu phải phóng viên nhà báo mà tìm hiểu chi tiết. Tao bận xách cổ mà qua bên này.

- Vậy mà ráng kiếm cho tao tờ báo tường thuật tai nạn đi. Hiền là thằng bạn sinh viên đi cùng một chuyến xe đồ bị nạn với tao.

- Để coi nào ! Mà mê man, bất tỉnh vì giải phẫu mất ba ngày. Tai nạn xảy ra hôm mùng tám, vậy thì phải tìm tờ báo hôm mùng chín, mùng mười gì đó mới có danh sách nạn nhân.

- Đúng. Mà ráng tìm cho tao. Mà... Ủa mà đổi từ quân y viện ngoài đó vô đây hỏi nào vậy Tiến ?

- Thừa ông con vào đây đã bốn tháng nay rồi. Tìm ông ở Sài gòn tùm lum không thấy.

- Tao dọn nhà.

- Coi bộ mày dạo này hơi xuống. Mày đi tha phương cầu thực ở đâu mà phải ngự xe đò đến nổi thế này Dũng?

- Tao tính lên cao nguyên...

Chàng ngừng kịp, không nói tiếp lý do đi tìm gặp Uyên.

Tiến vẫn pha trò :

- Định lên cao nguyên làm vương tướng gì ở trên đó? Bộ ở rừng ở bụi chưa chán hay sao ?

- Tao đi có việc.

Vẻ buồn bã của Dũng làm Tiến đổi giọng :

- Xương bả vai của mày bị gãy, cánh tay bên đó bị trẹo gân. Mày phải nằm lại đây nhanh nhất là ba tháng mới hoàn toàn nổi. Mày thật sui. Nạn nạn chưa phai đã cài vào nạn khác.

Tiến thở dài, tiếp :

- Rồi mày bị thằng Tự Ria chơi, tao không hay biết gì ráo. Chừng đọc báo về vụ làm loạn của anh chàng bạn thân của mày tao mới biết. Tính biên thư hỏi thăm mày, nhưng cứ khát lần. Mày lạ gì tội mình về vụ thư từ lĩnh kính nữa.

Dũng gật. Chàng gượng cười. Nụ cười để xí xóa câu nói đầy ý xin lỗi của Tiến dành cho mình. Lòng chàng vẫn băn khoăn về số phận của Hiền.

Dũng nói :

- Mày làm ơn đi kiếm báo cho tao đã Tiến.

- Rồi. Con xin chiều bố. Gớm ! Làm nũng quá !

Tiến bỏ đi tìm tờ báo mấy bữa trước cho bạn.

Dũng nằm yên trên giường. Chàng đã gặp may khi được Tiến đưa về điều trị ở đây. Nhưng còn Hiền ? Hiền sống hay chết sau tai nạn đó ?

Ý tưởng của Dũng loay hoay hoài về Hiền. Chàng không nghĩ được gì khác, kể cả không kịp buồn rầu vì chuyển đi lơ dờ để tìm Quyên.

Chàng đưa mắt nhìn quanh phòng bệnh. Phòng có hai dãy giường dài, khoảng ba mươi cái, cái nào cũng có người nằm, băng quấn trên người họ trắng phau phau.

Người đi, người đứng, người nằm, người thì ngồi, đem cho phòng bệnh cảnh nhộn nhịp mà bây giờ, tỉnh lại hẳn Dũng mới nhận ra.

Một thương binh nằm kế giường Dũng. - giường của Dũng đặt sát tường, gần cửa sổ, - nhìn Dũng đăm đăm rồi anh ta kêu lên :

- Đúng là Thiếu úy Dũng, phải không ?

Dũng cũng lập tức nhận ra. Anh ta là binh nhất Khói, trước ở cùng trung đội của chàng bên bộ binh tác chiến.

Khói nhào qua giường Dũng, hỏi ngay :

- Sao Thiếu úy nằm ở đây ? Sĩ quan nằm chỗ khác mà...

Dũng nói :

- Tôi giải ngũ rồi. Hiện là dân sự.

- Vậy sao Thiếu úy nằm đây được ?

- Anh bạn làm Bác sỹ đưa vào.

- Vậy ông Bác sỹ ấy phải quen lớn lắm...

Dũng âm ừ cho qua. Chính chàng cũng chưa có thì giờ hỏi Tiến làm cách nào để bệnh viện chịu cho chàng

một giường bệnh nằm đây.

Khói hỏi :

- Vậy Thiếu úy hiện làm gì ạ ?

- Dạy học nhì nhằng...

Vậy sướng quá rồi Thiếu úy. Thời này, ai giải ngũ được là mừng. Tụi em còn kẹt lại mới là cực khổ.

Dũng nhìn người lính cũ. Hấn nói không thể sai. Chỉ ngó sơ thân hình gầy, Dũng thấy được hết những cay đắng, nhục nhằn của người lính nhược tiểu phải chịu đựng trong thời buổi loạn ly.

Lòng chàng thêm xúc động khi thấy cái chân của Khói nằm dưới những cuộn băng dày.

Khói nói ngay :

- Em bị thương ở trận đánh bên kia biên giới. Đụng lớn quá trời Thiếu úy à. Nguyên một tiểu đoàn em bị lọt vào ổ phục kích của Việt Cộng. Chúng nó đánh như điên. Tiểu đoàn em chịu trận suốt từ sáng tới chiều mới được giải vây.

- Bị thương bao nhiêu ?

- Dạ... Hơn ba mươi con.

Dững hỏi tên những người đã chết và những thương binh.

Khó kể thật khó khăn vì trí nhớ hẹp hòi.

Dững nghe được vài ba cái tên quen thuộc. Lòng chàng buồn rười rượi. Những cái tên đó, những con người ấy, mới ngày nào sống đó, vui đó, chịu đựng trăm ngàn cay cực đó...

Bây giờ thì chẳng còn gì... Những người đã mất, để lại bao nhiêu thân nhân, để lại bao nhiêu đau khổ ?

Khó vô tư nói :

- Ngay phút đầu chiếc xe em ngồi bị trúng nguyên một trái bốn mươi. Xe cháy, tụi em nhảy đại xuống đường. Khẩu đại liên của chúng nó quạt như điên. Em chưa nhào tới vệ đường thì đã gục. Dạn xuyên phá chân em. Em nằm đó nhưng không ngất đi được. Càng tỉnh em càng sợ. Em tin chắc phen này hết xảy rồi. Lúc chúng nó xung phong, có mấy thằng VC nhào qua người em, một thằng đạp trúng vết thương, nhờ nó em ngất lịm đi. Tới hồi em tỉnh lại thì trời đã tối. Quân bạn đến tiếp viện, bọn chúng nó chém về. Lúc lính mình thu nhặt thương binh, em mới biết mình nằm giữa một chum xác

VC. Mấy thằng bạn em kể rằng chỗ em nằm là nơi tụi VC cố thủ. Chắc chúng nó tưởng em đã chết nên mặc kệ xác em. Chỉ lạ một điều là suốt ngày hai phía đánh nhau, em nằm đó mà không bị một vết thương nào khác nữa. Hì hì...

Giọng cười của gã sống sót nghe thật lạ lùng. Dững ngấm cái chân của Khói, giọng chàng ngậm ngùi :

- Bác sỹ nói với cậu thế nào hả Khói ? Liệu sau này có đi đứng được bình thường, khỏe mạnh không ?

Khuôn mặt người lính chợt xa xăm lại, nhưng chỉ vài phút sau gã chợt vui lên, giọng Khói náo nức :

- Em mong sẽ được giải ngũ Thiếu úy à.

- Giải ngũ rồi cậu làm gì để sống ?

- Ôi ! Thiếu gì nghề Thiếu úy. Về chạy bầy cái Honda cũng sống được qua ngày.

Tinh thần lạc quan của người lính bị thương như một mũi thuốc tốt bơm vào cơ thể Dững. Chàng cười, nắm chặt bàn tay Khói. Chàng cần những người như gã đàn ông ngồi cạnh. Chàng cần giọng cười, giọng nói đặc biệt lạc quan này...

Hiền ngồi đó. Hiền trở về với Dũng như một giấc mơ. Dũng bàng hoàng, nao munc tiếp người bạn đi cùng một chuyến xe gặp nạn, và Hiền đã thoát, đã vội vã lên đường, không kịp để lại cho Dũng một giòng từ biệt.

Giờ thì Hiền đã từ thành phố cao nguyên trở về đây với Dũng.

Giờ thì Hiền kể với Dũng chuyện đi may mắn của chàng ta :

- Tao bắt buộc phải đi. Bỏ mày lại tao ân hận lắm. nhưng công việc người ta nhờ vả tin cậy ở tao không thể để trễ một ngày nào. Trễ hôm nào là sinh mệnh người ta có thể lâm nguy hôm đó.

Nói đến đó Hiền cười nhẹ, lắc đầu, vai nhún và mắt nheo nheo.

- Mình hiểu rồi.

- Đời này nó là thế đó.

- Bò có nói với Quyên về...

- Đã hẳn. Quyên nghe về mày với vẻ mặt xúc động ra rít lắm. Nàng ta nhờ tao nhắn với mày rằng thế nào nàng cũng về đây gặp lại mày. Nhưng nàng bảo tao

nói với mày rằng khi gặp lại nàng, mày đừng có ngạc nhiên. Bởi nàng Quyên đã hoàn toàn thay đổi.

Dũng đau buốt trong ngực... Hơi thở của chàng co rút lại, khiến Dũng có cảm tưởng như ai đang bóp cổ mình.

Hiền tiếp :

- Quyên có kể về mày với tao. Đó là một mối tình lớn và đẹp. Nếu nước mình đừng chiến tranh. Thêm vài cái nều nữa thì mày với Quyên là nhất trong các cặp tình nhân.

Hiền ngưng nói thình lình. Mắt anh ta ngóng ra phía cửa.

Dũng hồi hộp bất ngờ. Chàng chưa quay đầu lại kịp thì một mùi thơm dịu đã tạt vào mũi. Và rồi Quyên đứng đó. Nàng đứng cạnh chàng. Nàng im lặng như pho tượng đá. Mặt nàng không lộ một nét xúc động nào. Hiền đứng ngay lên nhường chỗ cho Quyên. Hấn cáo từ ngay.

Dũng bàng hoàng tột độ khi thấy Quyên lẳng lẳng ngồi vào chỗ của Hiền.

Hai người cùng im bật.

Rồi hai giọt nước mắt trào ra đôi má Quyên.

Dũng thở dài thật nhẹ. Chàng tìm rõ được những thay đổi bên ngoài của Quyên. Nàng không còn lại một chút nào hình ảnh ngày xưa. Nàng đang là một người đàn bà sang trọng, son phấn, dày dặn giống hệt hình ảnh những bà mệnh phụ trẻ trung những lần quá bộ vào an ủi, thăm viếng thương binh trong quân y viện.

Và người đàn bà đẹp lộng lẫy này ngồi đó khóc. Dũng chưa chất tự hỏi nàng khóc vì lý do gì ? Khóc vì xúc động thấy người yêu cũ tiêu tụy, thương tật ? Hay khóc cho cuộc đời đã vắn đục của chính nàng ?

Lúc Quyên đưa khăn tay lên thấm nước mắt thì Dũng nói bằng giọng cố tỏ ra tự nhiên, bình thản và gắng lạnh lùng :

- Đạo này Quyên... khỏe mạnh chứ ?

Câu nói đáng lẽ là những lời trách móc, giận hờn, nhưng nửa chừng đột ngột đổi thay thăm hỏi, khiến Dũng ngượng ngùng, bực bội với mình. Chàng thở hắt ra một hơi ngắn và mạnh. Chàng mím chặt đôi môi, mắt nhắm lại, vẻ buồn phiền thống khổ.

Quyên đã qua những phút đầu đầy xúc động.

Nàng đã tự chủ được rồi.

Nàng ngược lên nhìn Dũng, cặp môi hồng khê nhích lên thành một nụ cười.

Quyên nói :

- Em vẫn mạnh. Chắc gặp lại em anh bức mình ?
- Không.
- Em thấy rõ ràng anh không mừng rỡ chút nào.
- Làm sao anh mừng rỡ được...
- Như vậy có lẽ anh muốn trách em. Sao anh không nói thành lời ?
- Anh biết trách gì em ???
- Chẳng hạn như ngày anh bị nạn, em đã không có được một lá thư hay lời thăm hỏi...

Dũng lắc đầu.

Chàng mừng vì chính mình đã dịu hẳn trạng thái xúc động giận hờn trẻ nít.

Chàng mừng khi nhận biết rõ lòng mình đã lặng, và bây giờ chàng có thể nói với Quyên ở chỗ đứng của một người lớn, chai với khổ đau, cay đắng và tìm được sự bình thản, vững chãi của tâm hồn.

Dũng nói :

- Anh biết em gặp phải hoàn cảnh đặc biệt ngoài ý muốn của em. Anh nghĩ rằng em hẳn muốn toàn vẹn với anh nhưng không thể nào làm được. Phải không Quyên ?

- Anh cố tỏ ra anh là người rộng lượng, hiểu em, dễ tha thứ...

Quyên cười. Giọng cười cay đắng.

Dũng nói :

- Anh xin em. Em đừng nói với anh như vậy nữa.

Quyên chột ngó Dũng dăm dăm.

Khuôn mặt nàng nhợt nhạt hẳn đi. Vẻ đau đớn, xúc động hiện lên từng nét rõ ràng trước mắt Dũng.

Và rồi Quyên bất chấp những cặp mắt tò mò của bệnh nhân trong trại quân y, nàng òa lên khóc.

Nàng khóc như một đứa bé tủi thân. Nàng khóc như để trút bớt những cơn đau đớn nặng nề chịu đựng lâu ngày.

Quyên khóc và Dũng hiểu ngay. Chàng xúc động mãnh liệt. Chàng nghẹn lời, nước mắt cũng rung rung. Dũng nắm tay Quyên. Chàng nói :

- Anh hiểu. Em đừng nói gì nữa cả. Em đừng kể với anh điều gì cả. Anh không muốn biết. Anh không thích biết những gì đã xảy ra giữa chúng mình trong những ngày qua. Anh chỉ biết bây giờ. Bây giờ anh và em đã gặp nhau, chúng mình vẫn yêu nhau như ngày xưa. Dĩ vãng dù có nhưng với anh vẫn là không. Anh không bao giờ muốn nghe, muốn biết gì về nó cả. Em đừng kể, đừng nói gì hết. Anh muốn và anh xin em hãy nghe lời.

Quyên gật gật đầu. Nàng không thể nào nín được.

Và Dũng lặng lẽ ngồi đó, nước mắt chàng nặng trĩu trong mi trào ra trên má.

Bàn tay Quyên mò tìm và xiết nhẹ bàn tay Dũng, giọng nàng ướm sùng :

- Anh !

Dũng nghẹn ngào :

- Nếu em còn yêu anh như ngày nào. Anh mong chúng mình hãy sống với nhau. Anh bằng lòng mất hết và chịu tất cả để sống với em. Anh biết rằng cuộc sống chung

của anh với em sẽ có nhiều rắc rối. Nhưng nào có ra gì! Anh chấp hết. Anh chịu hết. Miễn rằng em cũng vui lòng chung sống với nhau.

- Em chịu. Em bằng lòng.

- Em bỏ tất cả chứ Quyên ?

- Em có còn gì nữa đâu anh ! Thứ quý nhất của em đã chẳng còn, thì những cái khác đáng gì em phải tiếc !

- Chúng mình sẽ bỏ nơi này mà đi với nhau. Chúng mình sẽ tới một nơi anh tin rằng hạnh phúc.

Dũng rời cửa sổ quay vào. Lòng chàng bị đè nặng chũu nỗi lo âu. Thời tiết xấu hôm nay, đối với Dũng chỉ còn là mối lo thứ yếu. Nỗi lo đè nặng lòng chàng nhất là sự xuất hiện thêm một lần nữa của gã đàn ông lạ mặt áo sơ-mi bỏ ngoài quần.

Quyên ngồi trên giường. Hai tay thon nhỏ, mềm mại của nàng thoăn thoắt đan tiếp chiếc áo len cổ lọ.

Thấy Dũng trở lại ngồi cạnh, Quyên ngừng tay đan về lo ngại ngừng mặt hỏi chồng :

- Gì thế anh ? Thời tiết chắc không quá xấu đâu anh ạ.

Dũng gật đầu, cười gượng cho vợ yên lòng. Quyên tiếp :

- Mà dù cho thời tiết cứ nặng nề, xám xịt thế này thì cũng không đến nỗi hư hỏng hoàn toàn anh ạ.

- Anh cũng hy vọng thế.

Quyên mỉm cười nụ cười thật đẹp đẽ, dịu dàng :

- Anh đừng lo lắng quá. Trời này không thể mưa đá được đâu. Vợ chồng chỉ sợ mưa đá mà thôi, ngoài ra chẳng có gì lo ngại cả.

Dũng âm ừ cho Quyên yên tâm.

Chàng đưa mắt nhìn qua cửa sổ, thả tầm mắt lên trời xa. Dù cố tạo bình yên, thì hình bóng gã đàn ông mà Dũng nghi là Cóm vẫn quần quanh trong trí óc chàng.

Hắn đã xuất hiện hôm qua, và bữa nay trở lại, lượn qua lượn lại hoài trước căn trại của chàng.

Dũng tự hỏi hắn muốn gì ? Có thực hắn định dò xét về Quyên để báo lên thượng cấp, để giựt Quyên ra khỏi đời chàng ?

Ý tưởng sẽ mất Quyên làm Dũng đau nhói trong ngực. Chàng cố xua bỏ ý nghĩ ấy đi. Nhưng nó vẫn hằn lên mỗi lúc một cao một rõ.

Dũng móc bao thuốc lá, mời một điều.

Quyên nhìn chồng, hỏi nhỏ

- Anh có chuyện lo ngại phải không anh ?

Dũng chối ngay :

- Không em ạ.

Và chàng đứng vội lên, nói tiếp :

- Anh ra vườn một chút rồi vào với em liền.

Dũng ra khỏi căn nhà tranh vách đất.

Khung cảnh hoang vu, vắng ngắt quanh căn trại của chàng càng khiến nỗi âu lo thêm sừng sững đậm đà.

Dũng tản bộ giữa những lối đi trong khoảng vườn rau sà lách, súp lơ và hành củ. Rồi chàng ngồi trên tảng đá dưới gốc cây thông. Sự yên tĩnh giúp tâm trí Dũng thêm minh mẫn. Và cũng vì vậy nỗi lo lắng mỗi phút một rậm dày hơn.

Từ thành phố lên đây, Dũng tin tưởng rằng chàng với Quyên sẽ tìm được bình yên, hạnh phúc.

Cũng vì mơ ước đó, Dũng tìm vào lập nghiệp ở tận nơi này. Một nơi vắng vẻ, lạnh lùng, ngoại ô thành phố cao nguyên đầy sương mù và gió rét.

Ở đây, sống tự lập với một mẫu đất mua để trồng rau. Dũng cảm thấy đời chàng hạnh phúc tuyệt vời. Hạnh phúc đó thật giản dị, đơn sơ. Hạnh phúc đó từ Quyên, từ đứa con đầu lòng của họ.

Nhưng hôm qua rồi hôm nay, cuộc sống hạnh phúc bình an của đôi vợ chồng trẻ bắt đầu bị dòm ngó, bị đe dọa vì sự có mặt của gã đàn ông lạ mặt lảng vảng trước nhà.

Đề giờ đây, ngồi dưới gốc thông già, Dũng bàng hoàng, tê tái nghĩ tới trường hợp bọn họ tìm được ra

Quyên.

Và bây giờ, sau gần một năm sống với nhau yên ổn, cái bóng đen ghê tởm, ác hại kia bắt đầu ám ảnh hạnh phúc của vợ chồng người thanh niên trẻ tuổi, người đã chán chường, mỏi mệt, tìm về mẫu đất này làm chỗ dung thân...

Dũng thở dài vì những hồi tưởng suy nghĩ não nùng kia. Chàng loay hoay hoài giữa câu hỏi : Nếu chuyện đó xảy tới ở đây thật sự, thì chàng sẽ phải làm gì ể giữ lấy Quyên, giữ lấy đứa con đầu tiên chàng có trong đời ???

Ừ. Dũng sẽ làm gì với lưỡi cày, lưỡi cuốc ? Với gian nhà tranh xơ xác và bếp lửa ấm cúng nơi này ? Chàng sẽ không làm được gì hết. Chàng sẽ không thể nào đập đổ được thằng người đang gặp thời, đang được người ta chiều chuộng lấy lòng kia.

Bởi trong thời buổi loạn ly này, công lý đậu trên mũi súng kẻ cường quyền... Và lẽ phải bao giờ cũng ngủ trong tay người giàu sang, thế lực !

Dũng ngao ngán đứng lên. Chàng ngắm mẫu vườn và ngôi nhà yêu quý tự tay chàng dựng lấy.

Có lẽ chàng và Quyên sẽ phải bỏ đây đi. Hai người sẽ phải trốn về một miền đất mới. Sẽ lại bắt đầu tự lập nhọc

nhân, để vừa sống với nhau, vừa trốn tránh thằng người ác độc không biết bao giờ mới chịu bỏ quên Quyên ?

Dũng chợt thấy cửa ngôi nhà mở hé, và Quyên bước ra vội gọi chàng về.

Dũng hốt hoảng chạy nhào tới bên Quyên. Chàng kinh hoảng vì nỗi lo người lạ nhìn thấy Quyên đang sống tại nơi này. Chàng hấp tấp nói với Quyên :

- Vào đi em. Vào ngay trong nhà đi em. Đừng ra đây. Đừng để ai thấy em ở đây cả.

Quyên lặng người ngó Dũng.

Nàng thụt vô nhà, chờ Dũng vào theo, đóng cửa rồi nắm tay chồng dắt tới cạnh giường.

Quyên dẹp chiếc áo len đan dở lấy chỗ ngồi. Nàng dịu dàng hỏi Dũng :

- Anh đừng dấu em tội nghiệp... Phải có chuyện gì xảy tới với vợ chồng mình không anh ?

Dũng lắc lắc đầu. Chàng ân hận vì đã lỡ miệng để Quyên thoáng hiểu biết, suy đoán được tình cảnh bi đát của mình.

Quyên tiếp :

- Anh đừng dẫu em. Có phải bọn chúng nó mò tìm tới đây không ?

- Không phải đâu em ạ. Anh chỉ mới thoáng lo thôi. Chắc là chẳng có chuyện gì.

- Anh vẫn không nói cho em biết sự thực.

- Không có gì mà...

- Mọi ngày anh không hề có những cử chỉ như hôm nay. Chắc hẳn là anh đã thấy cái gì...

Dũng không nỡ nhìn đôi mắt lo âu khiếp đảm của vợ. Chàng nói :

- Để anh nói em nghe. Hôm qua rồi hôm nay, anh thấy một tên lạ mặt lảng vảng nhà mình. Anh tự hỏi rằng phải chăng gã mò vào đây đồ cổ gặp em. ?

- Em hiểu. Em vẫn sợ có ngày thằng X. biết em trốn nó, sống với anh ở chỗ này. Bây giờ nỗi lo lắng đó không lẽ thành sự thực.

Quyên thở dài, lẳng lặng suy nghĩ rồi tiếp :

- Chỉ còn một cách hay nhất là anh với em bỏ đây đi trước khi chúng nó ủa nhau tới.

- Trốn đi giữa lúc em bụng mang dạ chứa thế này sao?

- Vậy còn hơn là để chúng nó tìm thấy được mình. Anh thừa biết sinh mạng của em nằm trong tay thằng X. Nếu vớ được em, nó sẽ buộc em phải sống lại với nó như xưa. Nếu không, nó có thể giết anh mà không hề bị rắc rối. Nó cũng có thể bắt giam em lập tức, tra tấn, hành hạ em tàn nhẫn vì cái tội liên lạc với Việt-Cộng ! Vụ ba em thế nào thì anh đã biết rồi.

- Anh hiểu.

Dững nói xong, bóp chặt hai bàn tay lại với nhau.

Hình ảnh thượng úy Cơ cha ruột của Quyên xùng xững hiện ra trong óc Dững. Ông đã từ bỏ hàng ngũ kháng chiến trở về hồi chánh. Rồi để tránh dần vật, khổ tâm người Sỹ quan già yếu đó thành lỉnh bỉnh, cùng con gái trốn đi.

Nhưng rồi một hôm quân đội hành quân tới. Họ bắt hai cha con đưa về tỉnh. Tại tỉnh bất ngờ Quyên gặp lại X. Hấn là người học chung một lớp với Quyên và yêu nàng si mê cuồng nhiệt. Tình yêu đó tuyệt vọng, X nhờ thời thế đổi thay, hấn trở thành một ông quyền uy lừng lẫy trên một phần đất nước.

Khi may mắn gặp lại được Quyên, lại thấy nàng rơi vào cảnh ngộ của người đã cùng đường, ông lớn X không bỏ qua dịp may gỡ rối cho bố con Quyên với điều kiện là Quyên phải thành vợ kế của hắn ta.

Trong tình thế bi thảm ấy, vì lòng thương yêu bố là nguyên do chánh, Quyên đã bằng lòng. Cha con nàng được thả, được ông lớn X. mua cho một biệt thự sang trọng nhất cao nguyên. Quyên chán nản buông thả phần đời còn lại của nàng trong cuộc sống tới đâu hay tới đó. Nàng triệt để lợi dụng thời cơ, nàng tung đủ mánh lới để làm giàu. Nàng tin rằng ngày X hết thời mất ghế, với số vốn lớn trong tay, Quyên thừa sức đưa cha xuất ngoại, hai bố con nàng sẽ sống nơi hải ngoại, đợi chờ ngày đất nước thanh bình để trở lại quê hương.

Nhưng chỉ ít lâu sau, ba Quyên nhuốm bệnh, qua đời. Quyên tìm quên bằng cách ném trọn thì giờ vào cuộc làm giàu càng nhanh càng tốt.

Rồi thỉnh linh Dững trở lại với nàng. Tình yêu đầu tiên sống lại. Quyên tung hô tất cả theo chàng.

Nhưng định mệnh khe khắt không để cặp vợ chồng Dững được sống yên. Gã lạ mặt bắt đầu xuất hiện, hắn thành cái bóng đen đồ võ, chia lìa phủ lên đời Dững với Quyên.

Càng nghĩ Dũng càng thấy chàng và Quyên rơi vào một tình thế bi thảm gần như tuyệt vọng.

Chàng và nàng chỉ còn lối thoát cuối cùng là dắt nhau bỏ trốn thật xa. Nhưng điều khó khăn, cay cực nhất với cả hai người là Quyên gần ngày sinh nở, mà lần sanh đẻ đầu tiên của vợ, Dũng không đành phó thác cho chuyện rủi may nếu đưa nàng trốn đi vào những miền xa thành phố...

Dũng mím môi dồn tiếng thở dài tuôn nhẹ và chậm qua răng mũi. Chàng không muốn Quyên có ý nghĩ rằng mình tuyệt vọng, bối rối khốn cùng trước cảnh ngộ này. Quyên thương cảm nhìn chồng, nàng nói thật dịu dàng :

- Anh đừng ngại về vụ sinh nở sắp tới của em. Có hàng triệu người sản phụ sống trong rừng xanh núi thẳm, vậy mà con cái họ chào đời vẫn khoẻ mạnh như thường.

- Trường hợp thai nghén của em không giống như thiên hạ. Em không nên quên lần khám thai mới gần đây Quyên ạ. Bác-sỹ đã cho vợ chồng mình biết trước rằng lần sinh nở của em sẽ gặp khó khăn, cần phải có những phương tiện sản khoa đầy đủ....

- Em biết, nhưng...

- Em phải nghĩ đến con của chúng mình. Đời anh đã như một nước cờ đi lỡ, đời em đã gặp nhiều cái không may, vợ chồng mình chỉ còn một hy vọng và an ủi lớn nhất là đứa bé sắp ra đời.

- Không lẽ vì như vậy mà anh với em đành ở yên đây để rơi vào bẫy ?

Dững tặc lưỡi.

- Anh tin rằng chúng mình sẽ tìm được giải pháp hay.

Quyên nói bằng giọng quyết định :

- Em thấy chẳng còn cách nào hơn cách trốn đi. Anh với em không thể trông cậy vào đâu hầu chống lại lực lượng của thằng X bây giờ.

- Em cứ yên tâm. Thế nào anh cũng tìm ra lối thoát.

Dũng quyết định rồi. Chàng không còn cách nào hơn. Sự việc đã rõ ràng, bọn đàn em của X. đã xuất hiện và bao vây ngôi trại của vợ chồng chàng.

Chúng chỉ còn chờ lệnh đàn anh là bắt tay vào việc. Và cái lệnh cướp lại Quyên của tên X hiện đang được đếm từng giờ.

Dũng nhận thấy chàng không được phép chần chờ. Chàng cũng không được quá vội vàng mà hư dự tính. Điều gay khó nhất là Dũng không được để lộ với Quyên một mảnh kế hoạch nào. Chàng phải đi, đi nội đêm nay. Sáng sớm ngày mai là Dũng lao vào sự việc.

Lúc này, buổi tối cao nguyên xám xịt hơi sương mù khí lạnh. Ngọn đèn dầu hôi thấp trên bàn gỗ tạp, tỏa thứ ánh sáng thật ấm cúng, dịu dàng. Quyên ngồi trên giường nệm, lưng nàng dựa vào chiếc gối đặt sát vách, hai chân duỗi thẳng, đôi tay thoăn thoắt đan tiếp cái áo len.

Quanh Quyên đóng tã trắng phau, vừa được nàng kiểm soát lại từng đường chỉ, nằm rải rác trên giường, gây cho đôi mắt Dũng cái cảnh tượng nó khiến chàng muốn khóc, nhứt là mỗi khi nghĩ tới những việc bắt buộc phải làm buổi sáng ngày mai.

Quyên chột ngựa mặt, ngừng tay đan áo nhìn chồng.

Nàng hỏi :

- Sao anh không nằm nghỉ đi anh ?

- Anh thích ngồi ngắm em đan áo.

- Đêm nay gió nhiều ghê anh nhỉ ?

- Tại bão nổi ngoài Trung em ạ.

- Em sợ nghe gió rít trong rừng vắng mãi vô nhà.

- Anh cũng vậy. Thuở nhỏ, mỗi khi nghe gió lớn rung cây trong khoảng vườn bao quanh nhà, anh ưa rúc kín vào chăn bông ngoài Bắc. Anh sợ quỷ, sợ ma cười gió lọt vô nhà.

- Bây giờ anh còn ghét gió rung cây là vì sao anh nhỉ?

- Gió gợi ở anh cái cảm giác bất an.

- Nhưng gió rung cây làm người ta cảm thấy quý một mái nhà có người đông đèn sáng chứ anh ?

- Người ta nói như vậy đấy. Còn em ? Hẳn em không nghĩ vậy rồi.

- Thì em đã nói với anh rằng em sợ nghe gió rít trong rừng vắng mãi vô nhà. Thứ âm thanh đó làm em cảm thấy mong manh, mát mát. Có lẽ vì gió không ai trông thấy, gió giống như định mệnh, nó gây tan hoang, đổ vỡ mà không ai thấy được bóng hình.

- Tôi nay em đầy những bi quan. Anh đã nói với em rằng đừng lo gì hết. Lo lắng chỉ làm hại cái thai mà em sắp tới ngày sanh.

- Em cố gắng nghe lời anh đấy chứ. Nhưng mà...

- Không có nhưng mà gì hết nghe em. Em thấy anh mấy bữa nay không ? Anh vui và yêu em hơn bất cứ lúc nào mà.

- Chính vì vậy mà em càng lo sợ. Em có cảm tưởng như là anh đang đóng kịch. Em nói vậy anh đừng giận, chắc anh hiểu cái ý thực của em.

- Anh hiểu em không nói rằng anh giả dối với em. Anh cũng hiểu tại sao em lo lắng. Em chắc nghĩ rằng anh liều lĩnh, buông mặc chúng mình cho số phận chứ gì ?

- Không phải thế anh ạ. Em không tin anh chịu buông xuôi như vậy đâu. Em hiểu anh mà. Và chính vì hiểu tánh anh nên em càng ngại. Em nói thật với anh là mấy

bữa nay, linh tính của em...

Anh mong em đừng để linh tính báo cho em những lo nghĩ không gốc rễ.

- Em không cắt nghĩa được. Nhưng...

Dững tới ngồi cạnh vợ.

Chàng mân mê vài cái tã trắng phau trong tầm tay với nhặt lên coi. Lòng Dững vut mềm như đông tã và rồi tung như những đường len mà vợ ngừng đan. Dững vội tươi cười, nói để Quyên đừng nghi ngờ gì nữa :

- Hồi để anh ở nhà quê, mẹ anh chỉ có hai cái tã. Cả hai cùng xé từ chiếc váy cũ ra dùng. Bây giờ con mình được thế này kẻ cũng mừng cho bé tý.

Quyên chớp chớp mắt đầy vẻ cảm động nhưng buồn rầu :

- Phải như đừng có chuyện... thì anh với em và bé tý này sung sướng biết bao nhiêu anh nhỉ ?

Nàng đặt bàn tay lên bụng đã căng lớn, tròn đầy, giọng ưu tư tiếp :

- Em mong bé tý là trai. Em muốn con trai mình sẽ giống tánh anh.

Dũng nói mà cố gắng để giọng đừng nghẹn ngào, đừng giống như những lời trần trời, ký thác con cho vợ :

- Anh tin chắc thế nào thì con chúng mình cũng nên người. Em không phải loại đàn bà chả biết giáo dục con. Dù có anh hay không, thì em vẫn dạy con của chúng mình thành người đứng với nghĩa người.

- Sao lại dù có anh hay không hả anh ?

Dũng cố tỉnh bơ cười :

- Anh vô tình nói vậy mà. Anh bắt chước lời nói của ba anh.

Quyên đặt phần len đan dở xuống đùi.

Nàng nhìn đắm đắm vào mắt chồng, giọng rung động đầy ắp những lo âu :

- Anh chắc chắn dẫu em một cái gì đó. Em xin anh. Em van anh, anh nói với em đi. Anh nói cho em nghe với, đi anh !

- Không. Anh không hề dẫu em gì hết.

- Có. Chắc chắn có. Mấy bữa nay rõ ràng anh bình thản lắm. Anh như người đã tìm xong cách giải quyết tình trạng bi đát của vợ chồng mình, và chỉ còn chờ đợi

thành công vững chãi, hoàn toàn không sai lệch...

- Không phải vậy đâu. Tại em có ý nghĩ bất thường rồi đấy. Thường thì những sản phụ sắp tới ngày sanh, bao giờ cũng bị xao động tâm trí và ai thì cũng cảm thấy tinh thần chuyển đổi ít nhiều.

- Anh nói dối em nữa rồi.

- Anh thề rằng anh nói rất thật với em.

Quyên lắc đầu, giọng nặng những băn khoăn :

- Em không tin. Từ ngày làm vợ anh, chưa bao giờ em thấy ít tin anh nói thật như mấy hôm rày.

Dũng cười thành tiếng. Chàng muốn nương tiếng cười mà thét lớn, mà gào to như con mãnh thú biết mình không sao thoát khỏi cạm bẫy trót rơi vào. Chàng muốn cùng với giọng cười quơ cây dao, mũi kéo gần Quyên, đâm trúng trái tim nàng rồi trái tim mình, để trong những giây phút cuối cùng vợ chồng chàng ôm nhau thật chặt mà cùng chết.

Nhưng ý tưởng rồ dại đó loãng dần khi Dũng thấy bàn tay Quyên đặt dịu dàng trên bụng, vẻ nung nịu, nựng nịu một viên ngọc quý báu tuyệt trần...

Dũng cho nhạt hẳn giọng cười rồi âu yếm nói :

- Khuya rồi em. Anh pha sữa cho em rồi mình đi ngủ.

- Em không uống sữa nữa đâu. Uống hoài ngán quá anh ạ.

Dũng nài nỉ :

- Ráng vài lần nữa thôi em. Anh biết em uống phát ngán rồi, nhưng em hãy cố uống vì con, cho con của chúng mình, em nhé ?

Nghe chồng nói tới tiếng con, đôi mắt Quyên sáng lên. Nàng mỉm cười ưng thuận.

Dũng vội đứng lên lấy hộp sữa pha cho vợ. Chàng có ý đứng quay lưng lại phía Quyên để thả vào ly sữa nóng một viên thuốc ngủ mà chàng đã thu xếp sẵn trên bàn.

Dũng khuấy ly sữa cho tới khi viên thuốc ngủ tan đi. Chàng đem sữa tới cho Quyên :

- Uống đi em. Uống cho con của chúng mình.

Quyên nhận ly sữa ấm từ tay chồng. Nàng uống từng hớp đầy cố gắng.

Mỗi hóp sữa trôi qua thực quản Quyên là một bàn tay vô hình bóp nghẹt trái tim chàng. Cho tới ngậm sữa chót trong ly, lòng Dũng thắt lại nổi đau như có người đánh trúng. Chàng ngăn người ra ngấm Quyên, mắt rung rung lệ. Quyên sẽ ngấm thuốc ngủ trong vòng mười lăm phút nữa. Nàng sẽ ngủ yên cho tới sáng ngày mai. Và nửa giờ nữa Dũng lên đường. Chàng vĩnh viễn rời bỏ ngôi trại này, mãi mãi xa Quyên và sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy mặt đứa con của vợ chồng mình...

Dũng choáng váng vì ý nghĩ đó. Chàng không nghe tiếng Quyên nói, mãi cho tới lúc Quyên nắm tay chàng, lay nhẹ, Dũng mới bàng hoàng, ngơ ngác hỏi dồn :

- Gì em ? Cái gì em ?
- Anh làm sao mà ngăn người ra vậy ?
- À... à... Anh nghĩ nghĩ tới đứa con của chúng mình.
- Chắc chắn nó sẽ giống anh như lột.
- Anh cũng mong như vậy em à.

Chờ Quyên ngủ, Dũng ngồi vào bàn. Tờ giấy trắng và cây bút nằm đó, dưới đèn bình thản chờ Dũng ký thác những dằn dò, tâm sự để lại cho Quyên.

Cầm cây bút trên tay, Dũng cảm thấy những ngón tay mình như tê cóng, ngượng ngịu, khó khăn như thời nhỏ tập viết tô. Chàng đặt bút xuống cạnh tập giấy trắng, co ruỗi những ngón tay. Thốt nhiên Dũng ngấm bàn tay mình. Những ngón tay đen xạm, mạnh chắc, thành chai vì những ngày lao động. Những vết thẹo đã liền da. Những vết trầy kín miệng. Tất cả những dấu tích đó khiến lòng Dũng bùi ngùi.

Chàng đưa Quyên lên tới mảnh đất này, đổ mồ hôi vun trồng mẫu vườn rau đậu, những tưởng sẽ có được hạnh phúc tuyệt vời, những ngày tháng tương lai êm ả mịn màng.

Chàng gần như quên hẳn chuỗi ngày sóng gió, nhọc nhằn đã trải qua. Chàng và Quyên hướng nhìn về tương lai bằng những con mắt tin chắc thành công và sống với nhau những ngày tuy vất vả nhưng đầy nụ cười hồng...

Vậy mà định mệnh khôn khéo không buông rơi vợ chồng chàng ra ngoài mắt lưới. Gã đàn ông quyền thế lấy lòng nhất định không để Quyên được sống yên. Gã quyết liệt chiếm lại nàng. Gã mù quáng, điên cuồng vì

ích kỷ, tham lam.

Và điều khủng khiếp Dũng nơm nớp lo âu, sợ hãi đã tới căn trại của vợ chồng chàng như cơn lốc dữ, nó sắp cuốn chàng đi, nó sắp đập tan thứ hạnh phúc tuyệt vời của vợ chồng chàng.

Dũng thở dài. Chàng muốn khóc. Rồi chàng muốn hét, muốn gào, muốn xé tan tập giấy, bẻ gãy đôi cây bút. Nhưng ý muốn bạo động lắng dần, Dũng úp hai bàn tay vào mặt, chàng nhắm mắt lại, cố gắng xóa bỏ những nếp nhăn thâm nảo, cuồng điên trong trí óc.

«Phải bình tĩnh ! Phải lạnh lùng ! Phải ném mình vào với một quyết tâm bằng thép !»

Dũng tự nhủ mình như vậy. Chàng dần dần tìm lại được chút bình tĩnh. Chàng nghĩ tới việc sắp làm. Chàng xoát xét lại từng chi tiết kế hoạch và cảm thấy rằng không cần thay đổi chương trình.

Dũng ngồi im lặng một lúc lâu. Chàng tránh quay nhìn vợ. Nàng nằm đó, nàng chìm trong giấc ngủ bình yên. Nàng không được Dũng hờ môi cho biết một tý gì. Nàng vẫn tin tương lai của vợ chồng mình thật đẹp, và đưa con sẽ được ra đời trong bốn bàn tay mừng đón rực rỡ rộn ràng.

Dũng bắt đầu viết nắn nót, cẩn thận trên giấy trắng lá thư cho vợ :

«Ấp Thượng Xuân, ngày... tháng... năm...

Quyên của anh,

Điều khủng khiếp nhất mà anh sợ hãi đã ập tới với vợ chồng mình. Gã đàn ông quyền lực vĩ đại không chịu mất em. Hắn đuổi theo, bám sát và đã bắt kịp vợ chồng mình.

Mấy ngày nay anh không nói em nghe. Mấy hôm nay anh đã suy tính và tìm ra một quyết định không thể không làm.

Anh đã tính kỹ, và anh biết chắc anh sẽ thành công. Thành công của anh không rực rỡ, không oai hùng, cũng không khiến anh khiêu hãnh, nhưng anh nhất định phải thành công. Bởi nếu anh thất bại, anh sẽ mất em, mất con. Và em sẽ rơi vào vòng vây si mê, tàn bạo của gã đàn ông ngày trước. Gã đàn ông điên cuồng trong quyết định cướp lại em bằng bất cứ cách nào...

Em thương của anh,

Vợ chồng mình đang bị chúng nó bao vây. Lệnh hành động sẽ được truyền cho chúng nó vào một lúc nào anh

với em không thể biết. Có thể đêm nay, có thể ngày mai. Nhưng dù khi nào, thì kết cuộc vẫn là cảnh chúng nó ập vào, cướp giựt em đi. Chắc chắn anh sẽ tranh đấu đến cùng. Anh phải đổ máu để giữ vợ con mình. Và chúng nó sẽ giết anh. Anh sẽ chết dấm dúi, lạng lẽ trong góc mầu vườn vắng vẻ, lạnh lùng này. Anh sẽ chết tủi nhục mà không giữ được vợ con mình, cũng không hạ được thằng đàn ông xử dụng uy quyền phá nát đời anh, hạnh phúc của anh !

Giữa hấn với anh, trong tình cảnh cuối đường cần phải có một người thành công và một người thất bại. Anh có thể chịu đựng được tất cả những tủi nhục của sự không thành công, trừ chuyện mất em vào tay kẻ cường quyền nhất là cùng với em còn có con của chúng ta.

Anh phải chống lại hấn. Anh phải giữ lấy em. Nhưng trong cảnh ngộ của vợ chồng mình, giữa căn trại lẻ loi này, với hai bàn tay không vũ khí, không người giúp sức... Anh làm thế nào đánh đuổi được bọn chó săn của kẻ cường quyền ?

Tuy chưa vào cuộc tranh đấu trên đất của vợ chồng mình, anh đã thấy trước rằng chúng nó sẽ giết anh để cướp em đi. Dù em chịu hay không, dù em phản kháng bằng bất cứ cách nào, thì chúng nó vẫn cứ đưa em về trước mặt thằng chủ của chúng. Lúc ấy em sẽ ra sao ?

Có lẽ em sẽ phải chọn cái chết như một đường thoát cuối... Anh nghĩ chắc em sẽ làm như vậy, vừa để bảo vệ tình nghĩa vợ chồng, vừa để đi theo linh hồn một người đã chết là anh.

Anh không thể để em chọn giải pháp ấy. Bởi trong em còn có con của chúng ta. Em phải sống cho con. Em phải sống vì con, nhứt là trong cảnh ngộ vĩnh viễn không còn có mặt anh trong đời.

Anh sẽ chết. Đó là con đường mà anh tự nguyện chọn lấy cho anh. Anh phải lao mình vào cơn lốc thảm họa này, anh phải mặt đối mặt với kẻ thù sắp phá nát hạnh phúc duy nhất của đời anh. Và trong phút đó giữa nó với anh, dĩ nhiên phải có kẻ mất, người còn. Người còn phải là anh, bởi anh ra tay trước. Nhưng khi thằng đó chết, bọn chó săn của nó cũng sẽ giết anh.

Anh biết trước như vậy và anh bằng lòng như thế. Thà thế để em còn đó với con. Con của chúng mình sẽ ra đời, sẽ sống. Con sẽ là nguồn an ủi cho em. Con cũng là mục đích duy nhứt để cho anh hăng hái, hân hoan với em.

Chọn và thi hành giải pháp độc nhất này.

Anh đã suy tính kỹ. Chúng mình không thể có con đường nào khác. Anh và em không thể trốn đi thoát được. Anh với em cũng không thể chống lại được cảnh ngộ này. Nếu anh không hành động, anh sẽ là gã chịu thua. Em hiểu anh rồi chứ ?

Ngày mai, khi em thức dậy, đọc thư này là lúc anh chờ gặp kẻ cường quyền. Từ sáng sớm tới trưa, thể nào hắn cũng tiếp anh. Và giờ chết của hắn với anh sẽ

điềm cùng trong buổi sáng mai này.

Vậy khi đọc xong thư này, em hãy nghe anh. Em hãy bỏ tất cả lại mảnh đất này, trở về thành phố. Số vốn chúng mình hiện có, sẽ đủ cho em sinh nở, nghỉ ngơi, bồi dưỡng cho tới ngày đủ sức khỏe vào đời lo việc mưu sinh, nuôi đứa con mồ côi của chúng mình.

Anh xin em hãy nghe anh. Anh không muốn em làm bất cứ phản ứng nào để phục thù. Anh muốn những ngang trái, thù hận trong đời chúng ta kết thúc, để con được sống trong bình an của vòng tay mẹ hiền lành.

Anh tin em sẽ nuôi dạy con chúng ta thành người đúng nghĩa con người. Anh mong rồi đây, khi nỗi buồn vĩnh viễn xa anh mờ nhạt trong lòng, em hãy lấy chồng. Em phải bước đi bước nữa để sống nốt quãng đời còn

lại của em. Anh muốn em là con người thực tế. Và anh - nếu có linh hồn thật - chắc chắn anh sẽ bằng lòng với thực tế ấy của em.

Anh phải ngừng viết vì đã tới lúc phải lên đường. Mong em hiểu và nghe theo những giòng chữ anh để lại, những giòng chữ đã được viết trong những phút lòng anh giao động nhất.

Hôn em và con của chúng mình.

Chồng Em,

DŨNG

Dũng đã vượt được những con mắt canh chừng quanh căn trại của vợ chồng chàng. Dũng đã đi bộ về đến tỉnh nhỏ cao nguyên. Ở đó chàng cướp - đúng nghĩa chữ cướp - một chiếc Honda và ngay giữa đêm khuya Dũng lên đường, phóng thẳng tới nơi tạm trú của kẻ sắp phá tan hạnh phúc độc nhất của đời chàng.

Xe lướt êm trên quốc lộ khuya. Dũng chỉ phải ngừng lại cho máy xe nghỉ và đổ bình xăng mua sẵn mang theo một lần.

Buổi sáng Dũng tới thành phố chàng muốn đến.

Chàng vào tiệm cà phê của người Trung hoa bán sớm. Ở đó Dũng ăn bữa điểm tâm cuối của đời mình.

Bữa ăn ngon hơn chàng tưởng. Con buồn ngủ cũng bật đi hắt sau khi Dũng uống thuốc làm tỉnh ngủ cùng hai ly cà phê bảo nhà hàng pha thật đậm.

Lo bữa điểm tâm xong, Dũng chạy xe tới một công viên vắng vẻ, đầy bóng mát và những thảm cỏ tươi.

Chàng tìm được một chỗ ngồi nghỉ thật vừa ý. Chàng cần nghỉ ngơi lấy lại sức sau một đêm dài mài miết trên xe, vượt hết khoảng đường trường nối liền hai tỉnh.

Dũng xoát xét lại kế hoạch lần cuối. Chàng gọi ra từng chi tiết nhỏ, thử tìm xem có thể xảy ra những trục trặc ngoài dự định không... Chàng mãi mê tính toán, đắm chìm trong suy tưởng và tạm quên được hình ảnh Quyên buổi sáng, giờ này đang kinh hoàng, đau đớn đến mức độ nào...

Chín giờ rưỡi sáng, Dũng rời công viên. Chàng đã từng đóng quân ở tỉnh này. Chàng cũng đã ra vào dăm ba lượt nơi gã đàn ông chàng sẽ thanh toán đặt văn phòng.

Dũng cảm thấy tự tin hơn.

Chàng nhắm phía văn phòng gã bước tới. Những bước chân của Dũng vững mạnh, quyết liệt như không còn chuyển dời quyết tâm chàng được nữa.

Thình lình Dũng nghe tiếng người gọi tên mình.

Chàng khựng lại, vừa ngơ ngác, vừa hồi hộp.

Chàng thình lình cảm thấy tim mình đập mạnh, và theo phản ứng tự nhiên, Dũng đứng trong thế thủ, phòng vệ bị tấn công, chụp bắt bất ngờ.

Nhưng chàng đã kịp nghe tiếng nói thật quen, đúng là giọng Tiến :

- Ô la la ! Mà y làm gì lang thang đây thế Dũng ?

Dũng nhận ra Tiến vừa bước ra. Tay Tiến xách túi dụng cụ Y khoa. Dường như Tiến vừa khám bệnh cho một người nào trong đó và sắp sửa về quân y viện.

Gặp lại người bạn Quân y sỹ một cách bất ngờ, gặp đúng lúc chàng sắp lao mình vào cuộc mưu sát cuồng nhiệt, Dũng bối rối hoang mang ghê gớm.

Chàng thoáng có ý nghĩ lơ Tiến đi, coi như không nghe gã gọi tên mình. Nhưng Tiến đã đến cạnh Dũng. Rồi Tiến đứng ngay trước mặt chàng.

Tiến xừng sốt nhìn khuôn mặt Dũng.

Tiến ngó sâu và lâu vào đôi mắt chàng. Giọng Tiến hoang mang xót xa :

- Mà y làm sao vậy Dũng ? Tao thấy rõ là mà y ở trong trạng thái bất bình thường. Mà y đau bệnh gì vậy Dũng ?

Câu hỏi thăm vồn vã, chân thành của người bạn thân thiết cũ làm Dũng bàng hoàng.

Chàng muốn nói với Tiến vài câu nhưng nghẹn lời. Chàng chỉ muốn gạt Tiến sang một bên đường, lao thẳng tới mục đích giết chóc thù hận của chàng buổi sáng hôm nay.

Tiến càng hoang mang, ngơ ngác hỏi :

- Mà làm sao thế này Dũng ?

Dũng nghiêm giọng nói gần từng tiếng một :

- Từ khi quen biết với mày, tao chưa hề xin một đặc ân nào từ mày cả. Hôm nay tao xin mày một việc...

Dũng ngừng lại để thở. Một lát sau chàng nói tiếp nhưng mắt vẫn dán về phía cửa chàng sắp sửa xông vào:

- Tao xin mày đừng xen vào công việc của tao với bất cứ tư cách nào. Tao xin mày hãy để ý săn sóc cho Quyên tức là vợ của tao ngày nàng sinh để đưa con đầu. Mày hứa chứ ?

- Tao hứa, nhưng...

- Không hỏi han gì nữa ! Lát nữa mày sẽ có câu trả lời cho những gì mày chắc đang thắc mắc !

Dũng gạt Tiến qua một bên, bước tới.

Nhưng Tiến đã nắm kịp cánh tay trái Dũng.

Tiến ghì chặt lấy bạn, không cho Dũng dứt ra đi được.

Tiền nói nhanh :

- Tao hiểu rồi ! Thằng Thành nói đúng ! Quả thực tao không ngờ ! Tao không thể ngờ người ấy là mày !

Dững bàng hoàng lần uất giận.

Chàng chưa kịp có một phản ứng nào thì Tiền tiếp ngay :

- Thành vừa kể với tao một chuyện. Vừa gặp mày tao đã có linh cảm rất lạ lùng. Không ngờ tao linh cảm đúng. Phải mày là người bị...

Dững nghiêng chặt hai hàm răng lại.

Lúc này chàng thèm được giết bất cứ ai.

Tiền hơi hoảng hốt lùi lại. Nhưng bàn tay vẫn kèm cứng Dững ngoài sân :

- Tao xin mày năm phút. Đúng năm phút mà thôi.

Dững lạnh lùng tàn nhẫn :

- Dù tao với mày là bạn chí thân. Nhưng nếu mày có xen vào việc của tao bây giờ. Tao thề là hạ cả mày !

- Dững. Bình tĩnh đã !

- Tao đang quá bình tĩnh...
- Mà bằng lòng cho tao năm phút ?
- Bằng lòng. Nói đại đi !
- Chúng mình tới đằng kia...
- Không. Nói ở ngay đây. Ở chỗ này !

Tiến nhìn mặt bạn rất nhanh rồi vội vàng nói :

- Nghe Thành than thở về vụ bê bối, tạo hiểu lầm hoàn cảnh của mày. Ở vào địa vị tao, với bầu máu nóng tao cũng phải hành động như mày và hơn mày Dũng ạ !

- Đúng !

- Nhưng với mày. Trong hiện tình này. Mày không được quyền làm loạn lên như vậy. Mày phải nghĩ tới vợ, nếu không thì tới con mày. Nhất là đứa bé đầu tiên của cả đời mày ! Đất nước này vừa có một vụ Hà Thúc Nhơn. Mày không thể lao vào vết xe vừa ngã đổ. Thời buổi bây giờ, không ai chấp thuận hay tha thứ cho mày nếu mày làm loạn. Chúng mình đang bị nghiền ép trong guồng máy thép. Muốn ra khỏi mày phải chậm rãi và điềm tĩnh. Những hành động rồ dại, ngông cuồng với người ta tao miễn phê bình. Nhưng tao với mày là thằng bạn tao thì tao phải ngăn cản. Bởi còn Quyên, vợ mày

đó ! Còn con mày đó ! Mày thí mạng mày để đòi lấy cái gì ? May chết bỏ vợ và con mày lại ! Hai hay ba cái xác không có giá trị gì hết. Chính người sống và thái độ chấp nhận tranh đấu với đời sống mới có nghĩa lý và giá trị. Mày nghe tao !

Tiền nói tiếp như rút lên !

- Mày phải nghe tao. Bởi mày không chỉ có một mình. Cái chết với mày là giải thoát. Nhưng với Quyên, với con mày... Mất mát một người chồng, người cha thì sẽ ra sao ??? Mày hãy nói đi ! Mày hãy trả lời tao đi Dũng?

Dũng ngậy người nghe từng lời bạn nói.

Hình ảnh Quyên với cái thai gần đến ngày sinh nở.

Rồi khuôn mặt mơ hồ của đứa hài nhi sẽ là con ruột của mình khiến Dũng đau thắt trong giữa ngực. Tiền nói tiếp khi mặt Dũng chuyển sang màu tái nhợt :

- Xứ sở nào, thời đại nào chúng ta cũng phải có tin tưởng và hy vọng. Tại sao mày không tin ở những người cùng xã hội với mày ? Tại sao mày cứ nghĩ rằng phải đem luật rừng, xử dụng với đồng loại ! Mày hãy tin tao. Hãy nghe tao nói đây này : Vụ của mày đã được nhiều người trong chỗ này biết được rồi. Ai cũng bất mãn và ghê tởm. Mọi người sẽ đứng về phía mày vì đó là phía

của công lý, của lương tâm con người. Chính tao, tao sẽ cầm đầu vụ phản kháng này. Tao không cô độc. Bởi cạnh tao có mày, có Thành, có hàng chục, hàng trăm người khác và còn có cả dư luận của toàn quốc ủng hộ, che chở, tranh đấu cho vợ chồng mày. Pháp luật luôn luôn là những điều lệ của đám đông. Mày đã có đám đông, mày nắm vững đám đông thì mày có lẽ phải, có công lý mày phải thắng, mày không sợ bất cứ thằng nào cả ! Mày đừng quên chúng mình đang sống ngoài xã hội loài người chứ không phải sống giữa rừng xanh với toàn ác thú...

- Mày muốn tao bỏ cuộc sao chứ Tiến ?

- Không, Tao thúc mày đi tới chặng đường cùng. Nhưng đi bằng đường của lẽ phải.

- Nhờ pháp luật ư ???

- Đúng ! Mày sẽ thắng. Nhất định thắng vì mày có được sự ủng hộ của tất cả mọi người đang sống hôm nay trên đất này.

- Lý thuyết hảo !

- Mày hãy theo tao. Tao muốn gặp những người đang phần nộ, những người ở ngay đây đang sẵn sàng ủng hộ mày, làm chứng cho mày và ở cạnh mày cho tới khi nào

pháp luật trừng trị xong gã đàn ông dùng quyền lực để cướp đi hạnh phúc của mày. Hãy theo tao ! Tao xin mày hãy tin tao ! Mày phải tin ở một điều : lòng người! Lòng người không ai nở hất hủi, phản bội mày đâu !

Dừng đứng lặng người một lúc rất lâu. Và rồi chàng để Tiến kéo chàng theo hẳn.